EDITURA MIRON

JILLY

COOPER

aventură, sex, suspans, situaţii limită...

SECRET MORTAL

Bella Parckinson avea neîndoielnic un succes imens. Era cea mai promițătoare actriță de la Londra, era inteligentă și sexy, cu totul divină, gata să cucerească tot orașul. Rupert Henriques, extrem de chipeș și suficient de bogat încît să-i cumpere orice teatru din oraș, de abia aștepta să se însoare cu ea...

Dar Bella are un secret din trecut, iar singurul om care știe de el este gata să-i reintre în viață... Lazlo, vărul sinistru al lui Rupert, încearcă să împiedice căsătoria lor din motive numai de el cunoscute. Înainte să-și dea bine seama ce se întîmplă, Bella constată că se află în mare pericol...

„O altă carte minunată, din partea irezistibilei Jilly Cooper."

USA Today

Lei 26900

Jilly Cooper

Secret mortal

Traducere de Oana Negureanu

Editura MIRON
București

Capitolul 1

Bella citea din ce în ce mai repede pînă cînd, ajunsă la ultima pagină, gemu de iritare şi aruncă romanul în cealaltă parte a camerei. Ratînd cu puţin un şir de sticle, cartea căzu cu zgomot în coşul de gunoi.

– Acolo e locul tău! rosti ea furioasă. Cît de cretini pot să fie oamenii!

Întotdeauna se cufunda cu totul în cărţile pe care le citea, identificîndu-se îndeaproape cu personajele. De această dată era furioasă pentru că eroina se întorsese spăşită acasă la soţul ei cel plictisitor în loc să-şi urmeze amantul frumos, pe firul Amazonului.

Se cutremură şi se întrebă dacă să scoată apa din cadă şi s-o înlocuiască cu alta proaspătă şi fierbinte, dar deja mai făcuse treaba asta de patru ori.

Mîinile i se înroşiseră şi i se zbîrciseră din cauza apei, iar cerul pe care-l putea vedea pe fereastra de la baie nu mai era albastru-deschis, ci de un indigo întunecat, ceea ce însemna că era deja tîrziu.

Se clăti repede cu puţină apă rece, se ridică din cadă şi rămase o clipă pe covorul de alături, ameţită. Baia era plină de aburi şi pereţii păreau cam murdari, dar acest lucru avea să se rezolve a doua zi, cînd venea femeia care-i făcea curat.

Luă aparatul de radio şi lăsă în baie hainele cu care fusese îmbrăcată înainte, luă nişte prosoape curate din hol şi intră în dormitor.

Dădu drumul la muzică şi, în vreme ce cînta şi dansa, se văzu în oglinda măsuţei de toaletă, cu părul ascuns sub casca de baie mov şi trupul roşu ca racul.

Marele public britanic ar avea parte de un mare şoc, dacă ar putea să mă vadă acum, îşi zise ea.

Îşi scoase casca de pe cap şi se examină cu mai multă atenţie. Era o fată înaltă, cu un trup superb şi picioare interminabile.

Avea gură frumos conturată, iar ochii mari, aurii, erau migdalaţi. Coama de păr blond-roşcat i se revărsa pe umeri. În general dădea impresia unui cal de rasă aflat în cea mai bună formă.

Îşi deschise scrisorile. Una era de la un ziarist care dorea să-i ia un interviu, următoarea era de la un fost prieten care dorea să se împace cu ea, iar alte cîteva îi fuseseră transmise de la BBC şi veneau din partea fanilor:

„Dragă domnişoară Parkinson", era scris în una din ele, *„sper că nu te deranjează dacă-ţi scriu. Ştiu*

că duci o viață trpidantă şi nu ai nici un moment liber. Cred că este de-a dreptul miraculos modul în care numele tău nu a fost legat niciodată de vreun scandal. Ai putea să-mi trimiți şi mie un poster în mărime naturală cu autograf şi cîteva detalii biografice?"

Doamne, cugetă Bella îngrețoşată, bine că nu ştiu.

Ultima scrisoare era mult mai pragmatică. Avea antetul Teatrului *Britannia* şi venea din partea regizorului, Roger Field, care-i scrisese:

„Dragă Bella,

Dacă mai întîrzii o singură dată, te dau afară. Nu-ți dai seama că enervezi toată distribuția? Încetează să mai fii atît de egoistă.

Cu dragoste, Roger."

Bella ştia foarte bine că Roger avea să se țină de cuvînt. Aruncă o privire spre ceasul de pe noptieră şi gemu disperată. Era deja ora şase şi douăzeci, iar cortina se ridica la ora şapte şi jumătate.

Îmbrăcîndu-se în viteză, fără ca măcar să-şi mai îngăduie să se şteargă bine, ieşi ca o furtună din apartament şi, din fericire, găsi imediat un taxi.

Compania de Teatru *Britannia* era cel mai mare succes din domeniul teatral al deceniului. Era specializată în operele lui Shakespeare şi ale altor clasici moderni.

Prezenta în general cîte trei piese pe săptămînă, care se jucau în seri alternative şi avea alte trei în repetiții.

Bella se alăturase companiei cu un an în urmă şi avansase de la rolurile de figurantă pînă la unul mărunt din *„Negustorul din Veneţia"*.

Abia de curînd i se oferise marea ocazie, cînd fusese distribuită în rolul Desdemonei din *„Othello"*. Criticii o lăudaseră la unison, iar piesa se juca cu casa închisă trei seri pe săptămînă.

În vreme ce admira copacii din Hyde Parck pe fereastra taximetrului, Bella încerca să-şi păstreze calmul. Din acel moment şi pînă cînd intra pe scenă avea să fie într-o stare de nervi cumplită din cauza tracului.

Întotdeauna întîrzia şi acest lucru însemna că trebuia să se îmbrace şi să se fardeze în mare grabă şi astfel nu mai avea vreme să intre în panică.

Cu toate astea, în mod ironic, singurele momente în care se simţea în siguranţă erau cele petrecute pe scenă, cînd intra în pielea altcuiva.

Taximetrul opri în faţa teatrului la ora şapte fără cinci.

– Bună seara, Tom, rosti Bella, trecînd în goană pe lîngă portar.

Omul lăsă deoparte ziarul de seară şi aruncă o privire la ceas.

– Aţi ajuns aproape la limită, domnişoară Parkinson. Aveţi aici o scrisoare şi nişte flori în cabină.

Fără să binevoiască să arunce o privire spre scrisoare, Bella începu să urce scările cîte două trepte deodată, năpustindu-se apoi în goană în cabina pe care o împărţea cu cea mai bună prietenă a ei, Rosie Hassell, care o juca pe Bianca.

– Iar ai întîrziat, îi zise Rosie, care tocmai îşi

farda ochii. A trecut şi Roger pe aici, scrîşnind din dinţi.

Bella se făcu palidă la faţă.

– Doamne, de-abia am reuşit să prind un taxi, minţi pe loc, aruncîndu-şi blana pe un scaun şi punîndu-şi un halat.

– Cred că Freddie Dixon umblă după mine, comentă Rosie mai departe.

– Asta-i ce crezi despre toată lumea, răspunse Bella în vreme ce-şi punea fond de ten pe faţă.

– Nici vorbă şi, chiar şi atunci cînd spun aşa ceva, de obicei am dreptate. Ştiu că am dreptate în ceea ce-l priveşte pe Freddie.

Freddie Dixon era actorul frumuşel care juca rolul lui Cassio.

Atît Bella, cît şi Rosie îl plăcuseră de prima dată şi se simţiseră oarecum jignite, atunci cînd el nu le dăduse nici un fel de atenţie.

– Ştii scena aia pe care o avem împreună în actul patru? întrebă Rosie, în vreme ce-şi prindea o meşă de păr negru şi cîrlionţat în spate. Ei bine, seara trecută aproape că m-a sufocat, aşa de tare m-a strîns în braţe, şi tot restul scenei nu şi-a mai luat labele de pe mine.

– Aşa şi trebuie, răspunse Bella. Probabil că Roger i-a spus să fie mai drăgăstos.

Rosie îi aruncă o privire urîtă.

– Poate, admise ea nemulţumită. Ia te uită, ai primit şi alte flori de la conaşu' Henriques, adăugă, arătînd spre buchetul imens de crini imperiali aranjaţi într-o vază de lut, pe masa de toaletă a Bellei.

– Ce frumos! oftă Bella, abia atunci observîndu-i. Mă întreb ce a mai pus la cale în seara asta.

– Nu ai de gînd să citeşti scrisoarea? o întrebă Rosie.

Bella era ocupată să-şi picteze sprîncenele.

– N-ai decît s-o citeşti tu, tot te macină curiozitatea, rosti ea.

Rosie scoase cartonaşul din plicul albastru.

– *„Dragă Bella"*, citi. Parcă este prea intim. Data trecută a fost *„Dragă domnişoară Parkinson"*. În fine, hai să citim mai departe: *„Baftă în seara asta. O să te urmăresc cu atenţie. Al tău, Rupert Henriques."* Cred că e nebun după tine. Asta e a opta oară cînd vede piesa, nu?

– A noua, răspunse Bella.

– Oare nu s-a plictisit? se miră Rosie. Poate că studiază personajele şi replicile pentru vreun examen.

– Crezi că e aşa de tînăr?

– Aşa cred. Sau poate că e vreun boşorog vicios. Nici un om decent nu aleargă după actriţe. Au parte de destule fete de condiţia lor.

Bella pescui o aluniţă din borcanul de farduri şi aruncă o privire spre cartonaş.

– Dar are un scris destul de frumos, comentă aiurea. Iar Chichester Terrace este o adresă respectabilă.

Imediat după aceea se auzi o bătaie în uşă. Era Queenie, garderobiera, care venise să le ajute să-şi pună costumele.

O cockney cu păr portocaliu şi cu o ţigară atîrnîndu-i dintre buzele stacojii, vorbea toată vremea despre marile actriţe pe care le îmbrăcase în trecut.

Bella, care în acea fază era bolnavă de nervi, se simţea mulţumită s-o lase să trăncănească în voie.

– Cinci minute, vă rog! Cinci minute! se auzi glasul curierului.

Bella se privi în oglindă şi-şi admiră chipul frumos şi tînăr care ascundea starea de nervi în care se afla. Apoi se trînti pe canapeaua veche din colţul cabinei, cu mîinile strînse pe genunchi, ca să nu-i mai tremure, aşteptînd chemarea la rampă.

– Cei de la început, vă rog! Cei care au replici la început! se auzi iar glasul curierului răsunînd prin faţa uşii.

Rosie, care ieşea pe scenă abia mai tîrziu, se apucase să dezlege un ebus. Bella mai aruncă o privire prin cabină.

Chiar dacă avea podeaua goală şi un geamlîc acoperit cu hîrtie, i se părea deosebit de prietenoasă şi primitoare faţă de lumea mult prea luminată în care trebuia să intre.

– Baftă! îi ură Rosie, cînd o văzu îndreptîndu-se spre uşă. Pupă-l pe Freddie din partea mea.

Erau cu toţii lîngă uşa deschisă, sub un bec portocaliu, aşteptînd să intre pe scenă: Barbantio, Cassio şi ea. Wesley Barrington, care-l juca pe Othello, stătea de unul singur, un negru uriaş şi foarte chipeş, de aproape doi metri înălţime, la fel de nervos ca o pisică, ce se plimba agitat murmurîndu-şi replicile ca pe o rugăciune.

În cele din urmă, cei trei bărbaţi intrară pe scenă şi o lăsară singură. Te rog, ajută-mă să trec şi de seara asta, se rugă ea.

În acel moment se auzea vocea frumoasă a lui Othello, care tocmai spunea:

„Puternici şi măreţi seniori".

Într-o clipă trebuia să intre şi ea. Iago veni s-o însoţească.

– Haide, frumoaso! îi şopti. Ea îşi ridică bărbia.

Începuse!

Venise şi rîndul ei. Privi în jur pe scenă, frumoasă, blîndă şi puţin timidă.

– Simt aici o oarecare tensiune, rosti încet.

După aceea ieşi din scenă, apoi intră iar, flirtă cîteva clipe cu Cassio şi apoi veni rîndul lui Othello să iasă iar pe scenă. Cel puţin pe scenă viaţa i se părea de o mie de ori mai reală decît în lumea adevărată şi avea cuvinte prin care să-şi exprime emoţiile.

Curînd după aceea totul se termină. Se încheie şi scena crimei, iar piesa îşi încetă viaţa scurtă, dar foarte animată.

Atunci cînd ieşi la rampă, la chemarea spectatorilor, ajunsese deja la limita îndurării. De trei ori Iago şi Othello o conduseseră la rampă ca să primească aplauzele şi ovaţiile din partea publicului.

– Bună treabă, o lăudă Wesley Barington.

Bella îi zîmbi. Cît timp se aflau pe scenă îl plăcea fără rezerve, dar în acel moment redevenise Wesley care locuia în Ealing şi avea o nevastă şi trei copii.

Bella avea să iasă cu Rosie ca să ia undeva o cină ieftină şi a doua zi avea să zacă în pat pînă la ora prînzului.

Evita cu mare grijă lumea aceea aglomerată şi strălucitoare în care-şi închipuiau admiratorii ei că trăia în mare stil. De fapt era o problemă de conservare a energiei pentru ceea ce era cu adevărat important.

Cînd ajunse în cabină o găsi pe Rosie în plină agitație.

– Freddie m-a invitat în oraş.

– Probabil că vrea să discute cu tine felul în care încerci să ieşi în evidență pe scenă şi-l umbreşti pe el. Se aşează pe scaun şi simți cum se lăsa deprimarea asupra ei precum praful pe o masă lustruită.

Nu pentru că ar fi vrut ca Freddie s-o fi invitat-o pe ea în oraş. Ajunsese cu multă vreme în urmă la concluzia că părul lui cîrlionțat şi zîmbetul de neon nu erau pentru ea.

Dar dacă între ei se înfiripa o relație serioasă, atunci însemna că ele două nu aveau să mai ia cine plăcute şi se termina cu Rosie şi Bella, unite şi gata să-i bîrfească pe toți ceilalți membri ai distribuției. Cu toate astea, se bucura pentru Rosie.

– Unde te duce?

– Într-un local ieftin. E uimitor de zgîrcit. Crezi că arăt mai sexy dacă merg numai cu un cercel?

– Nu, o să arăți prosteşte, de parcă l-ai fi pierdut pe celălalt.

Se auzi un ciocănit discret la uşă. Era Tom, portarul.

– Domnişoară Parkinson, jos e un anume domn Henriques. Se întrebă dacă nu ar putea urca să vă vadă.

– Aha! rosti Bella, brusc surescitată. Cum arată?

– Foarte bine, răspunse Tom, în vreme ce mîngîia bancnota de cinci lire din buzunar.

– Nu e vreun puştan, nu?

Tom clătină din cap.

– Dar nici vreun babalîc libidinos, eh?

– Nu, e un tip pe cinste. Poate puțin cam snob.

Accent educat bine şi costum de seară impecabil.

– Haide, Bella, ce mai aştepți, o îmboldi Rosie. Ar putea fi *marfă.*

– Bine, se învoi Bella. În fond pot să-i spun să dispară dacă mi se pare greţos.

– Grozav! se bucură Rosie. O să termin cu aranjatul la toaletă.

– Nu! strigă Bella, deodată nervoasă ca o pisică. Nu poți să mă laşi singură cu el.

În clipa aceea în uşă apăru şi Queenie, garderobiera.

– Mai bine ai ieşi din rochia aia înainte s-o pătezi cu farduri, îi zise Bellei.

Bella se mai admiră o dată în oglindă. Pe sub cămaşa de noapte albă şi foarte decoltată, pielea aurie îi strălucea precum fildeşul vechi. Mai bine să-l dăm pe domnul Henriques cu crăcanele în sus, îşi zise.

– Nu pot s-o mai păstrez puțin pe mine, Queenie? întrebă.

– Ca eu să trebuiască să stau după fundu' tău pînă cînd termini? bombăni Queenie cu acreală.

– Ei haide, hoaşcă bătrînă ce eşti, o alintă Rosie, prinzînd-o de braț şi scoțînd-o uşurel din cabină. Poți să iei o duşcă din whisky-ul lui Freddie ca să te mai înveseleşti un pic.

Bella se dădu cu parfum şi apoi stropi şi prin cabină, după care îşi aranjă sînii să-i iasă şi mai bine în evidență, apoi, aşezîndu-se la loc, începu să-şi perie părul.

Se auzi un ciocănit la uşă.

– Intră, rosti cu o voce uşor răguşită, extrem de sexy.

Cînd Bella se întoarse, cu zîmbetul pe buze, şimți cum i se căsca gura de uimire.

Bărbatul care rămăsese proțăpit în prag părea absurd de romantic, cu trăsăturile delicate şi palide, obrajii supți, ochii negri, arzători, şi părul întunecat, care strălucea precum penajul unui corb.

Era subțirel şi extrem de elegant, cu haina de blană aurie pusă peste costumul de seară, impecabil croit.

După ce se priviră cîteva momente în tăcere, el îi zîmbi cu blîndețe şi-i spuse:

– Pot să intru? Sper să nu vă dau prea mari bătăi de cap.

– Oho, intră, te rog, rosti Bella, ridicîndu-se de pe scaun, roşie la față şi constatînd că ochii ei erau la acelaşi nivel cu ai lui.

– Ce înaltă eşti! observă el surprins. Pe scenă, alături de Othello, păreai aşa de mică.

Jenată, Bella dădu deoparte vraful de haine de pe canapeaua acoperită de catifea roşie.

– Stai jos. Îți dau imediat ceva de băut. Scoase dintr-un sertar o sticlă cu whisky şi două pahare. Era furioasă că-i tremurau mîinile aşa de tare. Sticla se tot lovea de pahare şi, de nervi, turnă mult prea multă băutură.

– Hei, ia-o uşor, îi zise el. Nu sînt un mare băutor.

După aceea, el luă paharul şi-l umplu pînă la buză cu apă de la chiuvetă.

– Te superi dacă fumez?

Bella clătină din cap şi constată, mulțumită, că şi lui îi tremurau mîinile la fel de tare ca şi ale ei. Nu era deloc atît de calm pe cît voia să dea impresia.

Atunci cînd se aşeză pe scaunul din faţa măsuţei de toaletă, lovi fără voie borcanul cu cremă de demachiat. Cînd se aplecară amîndoi ca să-l ridice, aproape că se loviră cap în cap.

El se uită spre ea şi izbucni în rîs.

– Cred că eşti la fel de nervoasă ca şi mine, îi zise. Nu eşti obişnuită să întreţii bărbaţi străini în culise, în fiecare seară?

Bella clătină din cap.

– Mi-e întotdeauna frică că vor fi dezamăgiţi, atunci cînd mă vor cunoaşte în persoană.

– Dezamăgiţi? se miră el, privind-o cu neîncredere. Cred că glumeşti.

Bela îşi dădu seama deodată cît de mare era decolteul cămăşii de noapte.

– Florile sînt minunate, rosti, roşind ca o fecioară nubilă. Cum naiba ai reuşit să faci rost de aşa ceva în miezul iernii?

– Am jefuit salonul mamei.

– Şi nu s-a supărat?

– Habar nu are. E în India, rosti zîmbind cu maliţie. Sper să dea peste un tigru îndatoritor care s-o înfulece la cină.

Bella chicoti înveselită.

– Nu-ţi place?

– Nu prea mult. Tu te înţelegi bine cu părinţii tăi?

– Sînt morţi, rosti Bella plat, aşteptînd să audă obişnuitele fraze de compasiune. Însă acestea nu veniră.

– Ce noroc pe tine, răspunse Rupert Henriques. Şi mie mi-ar plăcea să fiu orfan şi să am parte doar de distracţie fără teamă.

Avea el un mod de a rosti astfel de observaţii

dure într-un fel cu totul inofensiv. Dar chiar şi aşa, îşi zise Bella, nu era altceva decît un băiat răsfăţat. Însă, dacă voia, putea să fie absolut neîndurător.

Îl văzu cum ducea paharul spre buze.

– În seara asta ai fost parcă mai inspirată decît de obicei.

– Nu te-ai plictisit să vezi aceeaşi piesă în fiecare seară?

Rupert zîmbi cu ironie.

– Mă bucur că nu e vorba de o piesă de asta, modernă. Tu eşti singurul motiv pentru care am văzut-o de atîtea ori.

Se auzi un ciocănit furios la uşă.

– La naiba; murmură el nemulţumit. Chiar trebuie să deschizi?

Era Queenie.

– Mai lasă-mă numai o clipă, îi zise Bella. Îmi pare rău, adăugă spre Rupert, dar trebuie să mă schimb.

El îşi termină băutura din pahar, se ridică şi se îndreptă spre uşă.

– Mă întrebam dacă nu ai vrea să iei cina cu mine într-o seară, săptămîna viitoare, îi zise.

Azi este abia luni, îşi zise Bella. Văd că nu e chiar atît de nerăbdător ,dacă vrea să ne întîlnim de-abia săptămîna viitoare!

– Sînt foarte ocupată! îi zise ea, minţind.

– Marţi? o întrebă el.

– Lucrez în seara aceia.

– Atunci miercuri?

Ea tăcu suficient timp, încît să-i dea ceva palpitaţii, apoi zîmbi şi-i spuse:

– Foarte bine, mi-ar face mare plăcere.

– Bănuiesc că nu-ți prea place opera, nu?

– O ador, minți Bella, hotărîtă să-i lase o impresie cît mai bună.

– Minunat! Miercurea viitoare este premiera la *„Siegfried"*. O să încerc să fac rost de bilete.

Înainte să iasă, se întoarse şi-i mai spuse:

– Îmi pare rău că a trebuit să mă prezint tocmai în această manieră demodată, dar nu cunoşteam pe nimeni care să te ştie şi care ar fi putut să ne facă cunoştință, rosti el rîzînd din cauza jocului de cuvinte, iar singura alternativă ar fi fost cumpărarea teatrului.

Abia mai tîrziu descoperi Bella că el glumise numai pe jumătate.

Familia Henriques ar fi putut cumpăra toate teatrele din Londra, fără să clipească.

Capitolul 2

Miercuri, punctual la ora şase şi jumătate, Rupert veni s-o ia.

– Arăți superb! îi zise, învîrtindu-se în jurul ei.

– Lasă că nici tu nu arăți tocmai rău, îi răspunse ea.

Rupert era îmbrăcat cu un costum de culoare verde-închis şi cu o cămaşă roşie de mătase, de calitate.

– Îți place? o întrebă el încîntat. Croitorul l-a terminat abia luni şi trebuie să recunosc că ăsta este motivul pentru care nu te-am putu invita la o întîlnire chiar săptămîna trecută.

Afară îi aştepta un *Aston Martin,* din care muzica se auzea puternic prin difuzoarele aparatului stereo, iar căldura fusese dată la maximum.

Bella coborî geamul, cu discreție, în timpul dru-

mului. Nu voia să fie roşie ca racul la faţă chiar înainte să ajungă să se bucure de întîlnire.

Atunci cînd se opriră la un semafor, Rupert se întoarse spre ea cu zîmbetul pe buze.

– N-ar fi trebuit să mă laşi atît de multă vreme să aştept să te văd, îi zise cu reproş. Numai la gîndul că urmam să te întîlnesc azi, le-am făcut viaţa un iad celor din jur.

Deşi era o seară de premieră şi publicul era format numai din figuri simandicoase, iar bijuteriile scînteiau în noapte, toată lumea se întorcea să privească după ei.

Rupert părea să cunoască o mulţime de oameni, dar se mulţumi să-i salute doar din cap, fără să se oprească să stea la palavre cu ei.

Cortina se ridicase de vreo cinci minute, cînd Bella ajunse la concluzia că Wagner nu era pentru ea. Prea erau mulţi indivizi pe scenă, atît bărbaţi, cît şi femei, foarte corpolenţi, care urlau cît îi ţineau plămînii. Aruncă o privire spre program şi constată cu groază că trebuia să stea să îndure încă alte trei acte.

În cele din urmă izbuti să suporte cu stoicism primul act. I se părea extrem de ciudat să se afle de cealaltă parte a cortinei.

– E totul în regulă? Te distrezi? o întrebă Rupert după ce reveni alături de ea în timpul pauzei, aducînd cu sine şi cîte un pahar cu băutură.

– Mda, e grozav! minţi ea cu entuziasm.

Rupert o privea însă cu îndoială.

– Ei bine, eu unul nu prea ştiu ce să spun. Din punctul meu de vedere, indivizii de pe scenă fac o hărmălaie cumplită. Să-mi spui imediat cînd te plic-

tiseşti ca să o ştergem naibii de aici.

Două femei de pe locurile din faţă, cu diademe impozante pe cap, se întoarseră să-l privească îngrozite.

În timpul celui de-al doilea act, Rupert îşi pierdu răbdarea şi chiui atunci cînd pe scenă apăru Brunhilda.

– Arată exact ca maică-mea, îi şopti zgomotos Bellei, care nu se mai putu abţine şi începu să rîdă.

Femeia grasă care stătea chiar în faţa lor se întoarse şi îi şîşîi zgomotos. Umerii lui Rupert se zguduiau din pricina hohotelor de rîs, îndelung reţinute. Bella privea fix înainte, dar nu reuşea să-şi stăpînească chicotitul isteric.

– Auzi, îi zise Rupert cîteva clipe mai tîrziu, n-ai vrea să plecăm?

– Dar nu putem, îi răspunse Bella îngrozită, nu în mijlocul unui act.

– Nu aveţi de gînd să tăceţi, şuieră la ei femeia cea grasă.

– Soţia mea simte că leşină, răspunse Rupert şi, prinzînd-o pe Bella de mînă, o trase după el spre culoarul dintre scaune, călcîndu-i pe nefericiţii de alături pe picioare.

Cînd ajunseră afară, se priviră unul pe celălalt şi izbucniră în rîs.

– Nu-i aşa că-i cumplit? hohoti el. Am vrut să te impresionez şi să te duc la o premieră, dar se pare că am întrecut măsura.

Traversară Covent Garden printre resturile mucegăite de varză şi mere, iar el o luă de mînă.

– Uite cum facem, o să-ţi ofer o cină plăcută, ca să mă răscumpăr pentru greşeala de adineauri.

În cele din urmă cinară în Soho, într-un restaurant extrem de costisitor, după părerea Bellei. Listele de meniuri erau îmbrăcate în catifea purpurie cu strasuri aurii, iar pe masă se aflau boluri pentru clătirea mîinilor, boluri pline de petale de trandafiri. Se aşezaseră amîndoi pe un fel de banchetă de catifea în faţa unei mese, de parcă s-ar fi aflat pe ultimul rînd de scaune la cinema.

– Ce ai vrea să mănînci? o întrebă Rupert,

– Orice în afară de heringi.

El începu să rîdă.

– De ce tocmai heringi?

Bella se cutremură fără voie.

– N-am mai mîncat herngi de cînd m-a forţat mama, pe cînd eram copil. La un moment dat am stat încuiată în sufragerie mai bine de douăsprezece ore.

Rupert părea îngrozit.

– Eu n-a trebuit să mînînc niciodată ceva ce nu mi-a plăcut.

– Îmi place restaurantul ăsta, rosti Bella.

– E unul dintre fieff-urile tatei, răspunse Rupert. Spune că este unul dintre puţinele locuri din Londra unde nu dai nas în nas cu toţi cunoscuţii.

– Rupert, scumpule! O femeie frumoasă, cu ochi violeţi şi mari, apăruse pe neaşteptate lîngă masa lor.

– Lavinia, rosti el, ridicîndu-se s-o sărute. Cum a fost în Jamaica?

– Minunat. Nici nu ştiu de ce m-am mai întors acasă.

– O cunoşti pe Bella Parkinson?

– Nu. Îmi pare bine. O cercetă cu atenţie pe

Bella. Desigur, am citit despre piesa în care joci, parcă *Macbeth,* nu? Trebuie să vin să te văd. Îşi întoarse atenţia asupra lui Rupert şi rosti degajată:

– Ce mai face Lazlo?

– E la Buenos Aires.

Femeia se arătă deodată extrem de uşurată.

– De aceia nu m-a sunat. Şi cînd trebuie să se întoarcă?

– Cred că săptămîna viitoare.

– Ei bine, atunci transmite-i toată dragostea mea şi spune-i să mă sune înainte să se ducă tot bronzul.

După aceea plecă, îndreptîndu-se spre individul cu care venise şi care o aştepta tocmai în cealaltă parte a sălii.

– Este foarte frumoasă, oftă Bella, admirîndu-i picioarele elegante. Cine e?

– Una dintre tipesele lui Lazlo.

– Iar el cine e?

– Vărul meu, Lazlo. Rupert coborî puţin glasul. La un moment dat s-a plîns că patul ei e prea mic, aşa că tipa s-a dus imediat la *Harrod's* şi a cumpărat unul de trei ori mai mare.

– Cred că e nebună după el. Spune-mi, e un tip atrăgător?

– Se pare că asta-i ceea ce cred femeile. Eu îl cunosc prea bine. Lucrăm împreună.

– Ce anume?

– Afaceri bancare. Avem o bancă în City. Dar majoritatea afacerilor sînt legate de America de Sud. Tata este preşedintele, dar Lazlo e cel care le conduce.

– Mda, şi tu arăţi ca un latin.

– Tata este sud-american. Însă mama este englezoaică pursînge. Ghinionul naibii este că se întoarce vinerea viitoare. Eu unul încă mai sper să-i deturneze careva avionul. Îmi tot trimite cărți poştale prin care-mi cere să nu uit să le dau apă la ghizi.

Bella chicoti înveselită.

– Cui?

– Ghizii, adică cîinii care-i ghidează pe orbi au devenit un alt punct de interes pentru ea alături de orbi, surzi şi înfometați, plus alte comitete de caritate în care s-a putut infiltra. Deşi, în inima ei nu există pic de caritate. Îşi petrece viața stînd ca preşedintă în diverse comitete şi îl chinuie pe bietul meu tată. Rupert se întoarse ca s-o privească mai bine pe Bella. Cum erau părinții tăi?

Bella simți cum i se umezeau palmele.

– Tata era bibliotecar, răspunse repede. Dar a murit cînd eu eram foarte mică, aşa că mama a trebuit să se angajeze ca profesoară la o şcoală, ca să mă poată întreține. Am fost mereu cumplit de sărace.

Sărace, dar respectabile. Spusese aceleaşi minciuni atît de des, încît aproape că ajunsese să le creadă şi ea. În acel moment sosi şi primul fel, fructe de mare şi un bol respectabil cu maioneză. Bella gemu pofticioasă.

Ceva mai tîrziu, cînd devorase aproape jumătate din porția din față, îşi ridică privirea şi constată că Rupert se uita fix la ea, fără să se fi atins de mîncare.

– Bella?

– Da.

– Vrei să iei cina cu mine şi mîine?

– Desigur, răspunse ea aproape fără să se gîndească.

Singurul lucru care ar fi putut să-i strice seara era gîndul că reprezenta un mare eşec, că el avea să înceapă s-o cunoască mai bine şi va ajunge la concluzia că era plictisitoare.

Ajunseră în apartamentul ei pentru încă un pahar cu băutură, iar Bella trase draperiile de la ferestrele din salon ca să-i arate lui Rupert panorama. Jumătate din Londra strălucea ca o nestemată în faţa lor.

– Nu-i aşa că-i frumos! rosti Bella extaziată.

– Nici nu se compară cu tine. Doamne, cred că ai cel mai frumos păr din lume, rosti el, prinzîndu-i o şuviţă între degete. Exact ca Rapunzel.

– Cine?

– Prinţesa din turn, care şi-a lăsat părul să-i cadă pe fereastră pentru ca prinţul cel frumos să urce şi s-o salveze. Nu se poate să nu fi citit povestea cînd erai copil.

Bella clipi îndurerată.

– Mama nu era de acord cu basmele.

Rupert se încruntă şi o trase în braţe.

– Cu cît aud mai multe despre copilăria ta, cu atît îmi place mai puţin, îi zise.

O sărută cu duritate. După un minut o trase pe canapea şi începu să se chinuie să-i desfacă fermoarul de la rochie.

– Nu, rosti ea, încordîndu-se.

– De ce nu? murmură el în părul ei. Te doresc enorm de mult.

Bella oftă şi apoi izbucni în lacrimi. Una dintre cele mai mari calităţi actoriceşti pe care le avea era plînsul la comandă.

Era destul să se gîndească la cîinii părăsiţi la ecarisaj, care-şi aşteptau în van stăpînii să vină să-i salveze de la moarte şi lacrimile începeau să-i şiroiască pe obraji.

– Of, te rog, nu, suspină ea.

Rupert se lăsă în genunchi alături de ea.

– Draga mea, îmi pare aşa de rău. Te rog, nu plînge. Nu ar fi trebuit să mă grăbesc în halul ăsta. M-am purtat ca un porc.

Bela îl privi printre lacrimi.

– Asta înseamnă că n-o să mai vrei să te mai vezi cu mine, pentru că nu am fost de acord?

El clătină imediat din cap.

– Nici dacă aş vrea, tot n-aş putea. M-am înfundat prea tare.

După plecarea lui, Bella se studie în oglindă. Eşti o mare nemernică, Bella, îşi zise. Doamne, în ce rahat ai mai intrat acum?

Îşi dorea nespus de mult ca bărbaţii s-o dorească, dar; în clipa în care ei voiau o relaţie serioasă, ea îi alunga, speriată ca nu cumva să afle vreunul adevărul.

Capitolul 3

Rupert a sosit în seara următoare cu brațele încărcate de cadouri.

– Am ajuns la concluzia că nu ai avut o copilărie aşa cum trebuia, aşa că o vom reedita acum, îi zise el.

În pachete Bella descoperi un ursuleț de pluş imens, o păpuşă olandeză, un caleidoscop, un set de ceai minuscul şi *„Vîntul printre sălcii"*.

Bella simți cum o podidea plînsul.

– Vai de mine, dragule, dar n-ar fi trebuit să-ți fi cheltuit toți banii pe mine.

Rupert îi prinse fața în mîini.

– Iubito, ascultă. Este un singur lucru care trebuie să-ți intre bine în cap: există o mulțime de dezavantaje atunci cînd eşti un Henriques, dar în nici un caz nu ne putem plînge de lipsa de golo-

gani. Rupert întinse mîinile în față, într-un gest grăitor. Pentru că gologani avem berechet. Tata valorează o afurisită de avere şi, de cînd Lazlo a pus o bombă sub bancă, sîntem încă şi mai preţioşi. Eu am un venit particular care trece binişor de 25.000 de lire.

Bella rămase cu gura căscată.

– Asta este ceea ce-mi place la tine, Bella. Oricine altcineva ar fi ştiut de milioanele noastre. Niciodată în viaţa mea nu mi-am făcut griji din pricina banilor şi luna trecută, cînd am împlinit douăzeci şi unu de ani, am moştenit...

– Douăzeci şi unu? se repezi Bella. Mi-ai spus că ai douăzeci şi şapte.

El o privi ruşinat.

– Parcă aşa am spus, nu? Ştiam că nu ai mai fi fost intresată de mine dacă ai fi ştiut cît de tînăr sînt.

– Dar eu am douăzeci şi trei, se văită Bella. Sînt o corupătoare de minori.

– Nu. Nici vorbă de aşa ceva, îi zise el, îmbrăţişînd-o. Şi, oricum, mie-mi plac la nebunie femeile mai în vîrstă.

Din acel moment au fost practic inseparabili, văzîndu-se în fiecare seară, făcînd turul restaurantelor elegante şi făcînd lumea să discute pe seama lor.

Odată cu venirea primăverii, în vreme ce parcurile înverzeau, Bella descoperi că se simţea din ce în ce mai ataşată de el.

Era un om agreabil, cu graţia sa lălîie şi cu maliţia care era întotdeauna îndreptată spre altcineva.

Dar avea şi toane acest băiat frumos, care avu-

sese tot ceea ce-şi dorise în viaţă. Uneori chipul i se întuneca şi Bella îi simţea dorinţa pentru ea ca un vulcan gata să erupă pe sub suprafaţa aceea de calm.

Nopţile petrecute în oraş începuseră să-şi spună cuvîntul asupra sănătăţii lui. Rupert pierduse cîteva kilograme şi sub ochi avea cearcăne vineţii.

Într-o seară, tocmai stăteau împreună pe canapeaua din apartamentul ei, cînd el îi spuse:

– Nu te superi că nu te duc aproape niciodată la tot felul de petreceri şi evenimente?

Bella clătină din cap.

– Mie-mi plac petrecerile pentru doi oameni.

Rupert îi întoarse palma în sus şi, după ce o examină cu grijă, o întrebă:

– De ce nu ne căsătorim?

Bella se simţi cuprinsă de panică.

– Nu! rosti nervoasă. Cel puţin nu încă.

– Şi de ce nu?

– Provenim din medii diferite. Eu am fost întotdeauna o sărăntoacă şi tu un bogătaş. Familia ta m-ar urî. Eu nu am o familie de vază. Rîse cu amărăciune. Eu cînd vorbesc despre trecut mă refer de obicei la ziua de ieri.

– Astea's prostii, se înfurie Rupert. Nu mai fii atît de snoabă. Eu te plac, şi asta-i ceea ce contează.

– Mda, şi eu te iubesc, rosti Bella, în vreme ce-şi netezea fusta.

– Faci ca totul să fie imposibil pentru mine, se amărî Rupert. Nu vrei să te măriţi şi nici nu vrei să te culci cu mine. Îmi ies din minţi, nu alta.

Se ridică de pe canapea şi începu să se plimbe nervos, roşu la faţă, făcînd-o pe Bella să dorească

să poată rîde isteric de spectacolul oferit de el.

– Ai pe altcineva, o acuză el deodată, oprindu-se în fața ei.

– Cum aşa? Nu m-am mai întîlnit cu nimeni altcineva de mai bine de şase luni.

– Dar înainte de asta?

– Aventuri trecătoare.

El o prinse atît de tare de braț, încît o făcu să tresară de durere.

– Cît de trecătoare? Nu te cred! Eşti pasională ca naiba pe sub suprafața asta calmă, Bella. E destul să te vadă cineva jucînd Desdemona ca să-şi dea seama de treaba asta.

Bella se albi la față. Îşi smulse brațul din strînsoarea lui şi se apropie de fereastră.

– Bine. A fost cineva atunci cînd aveam optsprezece ani. M-a sedus şi l-am iubit, dar el m-a părăsit în noaptea în care a murit mama.

Rupert nu părea deloc impresionat.

– Dar, draga mea, toată lumea îi iubeşte pe cei mai groaznici oameni la optsprezece ani. Dacă l-ai vedea acum, nu l-ai mai găsi deloc atrăgător.

În cele din urmă Bella acceptă să-i cunoască familia de ziua ei, adică în joia care urma.

Luni de dimineață, cu cîteva zile înainte de aniversarea zilei ei, zăcea în pat şi visa la Rupert. Probabil că i-a venit greu să mă suporte în ultimele ăptămîni, cugetă ea.

Traiul pe muchie de cuțit, gîndindu-mă dacă să-i spun sau nu adevărul despre trecutul meu m-a făcut tare nervoasă.

„Te iubesc şi numai asta contează", îi spusese

el. Probabil că ar trebui să-i spun, îşi zise, dar voi putea suporta să-i văd neîncrederea şi dispreţul? Iar dacă nu-i spun, va afla oare vreodată? Nimeni nu aflase pînă acum. Îşi dădu seama că, pentru prima dată după ani de zile, începuse să se simtă în siguranţă şi fericită.

Se întrebă leneşă cu ce să se îmbrace, atunci cînd avea să-i întîlnească părinţii. Spera doar să nu se lase intimidată de ei.

Ar fi trebuit să-şi cumpere o rochie, dar deja se adunaseră cam multe facturi.

Luă ziarul şi-l deschise la rubrica de bîrfe, ca să vadă dacă nu cumva ea şi cu Rupert fuseseră menţionaţi, apoi trecu mai departe la anunţurile personale.

Vile în sudul Franţei şi blănuri de nurcă în valoare de numai 3.000 de lire. Dacă mă mărit cu Rupert, se gîndi ea, toate astea îmi vor fi la îndemînă.

Atunci văzu anunţul tipărit cu litere mari, mărginit de un chenar negru şi se îngrozi.

„Mabel, unde eşti? Te-am căutat peste tot. Te aştept la bar, la Hilton, *la ora şapte. Stevie"*

Deodată, inima îi porni nebuneşte la galop în vreme ce palmele îi erau transpirate şi reci.

Trebuia să fie o greşeală. O mulţime de oameni comunicau cu ajutorul unor astfel de anunţuri, începînd cu bandele de criminali şi pînă la prietenii pierduţi. Era numai o coincidenţă. Nu trebuia să-şi mai facă atîtea griji.

Dar toată ziua nu se mai putu gîndi la altceva.

A doua zi, cînd luă ziarul, se străduí să nu deschidă imediat la rubrica de anunțuri. Dar iată că era un altul, care aproape că ardea pagina ziarului.

„Mabel, unde eşti? De ce ai plecat din Nalesworth? Te rog vino la barul Hilton diseară, la ora 7. Steve."

Doamne! gemu Bella îngrozită. Se simți copleşită de un val de greață.

Miercuri, după o noapte nedormită, descoperi un alt mesaj în ziar.

„Mabel, unde eşti? Te-am aşteptat luni. Poate că nu poți să ajungi la Londra. Trimite-mi o telegramă la Hilton. *Te voi aştepta. Steve."*

Începu să transpire de frică. După toți acei ani, Steve se afla iar la Londra, se înapoiase ca s-o ceară înapoi.

Singurul om care putea demola edificiul de minciuni şi falsitate care era de fapt Bella Parkinson.

Capitolul 4

În dimineața zilei sale de naştere, Bella se trezi din cauza razelor de soare care intrau pe fereastră. Pe moment, se întinse cu poftă, dar apoi simți frica, imediat ce-şi aminti că Steve încerca să ia legătura cu ea.

Tresări violent, atunci cînd auzi soneria de la uşă, dar nu era decît poştaşul cu un teanc de scrisori şi cu un pachet pentru care trebuia să semneze. Ziarul aştepta pe preşul de la uşă.

Forțîndu-se să nu se uite la el, Bella desfăcu pachetul şi oftă încîntată. Înăuntru strălucea un şirag de perle.

Îl puse la gît şi alergă spre oglindă.

Chiar dacă avea fața mînjită de rimel, ochii umflați de somn şi părul ciufulit, tot arăta minunat cu colierul la gît.

„Nu pot să-ți mai spun decît că te iubesc", îi scrisese Rupert.

Bella oftă fericită. Era ca şi cum cineva ar fi scos-o afară în frig şi apoi ar fi înfăşurat-o într-o blană de vizon.

Primise o mulțime de felicitări din partea colegilor de la teatru şi alte facturi.

Parcă în ultima vreme acele facturi afurisite se înmulțiseră şi mai mult.

Sună telefonul. Era Barney, impresarul ei.

– La mulți ani, scumpo! Te simți cumplit de bătrînă?

– Da, răspunse Bella.

– Te invit la prînz săptămîna viitoare. Nu mai putem continua tot aşa, fără să ne întîlnim, îi zise Barney.

Bella începu să rîdă. Barney o înveselea întotdeauna.

– Harry Backhaus e la Londra; vrea să formeze distribuția pentru *„Anna Karenina"*, îi zise el cu accentul cockney nazal. Te-a văzut în piesă săptămîna trecută şi vrea să dai o probă în seara asta.

– Dar nu pot, să văită Bella. Nu în seara asta. Mă întîlnesc cu familia lui Rupert.

– Ştiu, scumpo. De parcă m-ai fi lăsat să uit vreo clipă. Am aranjat să-l întîlneşti pe Harry înainte, la ora şase. Stă la *Hyde Park*. Întreabă de apartamentul lui la recepție. Vezi că-i plac tipesele, aşa că fii tu însăți. Ştii tu, sexy şi foarte rafinată. Şi vezi să nu care cumva să întîrzii.

Bella era încîntată. Îl adora pe Harry Backhaus de ani de zile.

Începu să-şi cerceteze garderoba ca să-şi dea

seama cu ce să se îmbrace, dar nu găsi nimic suficient de sexy.

Trebuia să iasă ca să-şi cumpere o altă rochie. Apoi trebuia să vină iar acasă ca să se schimbe în rochia neagră, midi, discretă, dar extrem de costisitoare, pe care şi-o luase special pentru întîlnirea cu părinţii lui Rupert.

Telefonul sună iar. De această dată era Rupert care voia să-i ureze la mulţi ani.

Ea îi mulţumi fericită pentru colier şi apoi îi zise şi despre proba pe care urma s-o dea.

– Nici nu ştiu cine mă sperie mai tare, Harry Backhaus sau părinţii tăi.

– Nu or să fie numai ei, îi zise Rupert. O să vină şi Gay, sora mea, împreună cu Teddy, logodnicul ei.

– Şi cum e acest Teddy?

– Este unul din brigada veselă din City. Dacă-i iei umbrela din mînă se prăbuşeşte. Are o bărbie care îi intră direct în guler. Gay era înainte aliata mea, dar acum nu mai discută decît despre cele mai bune materiale pentru draperii. Pun pariu că n-o să ghiceşti niciodată ce e cu ea.

– Ce anume?

– E gravidă.

– Doamne! Şi cînd a aflat?

– Mie mi-a spus abia ieri, drept pentru care va trebui să aibă un buchet mare la nuntă.

– Maică-ta nu s-a supărat?

– Nu ştie. Tata în schimb a fost foarte înţelegător. S-a plimbat prin salon şi i-a spus: „Nu contează, întotdeauna tragi cîteva focuri şi înainte de 12 august, cînd începe sezonul de vînătoare."

Bella începu să chicotească.

– Şi în afară de sora mea cea gravidă, continuă Rupert, vei ajunge să-l cunoşi şi pe strălucitul meu văr, Lazlo, şi va trebui să-mi promiți că nu te vei îndrăgosti de el. Plus că o vei cunoaşte şi pe sora lui, Chrissie. Este tare dulce. Deci, vor fi şi tineri, aşa cum le spune mama, cu care să te distrezi, scumpo.

Dragul de Rupert, se gîndi Bella în vreme ce punea receptorul în furcă. O iubea aşa de mult. Steve n-avea cum s-o mai rănească.

Degajată, luă ziarul. Probabil că-şi imaginase tot felul de grozăvii înainte.

Dar iată-l! Primul anunț care-i atrase atenția imediat ce a deschis la secțiunea respectivă.

„Mabel, unde eşti? De ce nu apari la Hilton? O să aştept din nou în seara asta. Steve."

Simți cum o cuprindea iarăşi frica, în timp ce soarele fericirii ei era acum acoperit de un nor negru, imens.

Îşi petrecu restul zilei într-o activitate frenetică, mergînd la cumpărături şi la coafor. Orice, numai să nu se mai gîndească la Steve.

Cheltui o avere pe farduri noi, cumpără o pereche de blugi imposibil de strîmți şi o bluză albă, numai franjuri, cu un decolteu pînă la talie.

Îşi aranjase părul în stilul acela neglijent, care dădea impresia că tocmai se ridicase din pat.

Ajunse la proba fixată cu douăzeci de minute întîrziere.

Harry Backhaus se dovedi a fi un american cam

subțirel şi anemic, care sugea mereu bomboane de mentă. Se ruinase efectiv, i se plînse imediat ce o văzu, cînd luase masa la cel mai bun restaurant din Londra.

– Deci vrei s-o joci pe Anna, nu? o întrebă.

– Mi-ar plăcea.

– Cunoşti cartea?

– O ador. Am citit-o de nenumărate ori.

– Deci ai deja tot felul de noțiuni preconcepute despre cum ar trebui jucat acest rol?

– Aş putea să renunț la ele.

– Eu o văd pe Anna brunetă. Va trebui să-ți vopseşti părul. Şi va trebui să mai slăbeşti puțin. Unde mai pui că băiatul pe care l-am ales ca să-l joace pe Vronsky este cu vreo cinci centimetri mai scund decît tine.

După ce se mai uită cîteva momente la ea, regizorul îi zise:

– Păstrăm legătura. Mulțumesc că ai venit.

Cînd ieşi ea, o brunetă mititică şi frumuşică foc de-abia aştepta să intre.

– Harry, dragule! A trecut o veşnicie de cînd nu ne-am mai văzut! o auzi Bella spunînd, înainte ca uşa să se închidă în urma ei.

Bella aruncă o privire spre ceas. Era şapte fără douăzeci. Avea destul timp să meargă acasă şi să se schimbe înainte de cină. Dar nu se duse acasă. De cealaltă parte a străzii vedea *Hilton*-ul strălucind ca un far pe mare.

Apartamentul ei se afla în cealaltă direcție, dar ea începu să se îndrepte spre *Hilton* de parcă ar fi fost vrăjită.

Eşti nebună, îşi spunea disperată. Te duci singură spre camera de tortură. În cinci minute vei distruge tot ce ai realizat în ultimii cinci ani.

Du-te şi bea ceva repede, îi zise o altă voce din interior, *vezi dacă este chiar Steve al tău şi apoi pleacă. Imediat ce-l vei vedea, vraja se va rupe.*

În faţa hotelului, ca să mai cîştige ceva timp, se opri ca să cumpere nişte flori pentru mama lui Rupert.

Inima îi bătea ca un tam-tam. Palmele i se umeziră imediat ce intră pe uşa hotelului.

Barul era aglomerat. Oamenii se întorceau ca să se holbeze la ea. De ce nu se putea opri din tremurat? Un individ înalt şi blond, care semăna cu un porc, o măsura din ochi fără jenă. Dar nu se putea ca acela să fi fost Steve, nu?

– Bună, draga mea, îi zise un glas plăcut, cu accent american la ureche.

Bella tresări ca un cal nervos şi se întoarse. În acel moment i se uscă gura. În vreme ce privea în ochii cei mai albaştri şi mai parşivi din lume, stomacul i se strîngea ca un nod.

– Scumpa mea, continuă el, prinzînd-o de mîini. Ce bine-mi pare să te văd.

– Bună, Steve, croncăni ea.

– Ai reuşit. Chiar ai venit. Nici nu-mi vine să cred. Vino să stăm jos.

Bella simţea cum anii dispăreau. Parcă avea din nou optsprezece ani.

– Ar trebui să sărbătorim bînd chestia aia galbenă şi acidulată despre care îţi spuneam mereu că se cheamă şampanie.

– Eu aş prefera un whisky, rosti Bella înţepată.

– Două porții duble, îi zise Steve chelnerului.

Steve scoase la iveală un pachet de țigări şi, atunci cînd o aprinse pe a ei, degetele li se atinseră.

– Of, dulceața mea, îi zise el. Ce frumoasă te-ai făcut! Uită-te bine la mine.

Făcînd un mare efort, Bella îşi ridică privirea spre el. Ce nebună fusese cînd crezuse că scăpase cu totul de el.

Acum arăta parcă şi mai bine, mai matur. Pierduse acea imagine de băiat de aur.

Avea acum riduri interesante la colțurile ochilor, iar părul blond şi des era lăsat pe frunte ca să acopere eventualele brazde ale vîrstei.

Îşi coborî iar privirea.

– Te-am căutat peste tot, continuă el, după ce chelnerul le puse în față băuturile. Am scris de nenumărate ori la Nalesworth, dar cei de acolo mi-au trimis scrisorile înapoi spunînd că ai dispărut ca o vulpe. M-am dus chiar eu pînă acolo ca să aflu dacă chiar nu ştia nimeni nimic despre tine. Să dau un anunț la ziar mi s-a părut ultima speranță. Cu ce te ocupi acum, eşti cumva manechin?

– Sînt actriță, rosti ea cu mîndrie.

Steve fluieră încîntat.

– Se pare că ai ajuns cineva.

– Şi tocmai am dat o probă cu Harry Backhaus pentru rolul principal din noul lui film.

Las-o mai moale, îşi zise Bella.

La naiba, Steve. Nu văd cum aş putea să mă descurc mai departe fără tine.

– Draga mea, eşti o vedetă! Trebuie să vin să te văd cum joci. Ce nume de scenă ți-ai ales? Pun

pariu că de acum nu mai eşti Mabel Figge, nu?

– Nu, rosti Bella gîtuită. Mi-am schimbat numele în... Bella Parkinson.

Atunci observă că el era îmbrăcat cu un costum elegant si că avea butoni mari de aur la manşete.

– Văd că şi tu te-ai descurcat destul de bine, Steve.

El îi zîmbi mulțumit.

– N-am de ce să mă plîng. Am cîteva cluburi în Buenos Aires. Unul dintre motivele pentru care am venit aici, în afară de faptul că doream să te găsesc, este descoperirea unui loc potrivit pentru o discotecă la Londra.

Îi făcu semn chelnerului.

– Să mai luăm un rînd.

– Nu şi pentru mine, răspunse ea. Nu pot să mai stau.

Dar nu se urni din loc şi cînd sosiră băuturile, el ridică paharul spre ea.

– Pentru noi, scumpo.

– Nu se mai pune problema de „noi"! izbucni ea. Acum am pe altcineva.

– Poate vrei să spui că ai avut. Cine-i tipul?

Din nou tentația de a se lăuda se dovedi prea puternică.

– N-ai de unde să-l cunoşti. Numele lui este Rupert. Rupert Henriques.

Steve ridică mirat din sprîncene.

– Din familia de bancheri?

Bella încuviință din cap cu sfidare.

– Of, scumpa mea, văd că ai de gînd să faci rost de toate bogățiile pămîntului.

– Îl cunoşti?

– Am dat peste vărul lui, Lazlo, în Buenos Aires.

– Am impresia că-l cunoaşte toată lumea. Rupert îl adoră. Cum este acest văr al lui?

– Nemilos şi oarecum sinistru. Un amestec tare ciudat şi păcătos. E pe jumătate evreu, iar maică-sa e austriacă, cîntăreaţă de operă. Cei din City nici nu mai ştiu ce să creadă despre el. Nu sînt deloc de acord cu părul lui lung şi cu colonia ciudată cu care se tot dă. Dar sînt gata să recunoasc că individul face nişte afaceri uimitoare cu un tupeu ca nimeni altul. Are nervi de oţel şi ştie să cumpere, atunci cînd preţurile sînt mici. Unde mai pui că are şi nişte cai grozavi.

– De ce nu s-a căsătorit?

– Nu crede în căsătorie. Cred că s-a ars cam tare cu cîţiva ani în urmă cu o femeie măritată. Dar oricum are părte de cele mai minunate femei.

După cîteva momente de tăcere, Steve continuă:

– Dar parcă tu te-ai legat la cap cu Rupert, nu?

– Da, răspunse Bella repede.

– Şi atunci de ce ai mai venit azi aici?

– Am vrut să mă scap de o fantomă. Steve, îmi pare rău, dar trebuie să plec.

Ce idioţenie că mersese acolo. Trebuia neapărat să ajungă acasă, ca să se schimbe, ca după aceea să fugă să ia cina cu familia Henriques, numai că nu se putea urni din loc.

– Draga mea, îi zise Steve încet, ştiu că m-am purtat ca ultimul nemernic, pentru că am plecat tocmai cînd aveai cea mai mare nevoie de mine. Dar eram dator vîndut. Dacă mai stăteam în Nalesworth încă o zi aş fi fost arestat.

– Dar cum rămîne cu toate celelalte fete, pe care le schimbai practic în fiecare seară? îl întrebă ea cu ostilitate.

– Eram prea tînăr ca să mă fi legat la cap. Dar de atunci am mai crescut, mai maturizat, de acum nu te-aş mai înşela, dacă la asta te gîndeai.

Dar ea se gîndea doar la faptul că avea alături trupul lui mare şi sexy, şi că îl dorea aşa cum nu mai dorise pe nimeni altcineva vreodată.

– Nu eşti bun pentru mine, Steve. Prefer să mă mărit cu un bărbat drăguţ şi statornic.

– Iar eu sînt numai drăguţ, oftă Steve. În zilele de acum trebuie să te specializezi de tînăr.

Steve se instală mai comod pe scaun şi începu să-şi frece un genunchi de piciorul ei, făcînd-o să tresară de parcă ar fi fost electrocutată.

– Dar ce nervoasă eşti, observă el.

Ea rîse nervoasă.

– De unde ai scos rîsul ăsta?

– Ce fel de rîs?

El o imită, iar Bella rîse din nou din cauza nervilor.

– Mda, exact aşa.

– Nu te-ai schimbat absolut deloc, se înfurie ea. Întotdeauna ţi-a plăcut să mă scoţi din papuci.

– Şi vocea ţi s-a schimbat, constată el. Şcoala de dramă te-a scăpat de accentul ăla de Yorkshire.

Atunci cînd ea sări în picioaere, el o prinse de braţe.

– Dă-mi drumul, rosti ea gîtuită.

– Haide, scumpo, nu are rost să te superi pe mine.

– Dă-mi drumul, rosti ea ceva mai tare.

– Vorbeşte mai încet, nu vezi că toată lumea se uită la noi? Haide! mai zise, trăgînd-o la loc pe scaun. Chiar nu înțelegi? Am străbătut mii de mile numai ca să te iau înapoi. Eu sînt cel care ştie absolut totul despre tine, scumpa mea, pun pariu că nu i-ai povestit mezinului Henriques despre viața ta de mahala sau despre taică-tău, cum a stat frumos la puşcărie, nu?

– Taci! țipă Bella, albă la față.

– Şi ăsta-i numai începutul, după cum ştii foarte bine. Acum termină-ți băutura ca o fată cuminte şi eu pot să te las unde vrei tu. Dar începînd de mîine să ştii că încep să te asaltez. Nu-i las eu pe bogătanii ăia de Henriques să pună mîna pe tine. Draga mea, sînt sigur că nu vrei să te amesteci cu ei, sînt mult prea tari pentru una ca tine.

În vreme ce taxiul se îndrepta spre Cichester Terrace, Bella încercă disperată să-şi aranjeze părul şi machiajul.

– Încetează cu agitația asta, îi zise Steve.

– Dar nici măcar nu sînt îmbrăcată potrivit situației, se plînse Bella. Mi-am şi luat o rochie neagră care m-a costat o avere.

– Eşti actriță. Cred că toată familia Henriques ar fi teribil de dezamăgită dacă ai apărea la uşa lor îmbrăcată cum trebuie. Nu ai decît să le spui că Harry Backhaus te-a ținut ore în şir şi că abia ai scăpat de acolo.

Treceau pe Old Bromton Road, pe lîngă cireşii în floare.

– E primăvară, rosti Steve, luînd-o în brațe. Nu simți cum se ridică seva?

Pentru o clipă, Bella îi răspunse la sărut, con-

ştientă numai de fericirea pe care o simțea în brațele lui.

– Nu pleca, îi şopti el.

– Nu, Steve. Pentru numele lui Dumnezeu! Îl împinse cu violență şi se retrase într-un colț, incapabilă să mai vorbească, în vreme ce taxiul intra pe Chichester Terrace.

El notă numărul ei de telefon pe un pachet de țigări.

– Vezi să nu-l pierzi, îi zise ea furioasă. Nu sînt trecută în cartea de telefon. Doamne, te-ai aşezat pe florile pe care trebuia să i le dau mamei lui Rupert.

Capitolul 5

Rămasă în drum, privind la taxiul care se îndepărta, Bella se simți copleşită de dezolare.

Începu să alerge pe lîngă casele aflate în spatele grădinilor pline de azalee şi trandafiri. Apoi se opri în fața celei mai mari şi mai albe dintre toate. De o parte şi de alta a porții o întîmpinară doi lei de piatră, care îşi arătau colții într-un răget fioros, dar mut.

Uşa îi fu deschisă de o servitoare, dar, înainte ca aceasta să fi avut răgazul necesar să-i ia haina, Rupert năvăli în hol, alb la față şi speriat.

Doamne, cît de ridicol de tînăr şi de lipsit de experiență pare în comparație cu Steve, cugetă surprinsă Bella.

– Draga mea! Ce s-a întîmplat? E deja trecut de ora nouă!

Bella nu se făcuse chiar degeaba actriță. Deodată deveni imaginea disperării şi a stînjenelii.

– Îmi pare aşa de rău! Harry Backhaus m-a pus să aştept o mie de ani şi apoi i-au trebuit parcă ceasuri în şir ca să fie satisfăcut de probă, ca să nu mai spun că a încercat să se dea la mine în cel mai urît mod. Ochii i se umplură de lacrimi. Am vrut să te sun, pe cuvînt că da, dar cum deja era aşa de tîrziu, m-am gîndit că totuşi cel mai bine ar fi fost să vin direct aici. Nici măcar n-am mai avut vreme să merg acasă să mă schimb. Te rog, iartă-mă dacă poți.

În orice clipă o să fiu trăsnită, îşi zise Bella cu amărăciune. Dar cel puțin Rupert părea convins.

– Biata de tine, îi zise alinător, prinzînd-o de mîini. Nu contează. Hai înăuntru ca să cunoşti pe toată lumea.

Intrară într-o încăpere imensă, neprimitoare, care părea să fie o încrucişare între un muzeu şi o junglă, plină de mobilier aurit şi scaune elegante şi neconfortabile.

Pe un perete aproape deloc luminat erau atîrnate tot felul de tablouri imense în rame grele, aurite. Peste tot se vedeau ghivece cu plante.

– Biata Bella a avut parte numai de necazuri, anunță Rupert. Afurisitul ăla de regizor abia adineauri a lăsat-o să plece.

– Îmi pare nespus de rău, rosti şi Bella, oferind familiei cel mai frumos zîmbet al său. M-a lăsat să aştept o grămadă şi apoi...

– Te-am auzit de cînd erai pe hol, îi zise cu răceală o huidumă de femeie.

– Ea e mama mea, o prezentă Rupert.

Constance Henriques era înaltă, dar deloc subțire. Fața ei, cu gura mare, cu colțurile lăsate în jos, şi cu ochii ieşiți din orbite, o făcea să semene cu un cod congelat.

Glasul ei ar fi putut fi la fel de bine al unui general de armată, atît de răsunător şi de autoritar era.

– Îmi pare bine să vă cunosc, rosti Bella, în vreme ce se gîndea că s-ar fi lipsit cu mare bucurie de această plăcere.

– Am crezut că i-ai spus domnişoarei Parkinson că noi avem obiceiul să ne îmbrăcăm în haine de seară cînd luăm cina, îi reproşă Constance lui Rupert.

Bella băuse însă prea mult whisky.

– Iar eu aproape că m-am despuiat, rosti, privind în jos spre cămaşa descheiată pînă la brîu. După aceea, aproape fără să vrea, adoptă accentul clasei aristocratice şi rosti în bătaie de joc: Îmi pare îngrozitor de rău.

Urmară cîteva momente de stînjeneală, dar apoi cineva rîse cu poftă.

– El e tatăl meu, zise Rupert zîmbind încîntat.

Charles Henriques fusese probabil un bărbat extrem de chipeş în tinerețe, dar de atunci trecuse multă vreme, iar el îşi pierduse aproape tot farmecul.

Fața îi era vîrstată de o rețea fină de vinişoare roşii, iar sub ochii mici, negri şi veseli, care se *tîrau* peste decolteul Bellei ca doi gîndăcei, se vedeau cearcănele umflate.

– Îmi pare bine să te cunosc, îi zise el, ținîndu-i mîna mai mult decît ar fi fost necesar. În ultimele săptămîni, Rupert ne-a vorbit numai despre tine.

Dar nici chiar el nu a ştiut cum să-ți descrie cît mai bine frumusețea.

Cum termină de vorbit, îi oferi Bellei un pahar mare cu băutură.

Sora lui Rupert, Gay, şi logodnicul acesteia, Teddy, erau exponenții clasici ai aristocrației, pentru că deabia dacă-şi întrerupseră conversația preț de cîteva secunde cît s-o salute cu răceală.

Bella nu se putea abține să nu se uite cu insistență la pîntecul lui Gay.

Adevărul era că nu părea deloc gravidă, mai ales că Teddy nu părea capabil să conceapă nici măcar un şoarece.

– Ți-am spus că sînt cu totul absorbiți unul de celălalt, continuă Rupert, strîngînd-o de mînă. Iar acum aş vrea s-o cunoşti pe verişoara Chrissie, sora lui Lazlo. Ea este îngerul meu păzitor.

Ar putea fi divină, dacă s-ar arăta ceva mai veselă, cugetă Bella.

Dar Chrissie părea să-şi fi ieşit cu totul din cea mai bună formă.

Ochii întunecați îi erau umflați, obrajii îi erau pătați şi se părea că se îngrăşase cam mult în ultima vreme, pentru că rochia cu care se îmbrăcase era mult prea strîmtă peste piept şi şolduri.

– Încîntată de cunoştință, răspunse amabil Chrissie. Avea un glas plăcut, uşor răguşit, cu un slab acent străin. Ce cumplit trebuie să fie să dai o asemenea probă. Mie mi se pare treaba asta cu probele o adevărată tortură.

– Întotdeauna mă cuprinde o mare panică, admise Bella, dar sînt unii oameni care nu au nici un fel de probleme.

Chrissie începu să-i povestească despre o prietenă de-a ei care dorea să urce pe scenă, dar, deşi gura îi zîmbea, Bella putea să-i citească în privire ura nestinsă.

Bella sorbi din pahar şi privi în jur. Deasupra şemineului era în mod sigur un *Matisse* şi lîngă uşă se vedea un *Renoir.*

Între draperii se vedea un pătrat ceva mai deschis la culoare pe tapetul trandafiriu.

– Acolo atîrnă de obicei un *Gainsborough,* rosti Constance urmărind privirea Bellei. Dar l-am împrumutat Academiei Regale. Oare ce-o găsi Lazlo atîta de vorbit? adăugă iritată spre Charles. Uite aşa o să ne ducă la sapă de lemn toate facturile astea telefonice.

– Stă de vorbă cu nişte arabi, răspunse Rupert. Toată ziua a încercat să dea de ei.

– Ce grozav să aveţi o nuntă atît de curînd, rosti Bella deodată.

Toată familia se întoarse s-o privească. Mai bine mi-aş ţine gura, îşi zise singură. Stilul meu de abordare nu pare să fie deloc pe placul lor.

– Azi e ziua ta, nu? Cîţi ani ai împlinit? o chestionă Constance Henriques cu gura plină de cartofi expandaţi.

– Douăzeci şi patru, răspunse Bella.

– Douăzeci şi patru? Oh, dar Rupert are numai douăzeci şi unu. N-am ştiut că eşti cu atîţia ani mai mare ca el.

– Iar tu tocmai ai trecut de cincizeci şi patru, dragă, îi zise cu umor Charles Henriques. Drept care cred că ar fi mai bine dacă n-am mai discuta atîta de vîrsta fiecăruia.

Bella începu să chicotească deodată, ceea ce a fost, desigur, o mare greşeală din partea ei, pentru că draga de Constance se făcu roşie la faţă precum moţul unui curcan.

Din fericire, se auzi destul de bine receptorul care fusese trîntit în furca telefonului.

– Cred că Lazlo a terminat de discutat, oftă Constance. Cel puţin acum o să putem mînca. Ştiu că degeaba le mai cer acum tinerilor să fie punctuali, dar nu-mi place deloc să-i las pe servitori să aştepte.

Bella roşi. Mama lui Rupert era o vacă. Slavă Domnului că acum avea să li se alăture şi Lazlo. Dintre toţi membrii familiei Henriques, cu el avea să se înţeleagă probabil cel mai bine.

Şi-l imagina ca pe o versiune a lui Rupert, ceva mai vioaie şi mai amuzantă şi poate ceva mai drăguţă, cu acelaşi trup subţirel şi trăsături delicate. Dar, aşa cum se întîmplă adesea în astfel de cazuri, nici că s-ar fi putut înşela mai mult.

Bărbatul care veni în cameră era la fel de înalt şi de solid ca şi Steve.

Cu tenul său măsliniu, nasul coroiat, părul negru şi creţ, şi ochii întunecaţi era greu de spus dacă semăna mai mult cu un sud- american sau cu un evreu.

Cert e că nu avea obrajii bucălaţi ai unui evreu şi nici tandreţea latină a ochilor care erau la fel de opaci şi de negri precum asfaltul. Părea primejdios şi incredibil de dur.

Rupert îi sări înainte.

– Lazlo! A venit Bella. Vino s-o cunoşti.

Tresărind puţin din cauza mîndriei evidente din

glasul lui Rupert, Bella îi dărui lui Lazlo cel mai seducător zîmbet al său.

– Am auzit atîtea despre tine, îi zise, încît am deja impresia că te cunosc.

Pentru o secundă, în ochii lui apăru o scînteie de interes. Oricum, nu se grăbi, ci o măsură cu grijă din privire.

Apoi, cu un zîmbet care nu era tocmai prietenos, îi zise:

– Te pot asigura că nu mă cunoşti. Îmi pare bine.

Apoi se întoarse spre Constance.

– Îmi pare rău c-a durat aşa de mult. Dar negocierea a ajuns într-o fază destul de delicată. Dacă o încheiem, atunci Charles o să aibă destui gologani pentru nunta lui Gay.

Constance nu părea nici pe departe îmbunată, dar, din fericire, în acel moment apăru o servitoare care anunță că era gata cina.

Pînă atunci Bella băuse suficient whisky cît să poată naviga cu nepăsare prin orice situație, dar, atunci cînd se îndreptară spre sufragerie, se simți copleşită de o asemenea spaimă, încît se văzu nevoită să se agațe de masă ca să nu leşine.

Ce era cu mirosul acela oribil? Apoi îşi dădu seama că mirosul provenea de la crini.

Un buchet uriaş era aşezat lîngă coloana grecească aflată în cealaltă parte a încăperii şi un altul mai mic fusese aşezat chiar pe mijlocul mesei.

Bella îi privi îngrozită, amintindu-şi de coroanele de crini care îi umpluseră casa pînă la înmormîntarea mamei ei, chiar imediat după ce o părăsise Steve.

Şi cît de bine semănaseră petalele lor ca de ceară cu pielea mamei ei, care zăcea moartă la etaj. Simți cum i se îmbrobonea fruntea de transpirație în vreme ce începu să tremure fără să se poată controla.

Cînd îşi ridică privirea, observă ca Lazlo se uita fix la ea. Intră imediat în defensivă şi se încruntă în direcția lui, după care se blestemă singură, atunci cînd el îşi îndreptă atenția în altă parte. Ar fi fost cu mult mai bine dacă i-ar fi zîmbit.

Se aşezară la masa care ar mai fi putut găzdui fără probleme cel puțin încă o duzină de oameni. Bella se afla între Charles şi Teddy.

Rupert era ascuns pe după vaza din mijlocul mesei. Una dintre servitoare aduse la masă ditamai găleata de argint plină cu caviar. Constance şi Gay discutau animate despre nuntă.

– Este uimitor modul în care oamenii au început să se scotociască prin buzunare, rosti Gay. Am primit cecuri grase din partea celor mai neaşteptate cunoştințe.

– Cînd m-am măritat eu, răspunse Constance, servindu-se cu o porție imensă de caviar, toată aripa de vest a fost ocupată de cadouri. Uitasem cît de multe sînt de făcut. Adevărul e că mă simt extenuată. Toată după-amiaza am fost ocupată cu episcopul...

– Ce neplăcut pentru amîndoi, comentă Lazlo cu gravitate.

Constance însă îl ignoră.

– Episcopul a fost de-a dreptul impresionat de ceea ce am făcut pînă acum pentru orbi, continuă ea. Mai ales de numărul de cîini noi antrenați ca

ghizi de care am reuşit să facem rost.

Lazlo ridică paharul cu vin spre lumină, admirîndu-i culoarea aurie.

– Ar trebui să înfiinţezi o societate de oameni-ghizi pentru cîinii orbi, îi zise el.

– O cunoşti pe Baby Ifield? îi strigă Charles Bellei peste cei doi metri de mahon lustruit.

Bella clătină din cap.

– Ar fi trebuit s-o vezi în zilele ei de glorie. Tare frumoasă mai era. Obişnuiam să merg în culise ca s-o văd. Uneori mergeam împreună la club.

Constance strînse nemulţumită din buze.

– Pur şi simplu nu suport să discut despre prostiile pe care le face guvernul, rosti deodată, după care, preţ de o jumătate de oră nu mai vorbi şi despre altceva.

Tot ascultînd-o, Bella descoperi că îi venea tot mai greu să nu găsească ceva de criticat la adresa ei. În vreme ce spiritul critic devenea tot mai ascuţit, tactul şi bunul-simţ păreau să se tocească tot mai tare.

Constance schimbă vorba şi începu să discute despre Irlanda de Nord.

– Ce bine ar fi dacă s-ar reinstitui pedeapsa cu spînzurătoarea.

– Pentru ce? întrebă Bella, glasul ei bine modulat, de actriţă, ajungînd la urechile tuturor celor prezenţa la masă.

Constance o privea de parcă tocmai ar fi primit un răspuns din partea unui cartof.

– Pentru că aşa i-ar împiedica să mai arunce bombele acolo unde poftesc, răspunse înţepată Constance.

– Nici vorbă, protestă Bella. Nimic nu le place mai mult irlandezilor decît să se simtă martirizaţi. Spînzurătoarea nu ar face altceva decît să le intensifice campania.

Constance tocmai pregătea un răspuns zdrobitor, cînd interveni Lazlo:

– Ce mai face Jonathan?

– Necazuri, răspunse Constance cu multă amărăciune. Tinerii din ziua de azi au parte de prea multă libertate. Directorul mi-a scris chiar ieri că Jonathan a scris în capelă cu vopsea roşie „Moarte apartheid-ului".

Lazlo şi Charles zîmbiră încîntaţi, iar Rupert începu să rîdă.

– Dar e minunat, zise Bella, care avea în faţă al patrulea pahar de băutură. Face ceva cu adevărat pozitiv.

Constance o privea pe Bella scandalizată.

– Ai fost vreodată în Africa de Sud?

– Nu, admise Bella.

– Aşa m-am gîndit şi eu. Oamenii care habar nu au despre această ţară se grăbesc întotdeauna să tragă concluzii pripite.

– Dar este destul să citeşti ziarele... se înfurie Bella de-a binelea.

– Am cumpărat mînza aia rotată despre care ţi-am povestit, Charles, o întrerupse Lazlo în mijlocul frazei.

Deodată, cei de la masă se animară. Bella avu impresia clară că în ceea ce privea caii, aceştia deveniseră o adevărată obsesie pentru familia Henriques.

Lumînările păreau nişte pumnale de lumină aşe-

zate pe masă. Chrissie discuta animată cu Rupert. Bella privi cu atenție expresia de adorație înscrisă pe chipul fetei.

Deci așa bate vîntul, cugetă ea. Nu e de mirare că mă urăşte.

Constance tocmai se plîngea din cauza rezervei de vînat rămas prin păduri. Lazlo se scobea în dinți.

Am fost o proastă că am venit aici, se gîndi Bella cu amărăciune. Steve a avut dreptate, nu am ce căuta alături de aceşti oameni.

Cînd ieşiră din sufragerie ca să-i lase pe bărbați să fumeze şi să bea, Bella se simțea obosită şi deprimată.

Chrissie se aşează imediat la pianul din salon şi începu să cînte minunat o bucată de Beethoven.

Acum pare aproape frumoasă, îşi zise Bella, privind chipul ei luminat de veioza de pe pian.

Constance şi Gay îşi continuară discuția despre nuntă, în vreme ce Constance cosea cu sîrg la o broderie.

Rupert veni primul la ele în salon, îndreptîndu-se drept spre Bella.

– Te simți bine, scumpo?

– Perfect, izbucni Bella. Dă-mi o țigară. Era iritată, pentru că el n-o susținuse deloc în timpul mesei.

– Îmi pare rău c-a durat atîta, se scuză el. Tata şi cu Lazlo au avut o discuție destul de încinsă din cauza devalorizării.

Dar Lazlo nu părea deloc încins, atunci cînd îşi făcu apariția în salon, cîteva momente mai tîrziu, fumînd un trabuc imens şi rîzînd cu poftă la o glumă

spusă de Charles, chipul saturnian fiind luminat de strălucirea ochilor întunecați şi de albeața dinților minunați.

Ar trebui să rîdă mai des, cugetă Bella, privindu-l cum se îndrepta spre pian.

– Te simți bine, scumpo? o întrebă el cu tandrețe pe Chrissie, jucîndu-se cu o şuviță din părul ei.

– Sigur că da, îi răspunse fata.

– Bine. După ce-i zîmbi surioarei mai mici, Lazlo traversă încăperea şi veni să se aşeze alături de Bella.

E afemeiat, îşi zise Bella. Ar merita să încerc să-l seduc. Se aplecă uşor înainte ca să-l atîțe cu decolteul generos.

– Mai zilele trecute am întîlnit o prietenă de-a ta, îi zise el.

– Da, pe cine? Îi aruncă o privire lungă, languroasă, care dispăru imediat ce-l auzi spunînd:

– Angora Fairfax. Mi-a spus că ați fost împreună la şcoala de dramă.

Bella o urîse întotdeauna pe Angora Fairfax. Fusese fetița răzgîiată a unor părinți extrem de bogați, care se ducea la petreceri în fiecare seară şi diminețile se plîngea de oboseală.

Toți ceilalți colegi, cu excepția Bellei, nu ştiuseră cum să se dea mai bine pe lîngă ea. Angora, în schimb, fusese întotdeauna geloasă pe Bella din cauza talentului său.

– O cunosc oarecum, răspunse Bella. Cu ce se mai ocupă acum?

– Cred că joacă într-un serial de televiziune. Mi-a vorbit foarte mult despre tine.

– Sînt sigură, răspunse Bella cu răceală.

– Este extrem de atrăgătoare, rosti Lazlo privind cu atenție în paharul de whisky. Ştie să joace bine?

Bella încuviință din cap. Nu mai avea rost să înceapă s-o bîrfească şi să fie rea.

– Am auzit că ai dat o probă în seara asta, continuă Lazlo.

Sistemul de avertizare al Bellei nu mergea prea bine în momentul acela.

– Da.

– Şi regizorul s-a dat la tine. Ce neplăcut.

Motan sarcastic ce eşti, îi zise Bella în gînd.

– Cine este?

– Harry Backhaus.

– Harry? se miră el. Nu-i prea seamănă. În fond de-abia s-a recăsătorit. Mîine luăm prînzul împreună. Lasă că-i fac eu morală.

Bella simți cum o treceau fiori de groază.

– Nu, te rog să nu faci aşa ceva, îi zise prea repede. Probabil că s-a lăsat dus de val.

Lazlo continua să zîmbească cu amabilitate.

– Dar asta nu este deloc o scuză.

La ora unsprezece şi jumătate Bella se pregăti să plece acasă.

– Te conduc eu, se oferi Rupert.

– Mai bine o duc eu, intervені Lazlo. În fond, trec chiar pe lîngă uşa ei.

– Dar nu e deloc în drumul tău, se revoltă Rupert.

– Aş prefera să rămîi aici ca să aştepți următorul telefon din Arabia „Sordidă", glumi Lazlo. De altfel, cunoşti foarte bine detaliile afacerii.

Măiculiță, îşi zise Bella, văd că acum face pe şeful cu toată lumea. Îşi dori în clipa acea ca Rupert să i se împotrivească mai eficient. Dar Rupert deschise gura, o închise la loc şi încuviință posac.

Înainte de plecare, Charles o sărută pe amîndoi obrajii.

– Ne vedem la nuntă luna viitoare, dacă nu chiar mai devreme, îi zise.

Toată lumea înțepeni în clipa aceea.

– Auzi, Constance, i-ai dat cumva Bellei o invitație? adăugă cu un aer nevinovat.

– Am rămas fără invitații, răspunse Constance rece.

– Aiurea. Au mai rămas cel puțin o duzină în sertarul tău. Avem nevoie de puțină strălucire în bisericuța aia.

Pe cînd se apropiau cu maşina de apartamentul Bellei, Lazlo rosti:

– Vreau să stau de vorbă cu tine. Mergem la mine sau la tine acasă?

– Sînt foarte obosită, izbucni Bella. Nu putem discuta chiar aici, acum?

– Nu, răspunse el. E ceva important.

– Foarte bine. Atunci o să mergem la mine.

În apartamentul ei era un adevărat haos, haine aruncate peste tot şi farfurii nespălate rămase de la micul dejun, care împînzeau bucătăria.

Bella trimise un sutien chiar sub canapea cu o lovitură inspirată de picior şi se duse în dormitor să-şi scoată haina. Văzu în oglindă în ce hal îi luceau ochii de la atîta băutură. Zău aşa, bluza aceea era mult prea indecentă. Probabil că Lazlo avea să

se dea la ea. Cînd reveni în salon îl găsi răsturnat pe un fotoliu, cu ursulețul în brațe.

Are fața unui cartofor, îşi zise Bella, dur, rece, cîntăreşte cu grijă toate opțiunile.

– Rupert ți l-a dat pe ăsta? o întrebă el.

Bella încuviință din cap.

– E un băiat tare bun, comentă Lazlo.

– Da, cred că da, răspunse Bella. Vrei ceva de băut?

Lazlo clătină din cap.

– Rupert n-a avut parte de o viață prea uşoară, continuă el. A fost foarte răsfățat, dar n-a primit prea multă dragoste. Constance a fost întotdeauna prea ocupată de operele ei de binefacere, iar Charles prea preocupat de cluburi şi de fete. Ca atare, Rupert este destul de instabil. Are nevoie de cineva care să ştie cum să-l manevreze şi care să-l iubească foarte mult.

– Ha, ripostă Bella rîzînd. Habar n-am avut că poți să fii atît de romantic.

Lazlo nu-i răspunse la zîmbet.

– Nu sînt. Pur şi simplu nu suport risipa.

Bella inspiră adînc.

– Ca atare nu vrei ca eu să mă mărit cu el, nu?

– Da, nu vreau.

– Pentru că nu fac parte din aceeaşi clasă socială?

– Nu mi-ar păsa nici dacă ai fi crescut într-un şanț! Dar vreau ca Rupert să se însoare cu cineva care să-l iubească cu adevărat.

– Cum ar fi surioara Chrissie, nu? Atunci ați păstra toate milioanele în familie.

– N-o amesteca aici pe Chrissie.

– De ce nu? Ce te face să crezi că ea îl iubeşte pe Rupret mai mult decît mine?

– Pentru că ea nu ar fi venit cu o oră întîrziere, ştiind că o va cunoaşte pe viitoarea soacră.

– Ţi-am spus că nu am putut să scap mai repede. Am fost blocată din cauză că am dat o probă.

– Şi nu te-ai mai obosit să te îmbraci cu ceva decent.

– Nu am mai avut timp să vin să mă schimb.

– Ca să nu mai punem la socoteală faptul că ai venit gata băută.

– Nu eram beată. Americanii au prostul obicei să servească numai băuturi foarte tari.

– Dar faptul că ai fost atît de nepoliticoasă, ca să nu spun mitocancă, cu mătuşa Constance de cîte ori ţi s-a ivit ocazia.

– Dar a fost nesuferită, se înfurie şi mai tare Bella.

– Sînt de acord, răspunse el calm. Este o cotoroanţă greu de suportat. Dar dacă l-ai fi iubit pe Rupert, ai fi înghiţit orice din partea ei.

– Dar tu ce legătură ai cu treaba asta? întrebă Bella scoasă din sărite.

El continua să se joace cu urechile ursului de pluş, în timp ce ea îl privea ca hipnotizată.

– Nu spun decît că, începu el foarte calm, dacă l-ai fi iubit pe Rupert, atunci ai fi sosit la vreme, trează, îmbrăcată cum se cuvine, în loc să fi băut pahare mari cu whisky în barul de la *Hilton* în compania unuia dintre amanţii tăi.

Bella se făcu verde la faţă.

– D...despre ce tot vorbeşti acolo? se bîlbîi penibil. Am fost să dau o probă.

– Poate, ceva mai devreme, scumpo. Dar atunci cînd te-am văzut eu, erai atît de preocupată de frumosul tău desperado, încît n-ai mai apucat să observi că totuşi eram şi eu acolo, doar la cîteva mese distanţă.

Bella se simţi atacată de groază şi de disperare. Lazlo o văzuse deci cu Steve. Oare cît de mult auzise din conversaţia lor?

– E actor, spuse repede. Noi... discutam despre o piesă la care repetiţiile vor începe săptămîna.. viitoare.

– Iar voi v-aţi şi apucat să repetaţi toate scenele de dragoste, oftă Lazlo cu umor. Dacă te-ai uita la Rupert măcar cu a zecea parte din adoraţia aia cretină cu care-l priveai pe individul acela, atunci aş fi foarte încîntat să te măriţi cu el.

Lazlo lăsă deoparte ursul cel mare de pluş, după care scoase carnetul de cecuri din buzunar.

– Şi acum, rosti pe un ton de afaceri. Cît vrei? Dacă îţi dau să zicem... cinci miare, atunci îl laşi pe Rupert în pace?

Bella începu să rîdă aproape fără să vrea.

– Niciodată nu am crezut că oamenii reali pot să spună asemnea lucruri! Nu, nu vreau nici un ban.

– Pentru că-l adori pe Rupert şi nu poţi să trăieşti fără el? o întrebă el veninos.

– Eu nu am spus absolut nimic despre dragoste, răspunse ea. Tu eşti cel care tot aduce vorba despre asta. Dar dacă tot vrei să ţi se vorbească pe şleau, îţi spun de pe acum, verde în faţă, că nu am de gînd să rup relaţia cu el!

– Zece miare, supralicită Lazlo.

Urmară cîteva momente de tăcere cît Bella ră-

mase să privească pe fereastră. Ah, mamă-mamă, ce de lucruri aş putea face cu zece miare, se gîndi ea. Oare banii ăştia sînt scutiți de impozite? Dar cu glas tare spuse:

– Nu vreau afurisiții tăi de bani. Va trebui să te gîndeşti la altceva.

Lazlo băgă carnetul de cecuri în buzunar şi se ridică în picioare. Mărimea lui o făcu să dea înapoi.

– În cazul ăsta, dacă nu vrei să vezi care-ți sînt interesele, va trebui să încerc şi alte metode...

– Nu ai cum să mă opreşti să mă mărit cu Rupert.

– Nu pot? şopti el amenințător. Se pare că nu ştii care e deviza familiei noastre: „Zgîrie un Henriques şi-ți dai singur sîngele."

Cicatricea lungă devenise aproape albă pe pielea măslinie. Pe Bella o trecură toți fiorii. Parcă ar fi un diavol, îşi spuse.

– Familia mea are multă influență, continuă el. Dacă nu eşti de acord să faci ca noi, atunci putem să-ți îngreunăm foarte mult viața.

– Mă amenințI? întrebă ea.

– Da. Şi în acelaşi timp te previn de pe acum că eu lupt murdar. Eşti sigură că nu vrei cecul ăla?

Bella îşi pierdu cumpătul.

– Ieşi! Ieşi! urlă la el. Luă de pe masă un bol de cristal albastru şi-l azvîrli cu toată forța spre el. Numai că Lazlo se feri, iar bolul se sparse cu zgomot de peretele din spatele lui. El rîse mulțumit şi apoi plecă.

Bella începu să tremure după plecarea lui.

Doamne, nu, se gîndi îngrozită. De ce naiba m-am

pierdut cu firea? Ce nemernic înfumurat. Probabil că e totul doar o cacealma. Nu va face absolut nimic.

Dar... dar... cu atîta bănet şi putere la dispoziție...

Se cutremură de frică. Poate că ar fi mai bine dacă ar lua banii şi ar şterge-o de acolo cu Steve. Dar Steve nu era un om de încredere, nu se putea baza pe el. Şi apoi, desigur, trebuia să se mai gîndească şi la bietul Rupert.

Deodată auzi soneria de la uşă şi tresări speriată. Din nou Lazlo? Steve? Inima i se zbătea înnebunită în piept. Oricine ar fi fost, se sprijinea de sonerie.

– Cine e? întrebă cuprinsă de teroare.

– Sînt eu, Rupert.

Deschise uşa şi, atunci cînd el intră în casă, Bella începu deodată să plîngă amarnic.

– Draga mea! Gata, scumpo. Totul e bine acum. O trase alături de el pe canapea şi începu să-i mîngîie părul. Sînt întotdeauna puțin cam sîngeroşi la început. Ar fi trebuit să-i fi văzut ce i-au făcut lui Teddy. Ce e? Lazlo s-a purtat urît cu tine?

Bella dădu din cap. Nu intenționase să-i sufle vreun cuvînt lui Rupert, dar deja se dăduse de gol.

– Mă urăşte, suspină ea. Mai mult decît toți ceilalți la un loc.. Mi-a spus că nu vrea ca eu să mă mărit cu tine.

– Ca să vezi. Probabil că te place şi de asta s-a purtat ca un măgar. Nu contează, tata te place de nu mai poate.

Ce bine se simțea în brațele lui ...

– Iar eu m-am purtat aşa de urît cu tine, mur-

mură Bella mai departe. Am ajuns prea tîrziu şi m-am contrat cu mama ta. Nici nu ştiu cum de mă mai suporți alături.

Şi nu ştii nici măcar pe sfert care este adevărul, se gîndi supărată.

– Nu am de ce să nu te suport, îi răspunse Rupert. Te iubesc de zece ori mai mult decît azi dimineață. Sînt gata să omor pe oricine are îndrăzneala să te mai jignească.

Bella se îndepărtă puțin ca să-l poată privi mai bine. Parcă avea un chip de arlechin, cu fața palidă şi cu cearcănele întunecate sub ochi.

– Bella, scumpa mea, te rog, hai să ne căsătorim.

Fie pentru că dorea să-i facă în ciudă lui Lazlo, ori pentru că dorea să se ştie scăpată de Steve, sau poate pentru că era beată şi îşi dădea seama cît de mult o dorea Rupert, se pomeni deodată spunînd „Da".

Capitolul 6

Bella se trezi a doua zi de dimineață simțind cum îi exploda capul. Scene din seara precedentă continuau să-i tot apară în minte cu o acuratețe necruțătoare – proba dezastruoasă cu Harry Backhaus, întîlnirea cu Steve, dineul catastrofal de la familia Henriques.

Tocmai cînd ajunse la momentul în care aruncase cu bolul după Lazlo, se ridică în şezut şi gemu sonor.

Iisuse! se lăsase în cele din urmă ispitită să se logodească cu Rupert.

Dar nu-l iubea pe Rupert. Ea îl iubea pe Steve, iar şarpele acela de Lazlo Henriques o ştia prea bine şi avea să facă tot ce-i stătea în puteri ca s-o determine să se despartă de vărul lui.

Doamne, oftă în gînd, trăgînd pătura peste cap,

în ce situație imposibilă se băgase singură!

Evenimentele care au urmat după aceea au lăsat-o practic fără suflare. Rupert insista să vadă zeci de case, o dusese să facă rondul tuturor cunoștințelor și o copleșise efectiv cu daruri, inclusiv un inel frumos în formă de inimă roz, care probabil c-o scosese din papuci pe maică-sa.

Bella se tot așteptase să-l vadă pe Lazlo venind c-o falcă în cer și una-n pământ, dar el nu făcu nici o mișcare, așteptînd probabil momentul potrivit.

Ceea ce o făcea și mai nefericită era gîndul că, deși probabil Steve citise deja despre logodna ei – în fiecare ziar apăruseră tot felul de fotografii cu „Milionarul și Actrița" – nu făcuse nici o încercare să ia legătura cu ea.

Nici latura intimă cu Rupert nu mergea deloc bine. Acum, că se logodiseră, nu-l mai putuse refuza și se văzuse nevoită să se culce cu el.

Rupert, care alergase atîta timp după ea, dorea acum să petreacă fiecare moment liber în pat, ca după aceea să caute disperat aprobarea ei.

– A fost bine, scumpo? Ești sigură că a fost bine și pentru tine?

– Da, sigur că da, îl liniștea ea, trăgîndu-i capul la piept și mîngîndu-i părul pînă cînd adormea, iar ea privea orbește în tavan, în timp ce trupul îi tresărea din cauza dorinței nesatisfăcute și a faptului că tînjea în continuare după Steve.

O săptămînă mai tîrziu, după o reprezentație reușită la teatru, Bella se așeză în fața oglinzii din cabină în timp ce în urechi încă îi mai răsunau aplauzele și ovațiile. Jucase absolut superb.

Fusese inspirată în seara aceea.

Rupert trebuia să ia cina în City şi urma s-o întîlnească ceva mai tîrziu. Ceea ce însemna că avea puțină vreme doar pentru ea.

Chinul prin care trecea ca să-l convingă cît de de fericită era la gîndul că urma să se mărite cu el o supunea unei încordări neobişnuite.

Posacă, se întinse după borcanul cu cremă, gata să-şi şteargă fardul de pe față. În acel moment se auzi o bătaie în uşă.

– Intră, strigă nemulțumită.

Imediat însă inima aproape că-i sări din piept. În pragul uşii stătea chiar Steve, leneş, numai zîmbet, imposibil de blond şi de frumos.

– Cum de ai intrat aici? şopti ea.

– Portarul este un amic de-al meu. Steve închise uşa şi se sprijini cu spatele de ea. Ei bine? adăugă încet.

– Ei bine, ce?

– Parcă ți-am spus să nu cumva să te încurci cu Rupert Henriques.

– N-are nici o legătură cu tine! suspină ea. Şi oricum ştiu că nu-ți pasă. Nici măcar nu m-ai sunat.

– Mi-am zis să te las să te perpeleşti pe jar o săptămînă sau două, îi răspunse el.

Se apropie de ea şi-şi puse palma pe umărul ei gol. Ciudat, cînd Rupert o mîngîia ore în şir nu se întîmpla nimic, iar doar o simplă atingere a lui Steve aproape că o electrocuta. Mîna cea caldă se mutase de pe umăr pe ceafă.

Apoi Steve începu să rîdă.

– Ai fost o Desdemonă absolut fantastică, scumpo. Habar nu am avut că eşti aşa de talentată.

Bella se simți inundată de un val de fericire.

– O! Chiar crezi?

– Da. M-ai dat peste cap, îi răspunse el, lăsîndu-şi capul în jos şi sărutînd-o.

Bella îi răspunse cu entuziasm. Mîna lui tocmai se îndrepta spre partea din față a rochiei şi totul era pe cale să scape de sub control, cînd, deodată, spre marea ei groază, auzi uşa deschizîndu-se cu zgomot şi un glas care spunea:

– Asta trebuie să fie cabina Bellei.

Roşie ca racul la față, făcu un salt dizgrațios de lîngă Steve, deşi cam tîrziu. În pragul uşii se afla Lazlo Henriques şi mai vechea inamică a Bellei de la şcoală, Angora Fairfax.

– Bella, eşti ceva de groază, îi zise Angora cu un chicotit încîntat. De-abia te-ai logodit cu Rupert şi deja ai început să-l înşeli cu bărbatul ăsta absolut superb. Îşi ridică ochii violeți, imenşi, spre Steve. Cred că ar trebui să-i ceri să iasă cu tine afară, îi zise lui Lazlo.

– Rupert poate foarte bine să-şi poarte şi singur toate bătăliile, răspunse Lazlo amuzat. Bună, Bella. Ce mai faci?

Bella rămăsese fără grai. Dar Steve îi sări în apărare.

– Mai bine m-aş prezenta. Numele meu este Steve Benedict, zise zîmbind grațios.

– Iar eu sînt Angora Fairfax. Iar individul ăsta şiret de lîngă mine este Lazlo Henriques, răspunse Angora.

Angora era la fel de frumoasă ca o pisică, incredibil de subțire, cu încheieturi fragile, păr negru, înfoiat, ochi aproape violeți şi buze roşii, bosum-

flate, care nu se lipeau tocmai bine din cauza dinților uşor protuberanți.

Angora era genul de fată care putea să impresioneze un bărbat chiar şi dacă îi cerea să o ajute să care „cutia de chibrituri", după cum o caracterizase unul dintre colegii de la Şcoala de dramă.

– Bella, dragă, continuă ea, zău că nu e cazul să mai roşeşti acum. Spectacolul a fost minunat. Ai fost atît de bună, deşi, după părerea mea, decorul din ultimul act a fost teribil. Vreau să spun că a trebuit să alergi ca un cal de la un capăt la altul al scenei. Lazlo a fost de-a dreptul oribil. Actele doi şi trei le-a dormit fără ruşine, deşi trebuie să recunosc că a avut o zi teribil de obositoare. În fond, aurul a scăzut la Bursă cu vreo jumătate de penny sau aşa ceva. Nu ai şi tu ceva de băut aici?

– Ba da, sigur că am, răspunse Bella, strîngînd din dinți. Uitase de talentul Angorei de a o face să se simtă ca o idioată. Vedeți că este o sticlă de whisky în dulap. Nu vrei să faci tu onorurile, Steve?

După ce Steve turnă patru porții generoase de băutură, Lazlo ridică paharul spre Bella.

– Pentru tine şi Rupert, îi zise cu o strălucire răutăcioasă în ochi.

– Da, pentru turturelele noastre, încuviință Angora. Cred că eşti amețită de atîta fericire, Bella. Ce uşurare să ştii că te-ai aranjat şi că nu o să mai ajungi o fată bătrînă, care o să trăiască în vreo mansardă înconjurată de pisici.

Se întoarse să-l privească pe Lazlo pe sub genele negre şi lungi.

– Lasă insinuările, Angora, îi zise el.

Angora chicoti.

– Scuze, m-am lăsat dusă de val. Harry Backhaus m-a ales pentru rolul principal din noul lui film.

– E grozav, o felicită Steve, oferindu-i cel mai frumos zîmbet al său. Cum de ai reuşit o asemenea minune?

– Am tras cîteva sfori, scumpule. Lazlo m-a luat pe mine şi pe Harry la un prînz prelungit şi stropit din belşug cu băutură. Am înțeles că şi tu ai dat probă pentru rolul ăsta, nu-i aşa Bella, scumpo? Dar cum filmările încep peste două săptămîni, mi-am imaginat că n-ai fi vrut să te desparți de Rupert atît de repede.

– Sigur că nu! răspunse Bella. Îi zîmbi lui Lazlo, simțind cum inima îi devenea tot mai neagră din cauza urii.

– Dar tu? continuă Angora, studiindu-l pe Steve. De unde a scos Bella ceva aşa de frumos ca tine?

– Buenos Aires, răspunse Steve. Se întoarse spre Lazlo. De fapt, noi doi ne-am mai întîlnit. Eu sînt proprietarul clubului *Amontillado.* Ai fost acolo o dată sau de două ori.

– Una dintre speluncile mele favorite, răspunse Lazlo. E aşa de întuneric acolo, încît nu țin minte cu cine am fost.

– Este frumos acolo, în locurile acelea exotice? se interesă Angora.

– Ca peste tot, răspunse Steve şi, rîzînd, umplu iar paharul lui Lazlo.

Bella începu să se frămînte nervoasă.

Dacă Lazlo afla de la Steve care era trecutul ei adevărat, numai cerul ştia cum putea folosi acele informații.

Angora debita tot felul de platitudini cu privire la

actorie. Steve şi Lazlo trecuseră deja la afaceri.

– Bani, bani, bani! strigă excedată Angora. Nu vă dați seama că vă vreți răul unul altuia?

Bella simți un junghi de gelozie. În numai un sfert de ceas îl acceptaseră pe Steve fără rezerve, pe cînd ea rămăsese mai departe o intrusă.

Steve discuta acum cu Angora, folosindu-şi farmecul masculin la maximum şi zîmbind ca un nebun.

În cele din urmă, Angora se întinse.

– Lazlo, scumpule, dacă nu mănînc ceva o să leşin pe stradă.

– Atunci hai să mergem, îi zise Lazlo, strivind țigara în scrumieră. De ce nu vii şi tu cu noi? îl invită el pe Steve.

– Dar nu aş fi în plus? răspunse el.

– Nici vorbă, îl contrazise Angora. Lazlo o să se topească într-o cabină telefonică şi cît ai zice peşte ți-ai şi făcut rost de o parteneră. Mulțumesc pentru băutură, Bella. Ne vedem la nunta lui Gay. Lazlo s-a gîndit ca a doua zi să mergem la țară şi de acolo la cursele de la Goodwood. Dacă-ți plac caii, îi zise lui Steve, atunci ar fi bine să vii cu noi.

Imediat după aceea plecară, fără să-şi mai ia rămas-bun, lăsînd-o pe Bella să tremure de furie. În schimb, alături de ea, rămase rînjentul neplăcut al lui Lazlo, ca acela al pisicii din Cheshire.

În următoarele două zile găsi noi motive să fie furioasă pe el. Două piese de televiziune şi o reclamă pe care le considerase sigure îi scăpară printre degete.

Apoi a primit o scrisoare otrăvită de la managerul băncii, care se plîngea de cheltuielile imense

ce depăşiseră cu mult contul pe care-l avea acolo.

De asemenea, trebuia s-o joace pe Nina, din *„Pescăruşul"*, piesă produsă tot de *Britannia* şi la care se începeau repetiile săptămîna care urma, însă regizorul, Roger Field, trimisese după ea şi-i spusese că dorea să joace rolul Maşei, profesoara şleampătă şi frustrată.

Bella îşi pierdu cumpătul în acel moment.

– În spatele tuturor acestor nemernicii se ascunde Lazlo Henriques! urlase.

– Cine e ăsta? întrebase Roger, dar fără convingere. Eu iau astfel de decizii aici. Şi simt că ai fi mult mai bună în rolul Maşei.

Capitolul 7

Ca de obicei, Bella aşteptă pînă în ultima clipă ca să-şi cumpere ceva de îmbrăcat pentru nunta lui Gay. Ştia că nu ar fi trebuit să cumpere ceva.

Avea munți de rochii aproape nepurtate şi, ținînd cont de prezența intransigentă a managerului de la bancă, ştia că nu mai avea destui bani în cont ca să-şi acopere şi această cheltuială.

Adevărul era că în ultima săptămînă cheltuise bani de parcă nu ar mai fi existat un viitor, ca şi cum aşa şi-ar fi putut determina destinul, forțîndu-se să intre în necazuri financiare, astfel încît să nu mai existe altă salvare decît căsătoria cu Rupert.

Oricum, trebuia neapărat să-şi cumpere o rochie nouă.

Ştia că Steve fusese şi el invitat la nuntă şi că în ultima vreme se văzuse cam des cu Angora, drept

pentru care trebuia să-l uluiască arătînd mai bine decît oricine altcineva.

Expediția la cumpărături a fost un dezastru. Jumătate din magazine nu aveau decît vechituri rămase în stoc, iar tot ce probase pînă atunci o nemulțumise, mai ales că nu ştia cum avea să fie vremea. Părea să fie genul de zi noroasă dimineața şi frumoasă şi caldă după-amiaza.

– În toamna asta lîna o să se poarte în draci, îi zise vînzătoarea, care, după ce-i oferise o rochie de lînă, stătea acum în spatele ei şi i-o aranja, ca s-o facă să creadă că-i venea bine.

Bella tresări, atunci cînd se văzu în oglindă.

– Parcă sînt un şobolan tăvălit de pisică, oftă ea. Cred că am nevoie de o față nouă, nu de o rochie.

Pe la ora două, cînd ajunsese cu adevărat disperată, găsi o rochie de un verde-crud, fără mîneci, cu un decolteu adînc, cu fustă lungă şi strîmtă.

Era prima rochie oarecum sexy pe care o proba pe ziua aceea.

– Crezi că merge la o nuntă? întrebă cu disperare în glas.

– Sigur că da, îi răspunse vînzătoarea. În ziua de azi oamenii poartă numai ce le trece prin cap în orice ocazie.

Pînă cînd a reuşit să găsească o pălărie roz, cu boruri largi, şi pantofii potriviți, deja nu mai avea timp la dispoziție.

Cînd însă încercă rochia cea nouă cu pantofii şi cu pălăria în oglinda din apartamentul ei, îşi dădu seama că tot costumul nu se asorta sub nici o formă cu părul ei blond.

Mai avea la dispoziție o oră şi jumătate pînă

cînd trebuia să fie la biserică. Coaforul la care se ducea de obicei era închis după-amiaza.

Nu avea de ales, aşa că trebuia să încerce să-şi spele părul şi să-l vopsească singură în roşu, dar, în grabă, uită să citească cu atenţie instrucţiunile care spuneau că şamponul nu trebuia folosit pe un păr care fusese deja vopsit.

Drept urmare, în loc să prindă o nuanţă de un roşcat castaniu-închis, părul ei deveni portocaliu şi foarte zburlit.

Curînd îşi dădu seama că toate fardurile pe care le avea acasă şi cu toată priceperea ei rezultatul avea să fie la fel de neplăcut. Pur şi simplu nu era în formă.

Pielea îi era parcă lipsită de viaţă, ochii păreau mai mici din cauza oboselii şi nici un fel de fard nu-i putea ascunde cearcănele de sub ei.

În plus, afară se făcuse frig. Vîntul rece din est clătina ramurile platanilor din stradă.

Toate blazerele pe care le avea erau mult prea scurte pentru rochia cea nouă.

În cele din urmă, în lipsă de altceva mai bun, îl înfăşură pe Basil – blana de vulpe roşie – în jurul gîtului.

Aş avea nevoie de cîţiva aliaţi ca să pot înfrunta toată gloata aia de snobi, îşi zise.

În faţa bisericii se şi adunase deja o mare de oameni care îi urmăreau pe cei care veneau.

Bella, care deja întîrziase, ajunse la destinaţie în acelaşi timp cu maşina miresei şi în graba ei de a ajunge prima pe scările bisericii, se împiedică de prima treaptă.

– Ia te uită la ea, e deja beată, rosti cineva.

Lazlo o ajută să se ridice. Iritată, Bella constată nemulțumită că în costumul acela elegant, de culoare alb şi negru, arăta absolut minunat.

El îi privi părul şi oftă zgomotos, apoi brațele goale şi murmură amuzat:

– O să înghețI naibii de tot în biserică.

Ea ar fi dorit să se strecoare neobservată într-o strană din spate, dar Lazlo o prinse de braț şi, necruțător, o conduse pînă în rîndul al doilea.

– De acum eşti un membru al familiei, îi zise el.

Rupert, superb în costumul elegant şi la fel de palid precum garoafa albă de la butonieră, încercă să se aşeze alături de ea, dar Lazlo îl opri.

– Nici vorbă, îi zise. Trebuie să stai în față ca să ai grijă de Constance. După aceea se aşează chiar la marginea stranei, alături de Bella.

Bella se îndepărtă repede de el şi se lovi de un bătrîn libidinos, cu favoriți lungi şi zbîrliți.

– Încă nu l-ai cunoscut pe unchiul Willy, nu-i aşa, Bella? îi zise Lazlo.

Alături de Rupert stătea un puşti solid şi simpatic, cu părul tuns castron. Probabil că este fratele lui, Jonathan, care a venit de la şcoală, îşi spuse Bella.

De cealaltă parte a culoarului stătea Teddy alături de cavalerul de onoare. Obrajii lui Teddy erau de un roşu-purpuriu în timp ce se trăgea mereu de guler şi-şi netezea părul.

– Am alinat-o pe mama spunîndu-i că în nici un caz nu-şi pierde fiica, ci mai cîştigă la afacerea asta şi un cretin pe deasupra, îi şopti Rupert. Bella rîse. Oamenii din jur discutau în şoaptă unii cu alții, făcînd socoteala anilor în care nu se mai văzuseră.

Organistul începuse să cînte aceeaşi cantată de Bach pentru a treia oară la rînd. Bella, după ce privi cu grijă în jur, ajunse la concluzia că, evident, era îmbrăcată cu totul anapoda.

Toată lumea era îmbrăcată în rochii de mătase sau costume elegante. Competiția era fantastică. Lazlo avusese dreptate.

În biserică era un frig amarnic. Pe brațe avea acum piele de găină. Unchiul Willy de alături se uita cu neruşinare la sînii ei. Iritată, numai ca să-i facă moşului în ciudă, Bella îşi arajă blana în aşa fel, încît să-i acopere decolteul.

– Vezi că acum ți se văd picioarele, îi şopti ironic Lazlo.

Bella preferă însă să nu-l bage în seamă, dar îşi dădu seama că rochia ei cu fusta petrecută şi care arăta atît de respectabilă, atunci cînd stătea în picioare, se desfăcuse cu totul, dezvăluindu-i coapsele şi o parte din chiloții de dantelă cu *„Voi ce intrați aici, abanonați orice speranță“* scris cu litere mari în față şi pe care-i primise de la Rosie de ziua ei. Jenată, încercă să se acopere, dar nu înainte ca Lazlo şi unchiul Willy să se fi chiorît bine la ea.

Îl omor, îşi zise Bella în sinea ei. Da, îl omor şi după aceea îi sparg dinții.

O altă rudă bătrînă veni să se aşeze în spatele lor, ca imediat după aceea să sară în sus şi să strige să se pregătească toată lumea că începea bombardamentul. Se strîni un oarecare foşnet de interes, atunci cînd îşi făcu apariția Constance, care străbătu culoarul dintre strane ca un autobuz supraetajat acoperit cu o prelată, salutînd grațios rudele şi prietenii.

– Ne-a spus că tocmai a descoperit rochia sac, îi şopti Rupert Bellei. După mine, o prelată ar fi mai potrivită, tot arată ca un camion de mare tonaj.

În cele din urmă, cînd Bella mai avea puţin şi devenea un stîlp de gheaţă, organistul începu să cînte marşul nupţial şi toată lumea se ridică în picioare.

Pe culoar îşi făcură apariţia Charles, care duhnea a coniac, avînd-o la braţ pe Gay, palidă la faţă, ţinînd un buchet imens în faţă ca să ascundă orice fel de dovadă a sarcinii.

Mergeau foarte încet, pentru că la fiecare secundă capul ei zvîcnea în spate din cauza uneia dintre domnişoarele de onoare care o tot călca pe voal.

Cortegiul nupţial era încheiat de Chrissie, îmbrăcată cu o rochie roşie şi avînd pe cap o coroniţă de boboci de trandafiri de aceeaşi nuanţă. În mod evident fusese la un salon de cosmetică şi cineva se ocupase cu grijă de machiajul ei.

Arăta superb, deşi părea extrem de supărată. În cele din urmă se opri chiar alături de Lazlo. Rupert se întoarse şi se strîmbă la ea, încercînd s-o facă să rîdă.

– Dragii mei... începu episcopul.

Bella se văzu nevoită să împartă cartea de rugăciuni cu Lazlo. Ţeapănă din cauza frigului şi a urii, Bella se uita în jos spre degetele lui lungi cu unghii frumos îngrijite şi încerca să nu se lase ameţită de colonia lui cu miros de mosc şi lavandă.

– În primul rînd, rosti episcopul, căsătoria are drept scop procreerea copiilor.

– Poţi s-o mai spui o dată, murmură Rupert.

– În al doilea rînd, ca un remediu împotriva păcatelor, pentru acei oameni care nu au puterea să se abțină de la plăcerile trupeşti.

– Sper că asculți cu mare atenție, îi zise Lazlo în şoaptă.

Bella însă nu-l asculta. Ea visa cu ochii deschişi că se afla în locul lui Gay, îmbrăcată într-o rochie albă şi lungă, cu părul tras pe spate ca să-i dezvăluie trăsăturile fine şi cu o talie imposibil de subțire, după un regim prenupțial, cu Steve alături, devastator de frumos, în timp ce-i zîmbea cu mîndrie şi-i punea pe deget verigheta de aur.

– ...la bine şi la rău pînă cînd moartea ne va despărți, repeta Teddy, cu glasul sugrumat, după episcop.

Dar oare Steve avea să rămînă cu ea? Era el în stare să iubească şi să accepte pe cineva pentru mai multă vreme?

Dar oare ea va fi în stare să-l iubească şi să-l prețuiască pe Rupert aşa cum ar fi făcut-o Chrissie?

Bella aruncă o privire spre Chrissie şi o văzu uitîndu-se drept înainte, cu fața scăldată de lacrimi. Doamne, ce încurcătură dată naibii, îşi zise Bella.

– Mi-e foarte rău, şopti una dintre domnişoarele de onoare.

În cele din urmă congregația se ridică să cînte un imn. Lazlo, alături de ea, cînta cu o voce de bas suficient de tare, încît să acopere jumătate din restul corului.

Exact genul de persoană care era gata să-şi facă rudele de rîs cîntînd prea tare în biserică, se gîndi ea cu ranchiună.

După terminarea imnului, se aşezară la loc pentru a asculta predica. Episcopul continua să bată cîmpii despre fidelitate şi nevoia de stabilitate în acele vremuri în care căsătoriile se desfăceau cu atîta uşurinţă şi nepăsare.

Unchiul Willy începu să se frece de Bella. Eą îşi dădu seama că nu se putea retrage, pentru că astfel ar fi trebuit să stea lipită de Lazlo.

Continuă să privească furioasă drept înainte. Zău aşa, ajunsese să cunoască aranjamentul floral foarte bine. Deodată, cu acea spontaneitate care-l caracteriza, Rupert se întoarse şi o prinse de mînă.

Bella era conştientă de faptul că atît Lazlo, cît şi Chrissie îi priveau. Simţi cum roşea violent.

Constance începu să plîngă fără jenă, în timp ce mirii se retrăgeau pentru o clipă în micul vestiar.

– Nu cred că plînge pentru că a pierdut-o pe Gay, cît pentru banii cheltuiţi pe nuntă, rosti Lazlo cu acreală.

Un tenor începu să cînte un alt imn solo.

Aşteptarea era interminabilă.

– Ai impresia că mirii s-au apucat acum să consume la repezeală căsătoria, comentă Rupert cu răutate. Mamă, ce aş vrea să fumez.

În cele din urmă mirii reapărură. Teddy era roşu tot la faţă de jenă, iar Gay zîmbea uşurată, privind la feţele prietenilor şi rudelor.

– Am auzit că eşti actriţă, îi zise unchiul Willy deodată. Ai jucat în vreun serial la BBC? Nu-mi scapă nici unul, aşa de mult îmi plac.

Vreme de cîteva minute au fost nevoiţi să rămînă fiecare la locul lui, pentru ca fotografii să le facă cît mai multe poze.

Imediat ce Bella izbuti să iasă din strană, Rupert o prinse de braț.

– Cristoase, ce nebunie! Bună, mătuşă Vera. Să ştii că, atunci cînd o să ne căsătorim noi, eu n-am de gînd să trec printr-un asemenea circ, scumpo. Unchiule Bertie, ce mai faci? Mergem la primăria din Chelsea, semnăm actele şi de acolo direct la aeroport şi urcăm într-un avion spre țările calde.

Bella se lipi ca o pisică de Rupert şi-i răspunse, privind țintă la Lazlo:

– Sînt cu totul de acord. Şi cu cît mai repede, cu atît mai bine. Mi-a săturat de logodnele lungi.

Recepția care urmă se transformă într-un coşmar. Aceasta se ținea în grădina imensă a familiei Henriques, iar Bella nu se mai simțise niciodată mai singură şi mai nefericită.

Observase deja că în grădină se adunaseră oameni care mai de care mai ciudați. De la rudele snoabe ale lui Teddy, îmbrăcate numai în mătase, şi pînă la colegele de comitet ale lui Constance. Într-un colț se vedea o mulțime de chiriaşi de pe proprietățile tatălui lui Teddy, care stăteau stînjeniți şi priveau uimiți la acea adunare selectă.

Dar cel mai mare grup de invitați era cel format din prietenii de afaceri ai lui Charles şi Lazlo, membri ai comunității comerciale internaționale, foarte bogați cu toții şi foarte sofisticați.

Deşi unii dintre aceştia veniseră la nuntă în blugi, aveau o asemenea siguranță şi bogăție în spate, încît ar fi fost acceptați şi dacă ar fi venit numai în chiloți. Dintr-o privire putea vedea femei frumoase, care renunțaseră la hainele costisitoare de blană în

fâlfâitul rochiilor de mătase şi care acum fumau nedisciplinate şi sorbeau pahar după pahar de şampanie, înconjurate de bărbaţi la fel de eleganţi ca şi ele.

Bella nu mai văzuse atîţia oameni care păreau să se cunoască între ei sau, în cazul în care nu se cunoşteau, aveau cel puţin un milion de alţi prieteni comuni.

Rupert făcea tot ce putea ca să aibă grijă de ea, dar era permanent înşfăcat de Constance, de Charles, dar mai ales de Lazlo şi trimis să se ocupe de altcineva sau să aibă grijă de servitori.

Bella încercă să strălucească, să fie amuzantă, dar, pentru că era aşa de nervoasă şi de nesigură, glasul îi era mult mai artificial şi mai afectat decît în mod normal.

Pentru că încerca cu atîta disperare să-şi ascundă nesiguranţa, părea falsă pînă-n vîrful unghiilor şi proastă pe deasupra.

Rupert continua să încerce să o infiltreze în diverse grupuri, dar era ca şi cum ar fi încercat să scoată un cui cu o şurubelniţă. La cinci minute după plecarea lui, ea era inevitabil lăsată deoparte.

Doamne, şi ce zgomotoşi erau! Jumătate din conversaţiile pe care le auzea erau purtate în limbi străine, fiind punctate de rîsete şi semne de exclamare, mai ceva ca într-o piesă de teatru.

Nici măcar nu-şi putea permite să se îmbete, pentru că în seara aceea trebuia să joace iar rolul Desdemonei. De necaz, înfulecă la repezeală cinci ecleruri şi după aceea i se făcu rău.

Deodată, avînd impresia că cineva tocmai o ardea cu fierul roşu, îşi dădu seama că în spatele ei

trebuia să fie Chrissie, cu ochi strălucitori de ură şi durere.

– Rozul îți vine foarte bine, îi zise Bella nervoasă. Şi ce mult ai slăbit! Arăți superb!

– Dar se pare că nu e destul, izbucni Chrissie, după care, întorcîndu-i spatele, dispăru în mulțime.

Bella îşi dădu seama că, decît să stea aşa de una singură, ar fi preferat să discute pînă şi cu unchiul Willy cel libidinos, dar acesta era prins fără putință de scăpare în cercul mătuşilor senile.

Unde naiba erau Steve şi Angora? se întrebă Bella. Îi era aproape imposibil să-i descopere într-o asemenea mulțime.

Cum nu mai putea rămîne la infinit sprijinită de coloana aceea, îşi luă avînt şi, ca o bărcuță fragilă pe o mare furioasă, începu să străbată gloata adunată în grădină. În cele din urmă izbuti s-o vadă pe Angora, cu o pălărie albastră pe cap şi un costum violet care-i scotea în evidență ochii mari.

Angora era înconjurată de bărbați, dar alături de ea era chiar Steve, care, într-un costum gri, foarte elegant, spunea glume cu duiumul, făcea de rîs concurența şi părea să stăpînească perfect situația. Admirați-o, dar păstrați distanța, părea să le spună celorlalți. Laolaltă, Angora şi Steve formau un cuplu de-a dreptul senzațional.

Angora tocmai rîdea la o glumă spusă de el, lăsîndu-şi capul pe spate, pentru ca toți ceilalți să-i poată admira mai bine gîtul alb, cînd, deodată, dădu cu ochii de Bella.

– Belladonna! Vino aici lîngă noi.

Cum nu avea unde să se ducă, Bella se apropie de grupul lor.

– Draga mea, văd că te-ai făcut portocalie. Cît curaj din partea ta. Ai vreun rol nou de jucat sau ți-ai bătut joc de părul tău de dragul vreunei reclame la supă?

Bărbații din jurul Angorei o priviră pe Bella fără nici cel mai mic interes.

– Cred că o cunoașteți cu toții pe logodnica lui Rupert, nu? rosti Angora. Pe Steve deja îl cunoști, iar aceștia sînt Timmie, Patrick şi... Doamne, nu mai țin minte cum te cheamă.

Bella însă nu avea ochi decît pentru frumosul Steve. Inima îi bătea cu putere.

– Da, îl cunosc pe Steve, răspunse ea. Mai degrabă aşa credeam. Ce mai faci?

– Fantastic, răspunse Steve, privind-o cu o expresie lipsită de interes, ca şi în trecut. Unde-i Rupert? S-a dus să scoată vreo altă mătuşă de la naftalină?

– Ce bine-mi pare că l-ai scos pe bietul vulpoi la plimbare, rosti Angora, mîngîind blana de la gîtul Belei. Bietul de el, cred că avea mare nevoie de o mică ieşire la aer. De ce nu încerci să-i dai nişte vitamine?

Toată lumea începu să rîdă. De ce naiba nu sînt în stare să-i răspund cu aceeaşi monedă, se amărî şi mai tare Bella.

Din fericire, fu salvată de Charles, care abia se mai ținea pe picioare.

– Bella, frumoasa mea, urlă la ea, sărutînd-o zgomotos pe amîndoi obrajii. Te-am căutat peste tot. La petrecerea asta ar trebui să avem pagere la noi ca să ne putem găsi. Mă întrebam dacă nu vrei să fii aşa de bună, încît să-i oferi cîteva sfaturi unei

nepoate. Vrea cu orice chip să ajungă pe scenă şi atunci m-am gîndit că tu, fiind o asemenea vedetă, ai putea să-i dai cîteva sfaturi.

Bella observă cu satisfacţie expresia de nemulţumire apărută pe faţa Angorei. Era evident că îşi închipuia că ea ar fi trebuit consultată în astfel de cazuri.

– Cu mare plăcere, răspunse Bella şi, fără să-şi mai ia rămas-bun de la Steve, îl urmă pe Charles prin mulţime.

Nepoata care dorea să ajungă actriţă avea o faţă de cal flămînd şi cam jumătate de florărie pe cap.

– Trebuie să fie uimitor să faci parte din compania *Britannia,* îi zise imediat ce o văzu. Dar bănuiesc că ai avut ceva relaţii, dacă ai ajuns acolo.

– Nu, răspunse Bella, nici una, dar se pare că am avut noroc cu duiumul. Ai ceva experienţă în domeniu?

– Nu. Am jucat doar rolul Julietei într-o piesă la şcoală. Toată lumea mi-a spus că am fost foarte bună.

Doamne! gemu Bella în gînd.

– Ai încercat să intri la vreuna dintre şcolile de dramă?

– Nu. Dar poate că-mi dai tu o listă. Şi ai putea să mă prezinţi regizorului tău. Bănuiesc că este teribil de fermecător.

– Teribil, încuviinţă Bella.

Însă din acel moment mintea începu să-i cutreiere pe alte coclauri.

Nepoata cu faţă de cal continua să sporovăiască mai departe. Bella rostea la intervale regulate

ceva de genul: „incredibil", „fantastic" şi uneori şi „uimitor". La un moment dat rosti absentă:

– Cît de minunat!

Fata cu faţă de cal o privi sincer îngrozită.

– Cît de minunat, repetă Bella senină.

– Tocmai am spus că mama era la *Harrod's,* atunci cînd a explodat bomba aia săptămîna trecută, zise fata.

– Doamne, îmi pare tare rău, se scuză Bella la repezeală. Nu te-am auzit bine. Este un zgomot infernal aici.

În următorul moment, una dintre prietenele lui faţă-de-cal se apropie şi cele două fete începură să chiţăie fericite. Bella reuşi să scape, dar mai întîi o auzi pe faţă-de-cal spunîndu-i amicei:

– Aia e logodnica lui Rupert. Nu cred că e tocmai întreagă la minte.

Bella se retrase la adăpostul altei coloane şi înfulecă trei ecleruri în timp ce se uita cu răutate la mulţimea din faţa ei.

– Nu te mai arăta atît de dezgustată, îi zise un glas din spate. Tu vrei să te măriţi şi să faci parte din grupul lor.

Bella tresări nervoasă. Lîngă ea se furişase nevăzut Lazlo.

– Nu sînt buni de nimic, ţipă ea. Ar trebui aruncaţi de pe o stîncă cu ajutorul furcilor.

Lazlo începu să rîdă.

– Mă bucur că te distrezi aşa de bine.

Lîngă ei apăru deodată o chelneriţă.

– Ia-ţi şi o îngheţată, o invită el. În fond, copiilor ar trebui să le placă îngheţata, nu?

– Nu pot să sufăr îngheţata, strigă Bella la el din

nou, tot aşa cum nu pot să te sufăr nici pe tine.

În clipa următoare lîngă ei eşuă Teddy, cu o expresie disperată pe faţă.

– Bună, Bella, o salută el. Zău aşa, Lazlo, eu am crezut că femeile gravide vomită numai dimineaţa. Gay varsă şi sufletul din ea în baia de la etaj. Sînt sigur că draga de Constance şi-a dat seama deja că nu e tocmai ceva în regulă. Iar acum stă pe capul meu şi îmi face frecţie la creier să merg s-o caut pe Gay ca să tăiem tortul. E îngrozită că toată lumea o să bea prea mult.

– Bietul de tine, îi zise Lazlo rîzînd. Dar tu singur te-ai băgat în treaba asta deschis la şliţ.

– Asta este sigur, oftă Teddy. Chinu' naibii să ai rolul de mire. Nimeni nu vrea să stea de vorbă cu tine, pentru că toţi cred că de fapt ar trebui să stai de vorbă cu altcineva.

După plecarea lui, lîngă ei apăru ca din pămînt un individ spilcuit, cu păr roşcat şi pleoape grele.

– Lazlo!

– Henri, scumpule, cum îţi mai merg treburile?

– Destul de nasol. A trebuit să vînd jumătate din cai plus pămîntul, dar cel puţin am reuşit să păstrez terenul de vînătoare. Sper să vii să stai puţin cu noi de pe doi'şpe. Întinse paharul ca să-i fie umplut de un chelner în trecere. Aha, să nu uit, continuă el, unde-i fata aia... de cor cu care am auzit că s-a încurcat Rupert? Am auzit o mulţime de păreri şi toate se bat cap în cap. Mi se pare că bietul Charles este căzut în limbă după ea, dar lui i-au plăcut întotdeauna toate căzăturile. Restul familiei pare să creadă că e un dezastru total.

Bella se albise deja la faţă.

– N-ai decît să judeci şi singur, îl invită Lazlo. Ea este Bella.

– Doamne! rosti roşcatul, deşi nu părea deloc jenat. Era normal să fac ditamai gafa. O privi pe Bella cu ochi de geambaş şi apoi rosti: Trebuie să recunosc că sînt înclinat să-i dau dreptate lui Charles. Dacă ai de gînd să te măriţi cu Rupert, te vei lovi de opoziţie în toate părţile din cauza snobismului lor. Data viitoare o să fie rîndul tău, Lazlo. Una dintre fetişcanele astea frumoase cu care te vezi va pune laba pe tine şi nu vei mai avea scăpare.

– Nu prea cred, se împăună Lazlo. Numai pentru că-mi place un galop bun nu înseamnă că trebuie musai să cumpăr şi iapa.

Roşcatul începu să necheze încîntat.

– Ce nemernic cu sînge rece eşti. Trebuie să recunosc că aţi adunat ceva oameni de vază pe ziua de azi. Nu cumva cei doi de acolo sînt de sînge nobil?

– Mătuşa Constance, îi răspunse Lazlo, ar fi gata să stoarcă sînge albastru de nobil şi dintr-o piatră. Cred că ar fi mai bine să mă duc să văd ce se întîmplă, ca să nu ne trezim tot aici şi la miezul nopţii.

Gay, verde la faţă, dar foarte calmă, reapăru ca să taie tortul. Rupert reuşi să apară alături de Bella.

– Doamne, ce nebunie! S-au întîmplat o mulţime de lucruri incredibile. Unchiul Willy tocmai şi-a arătat ce-a mai rămas din bărbăţia lui în faţa uneia dintre chiriaşele lui Teddy. Spune-mi, Lazlo a avut grijă de tine?

– Sînt sigură că nu i-ar plăcea tare mult să poată avea grijă de mine, murmură Bella.

Cineva bătu cu o linguriță în masă. Din fericire, toasturile se dovediră a fi relativ scurte.

Apoi veni rîndul lui Lazlo, care ridică paharul în sănătatea mirilor. Era exact genul de persoană care putea să aducă liniştea într-o încăpere doar dacă-şi dregea glasul.

– Îmi pare rău, continuă el răguşit şi cu un slab accent străin, că mulți dintre voi au ratat cursele de la Goodwood. Apreciem sacrificiul vostru...

Apoi începu să citească rezultatele curselor. Toți musafirii începură să se agite şi să discute animați.

– Foarte amuzant, rosti Rupert cu acreală.

Într-un colț zăcea unchiul Willy, care era atît de beat, încît încerca să aprindă o ceapă verde cu bricheta, trăgînd vîrtos din ea şi părînd extrem de nedumerit că nu o putea fuma.

Lazlo înepu să spună cîteva glume înainte să ridice iar paharul în cinstea mirilor.

Toți cei din jur ridicară în cinstea miresei paharele goale. Din cauza parcimoniei lui Constance, nu mai exista strop de băutură în casă.

După aceea se ridică şi Teddy.

Le spuse invitaților că avea inima în gură şi, cum dădaca lui îl învățase că nu era frumos să vorbească cu gura plină, prefera să tacă. Toată lumea îl aplaudă zgomotos. Ce mi-ar plăcea să fiu şi eu la fel de degajată ca ei şi să-i distrez pe cei din jur, îşi zise Bella.

Apoi adăugă că dorea să le mulțumească lui Constance şi Charles pentru nuntă şi că toasta în cinstea frumoaselor domnişoare de onoare. După aceea vorbi puțin şi despre cavalerul de onoare şi întreaga adunare începu să se agite din nou.

Copiii începură să alerge care încotro printre picioarele adulților.

Bunicile se retraseseră pe margini ca să-şi odihnească gleznele umflate.

Tinerii îşi continuară flirturile începute. Deodată se auzi o lovitură puternică în masă şi Bella se întoarse cînd auzi glasul lui Charles.

– Nu vă reţin atenţia decît o clipă, rosti el îmbujorat, în vreme ce ochii îi sticleau veseli.

– Beat criţă, ca de obicei, şopti cineva din spatele Bellei.

– Nu vă reţin decît un moment, repetă el. Vreau ca toată lumea să ştie cît de încîntaţi sîntem, eu şi Constance, că fiul nostru, Rupert, şi-a anunţat logodna cu o fată foarte frumoasă şi talentată.

– Charles, tună Constance, purpurie la faţă de furie.

– Ce mai, e cuc şi altă pasăre, rosti aceeaşi voce din spatele Bellei.

– Vreau să bem pentru Bella şi Rupert, rosti Charles. Ştiu că va fi un adaos valoros pentru familia noastră.

Jumătate din cei adunaţi acolo mormăiră la unison „pentru Bella şi Rupert", dar Chrissie spuse deodată foarte tare:

– Nu este adevărat. Nu este deloc un adaos bun pentru noi. Este oribilă, absolut oribilă. Este cea mai mare tîrîtură care a trăit vreodată.

Asupra tuturor se pogorî o tăcere jenantă.

– Mai ţineţi fleanca, Chrissie, mîrîi Rupert.

– Ce e? Ce se întîmplă aici? întreba toată lumea.

Lazlo ajunse alături de sora sa imediat.

– Haide, scumpo, cred că ajunge. Fugi sus, în dormitor.

– Nu înțelegi. Nimeni nu înțelege nimic, strigă Chrissie, după care, smulgîndu-se din strînsoarea lui Lazlo, fugi în casă.

Şi Bella se săturase. Reuşi să iasă în stradă, unde găsi un taxi.

Imediat după ce se urcă şi-i spuse şoferului unde voia să ajungă, apăru şi Rupert lîngă geam.

– Bella, scumpo, aşteaptă te rog.

– Ba nu, şuieră ea furioasă. Mi-a ajuns de tine şi de afurisita ta de familie pe ziua de azi. Nu am de gînd să mai stau pe aici ca să aveți voi pe cine să insultați. Gata, îi zise şoferului, dă-i bătaie.

– Dar, dragă, insistă Rupert, pentru numele lui Dumnezeu, măcar lasă-mă să-ți explic.

Atunci cînd taxiul se puse în mişcare, se întinse s-o prindă de mînă, dar reuşi să înşface doar coada vulpii care se desprinse imediat.

Bella îşi scoase capul pe geam.

– O să te raportez la asociația pentru protecția vulpilor, îi strigă furioasă.

Capitolul 8

Abia aştepta să ajungă la teatru ca să i se plîngă lui Rosie Hassel. Cînd, în fine, ajunse, descoperi că Rose avea gripă şi că locul ei avea să fie luat de o dublură.

Biata fată însă era aproape bolnavă de nervi şi Bella se văzu nevoită s-o îmbărbăteze.

Uite-mă la douăzeci şi patru de ani cum le încurajez pe tinerele talente şi am o blană de vulpe bearcă, se gîndi Bella şi apoi începu să rîdă isteric. Pe scenă fu incapabilă să se concentreze şi încurcă replicile.

Rupert o sună în timpul pauzei.

Avu nevoie de toată puterea sa de convingere ca să-i stoarcă o promisiune că avea să iasă cu el în seara aceea.

– Chrissie era deja beată, îi explică el. A urmat

nu ştiu ce fel de regim şi de o săptămînă n-a mai mîncat aşa cum trebuie, unde mai pui c-a făcut un soi de pasiune pentru mine. Cînd a ajuns în dormitor a şi leşinat. Mîine dimineaţă o să fie îngrozită din cauza a ceea ce a făcut.

– Deci, nu vin cu noi în seara asta?

– Nu prea cred, numai Angora, Steve, Lazlo şi una dintre gagicile lui.

– Artileria grea, rosti Bella.

Dar nu putu rezista ocaziei de a-l vedea din nou pe Steve.

În ultimul act se încurcă cu totul, iar Wesley Bartrington se văzu nevoit să ducă tot greul. La final aplauzele au fost furtunoase atît pentru el, cît şi pentru dublura lui Rosie.

– Vezi că te aşteaptă Roger, îi zise Wesley în şoaptă, în timp ce se înclinau în faţa publicului după ultima ridicare a cortinei.

– Doamne! gemu Bella. Atunci mai bine mă fac nevăzută.

Însă Roger veni după ea în cabină.

– Foarte bine, o lăudă pe dublură, zîmbindu-i cu bunătate. Ai jucat foarte bine. Acum ia du-te tu şi te schimbă în altă parte.

După plecarea ei, Roger închise uşa şi se sprijini de ea.

– Mare fiasco, nu crezi? îi zise înfuriat. Bănuiesc că te-ai trotilat la nuntă.

Bella clătină din cap.

– Nu suficient. Cred că ăsta a fost necazul.

– Ai fost ca naiba, nu crezi?

– Vreau să spun că iadul este ca un picnic în comparaţie cu ziua pe care am avut-o eu. Familiei

Henriques nu-i plac intruşii şi, ca atare, îi persecută fără milă.

Bella îşi aprinse o ţigară, cuprinsă de un tremur pe care nu-l putea controla.

– Deci, au început să facă presiuni asupra ta, nu? Eşti sigură că merită să te măriţi cu băiatul ăsta?

– Nu începe şi tu, gemu Bella exasperată. Am crezut că eşti prietenul meu.

– Sînt şi te admir sincer. Ştiu că poţi să devii una dintre cele mai mari actriţe, dar nu şi dacă vei continua să joci atît de mizerabil ca în seara asta. Eşti într-o formă proastă, îngeraşule. Dacă te-aş atinge, cred că te-ai frînge. Şi arăţi oribil. Cine se uită la tine nu poate să priceapă de ce naiba nu te părăseşte Othello pentru una care arată mai bine.

– Mulţumesc foarte mult, murmură Bella rîzînd.

– Aşa-i mai bine. Bine, mi se pare că o să ai parte de trei zile libere, nu? Atunci fă bine şi profită de ele ca să dormi aşa cum trebuie. Ce ai de gînd să faci

– O să petrec weekend-ul la casa de la ţară a familiei Henriques.

– Cred c-o să-ţi placă. E foarte frumoasă. Şi fiecare dormitor este dotat cu cîte un servitor. Unde mai pui că ţinutul este superb.

– Dacă ar fi numai după mine, aş renunţa bucuroasă la experienţa asta, oftă Bella. Ştii foarte bine că nu-mi place să merg la ţară.

Abia după ce se dezbrăcă de costum îşi dădu seama că nu îşi adusese nimic de îmbrăcat. Nu putea să sufere rochia verde pe care şi-o cumpărase.

Singura alternativă era un tricou vechi cu o poză de-a lui Clark Gable în față şi o pereche şifonată de pantaloni pescăreşti, care, după ce zăcuseră în sertar cîteva săptămîni, miroseau a ciuperci uscate.

Eh, cugetă ea, nu contează, oricum am bătut recordul la rubrica „îmbrăcăminte nepotrivită", de ce să-l stric tocmai acum?

Era ora patru dimineața, iar noaptea parcă se evaporase în jurul ei. Se mutaseră din discotecă în discotecă şi în cele din urmă ajunseseră în unul dintre cluburile preferate ale lui Rupert, unde se cînta jazz.

Chrissie plecase, spunînd că avea o migrenă.

Nu poate să suporte să mă vadă pe mine alături de Rupert, îşi zise Bella cu amărăciune. Iar Lazlo venise cu o spanioloaică superbă, cu păr negru şi lung împletit într-o coadă groasă, care-i atîrna pe spatele bronzat.

Steve o ignorase pe Bella toată seara. Era ca şi cum între ei se ridicase un fel de paravan de sticlă. Nici măcar o dată nu o invitase la dans.

Deşi era moartă de oboseală, un fel de impuls masochist nu-i permitea să se scuze şi să se ducă acasă.

Pe urmă începură să danseze cu toții, în timp ce Steve încă mai rîdea cu Angora. Rupert, cu obrajii în flăcări şi cu părul ciufulit, continua să se lipească de ea şi să-i şoptească tot felul de cuvinte dulci la ureche. Lazlo o săruta pe creola cea frumoasă şi-i mîngîia spatele, făcînd-o să se arcuiască spre el şi să geamă, atrăgînd astfel atenția tuturor.

Nu mai pot să suport, cugetă Bella în agonie,

după care, desprinzîndu-se din brațele lui Rupert, fugi la toaletă, unde plînse pe săturate.

După cîteva minute reuşi să se controleze şi să-şi studieze fața în oglindă. Era palidă şi lipsită de orice fel de strălucire. Se dădu cu puțin ruj în obraji, dar rezultatul era oribil.

Mai bine nu ai mai rînji atîta, îi zise în gînd lui Clark Gabel, care-i zîmbea de pe tricou.

Cînd reveni la masă, constată că Rupert dansa cu spanioloaica. Lazlo fuma un trabuc.

Bella se aşeză cît putu mai departe de el şi rămase să privească cu ostilitate în paharul cu băutură.

– Nu cred că o să găseşti adevărul într-o duşcă de *Johnny Walker,* îi zise el.

Razele venite de la o uşă deschisă luminară pentru o secundă cicatricea lungă şi albă de pe fața lui.

În pofida ei, Bella îl întrebă curioasă:

– De unde ai căpătat cicatricea aia?

– În Buenos Aires. Un individ pe nume Miguel Rodriguez a scos cuțitul la mine.

– De ce?

– Credea că mă încurcasem cu nevastă-sa.

– Şi tu ce ai făcut?

– L-am omorît!

Bella se cutremură.

– Dar de ce?

– Pentru că altfel mă omora el pe mine şi eram... cum să spun... mă simțeam extrem de atras de soția lui.

– Cred că a fost un scandal cumplit.

– Aşa e. Dar după aceea au avut loc şi alte incidente, mai grave, iar oamenii au uitat de mine.

Ea începu să rîdă în bătaie de joc, dar, din cauza nervilor, constată că nu se mai putea opri din hohotit.

– Treaba asta nu-ți face nici un pustiu de bine, nu? îi zise el cu blîndețe.

– Mă simt excelent, răspunse ea țîfnoasă.

El îi ridică o mînă şi i-o examină cu grijă.

– Poate, dar unghiile roase nu denotă seninătate şi pace sufletească. Pădurile sînt adînci şi întunecate, şi prin ele mişună tigrii. Ar fi mult mai bine pentru tine dacă ai renunța la Rupert.

– Peste cadavrul meu, şuieră ea, smucindu-şi mîna dintre palmele lui.

Apoi constată că inevitabilul se petrecuse. Steve şi cu Angora nu mai érau acolo.

Lazlo îi conduse pe Rupert şi pe Bella acasă. Cum capota fusese lăsată în jos şi noaptea era caldă, Bella lăsă capul pe spate ca să admire stelele şi să se convingă că viața nu se terminase.

Rupert încercă s-o strîngă în brațe.

– Termină o dată cu pipăitul, urlă la el isterizată.

Urmară cîteva momente de tăcere încordată. Rupert se albise la față.

– Ia-o mai domol, scumpo, îi zise cu blîndețe.

– Iartă-mă, scumpule, rosti Bella spăşită, luîndu-l de mînă.

Prin oglinda retrovizoare văzuse licărul de satisfacție din ochii lui Lazlo.

Capitolul 9

Din cauza mahmurelii, nici unul dintre ei nu ajunse la proprietatea de la țară a familiei Herinquies decît a doua zi după-amiaza. Cum toată lumea suferea de dureri de cap, s-a propus continuarea beției.

Angora, instigată probabil de Lazlo, a sugerat o ședință de spiritism. Toată lumea, cu excepția Bellei, a aderat la propunere cu multă voie bună. Imediat s-a și făcut rost de o masă lustruită și de un pahar, și s-au stins toate becurile, rămînînd aprinse numai două veioze în colțurile camerei.

La început, paharul nu aduse nici un mesaj pentru nimeni, dar, după aceea, dăscăliți de Chrissie, care le spuse că spiritele nu aveau să vină dacă nu se potoleau, începură să se concentreze.

Paharul rămase nemișcat încă puțin, apoi prinse să se miște arătînd clar că Lazlo avea să plece

într-o călătorie, ceea ce impresionă pe toată lumea, pentru că toți știau că avea să plece a doua zi, pe seară, spre Zürich, cu afaceri, apoi paharul arătă că Angora avea să se îmbolnăvească de pojar.

Apoi descifrară numele de Mabel.

– Dar nu cunoştem nici o Mabel, rosti Angora.

– Ba da, răspunse Steve. O cunoştem pe Bella.

– Bella? se miră Rupert. Dar ea este de fapt Isabella.

– Ba nu. O cunosc de mai multă vreme decît tine şi numele ei nu este Bella. Pot să-ți spun sigur că numele ei adevărat este Mabel Figge.

Bella se înroşi toată la față.

Angora se prăpădea de rîs.

– Auzi, de fapt te cheamă Mabel Figge!

Chrissie zîmbea fericită.

– Mai termină cu tîmpeniile, Angora! izbucni Rupert. Hai să descifrăm mai departe mesajul pentru Bella.

Îşi aşezară cu toții degetele pe pahar.

„D-u-te a-c-a-s-ă“, silabisi paharul. Dar, prinzînd parcă viață, paharul începu să se mişte în viteză, silabisind mai departe: *„t-î-r-f-ă i-n-t-e-r-e-s-a-t-ă ş-i l-a-c-o-m-ă.“*

În încăpere se făcu deodată linişte.

Apoi Bella țipă:

– Cineva împinge paharul!

– Dragă, protestă Rupert, e numai un joc.

– Mai bine ți-ai ține gura! strigă la el şi, sărind în picioare, îşi răsturnă poşeta aflată pe marginea mesei. Totul căzu pe podea, iar oglinda se sparse. Sper să aveți parte de şapte sute de ani de ghinion! urlă la ei.

Suspină zgomotos şi fugi la etaj, unde se încuie în dormitor. Se aruncă în pat şi începu să plîngă destul de tare, încît s-o poată auzi toată lumea.

Ceva mai tîrziu, Rupert urcă la etaj şi bătu în uşă pînă cînd îi dădu drumul în cameră.

– Cred că ai exagerat, îi reproşă el. Cei de jos n-au făcut decît să te necăjească puţin.

– A fost ca şi cum ar fi aruncat cu pietre într-un taur furios, se supără ea.

Rupert începu s-o sărute, după care urmă cearta obişnuită, pentru că el voia să facă dragoste cu ea. În cele din urmă Bella cedă.

– Mă rog, dă-i drumul dacă simţi că nu te mai poţi abţine, pentru că mie nu-mi mai pasă, îi zise obosită.

Rupert o privi uluit o clipă.

– Mulţumesc, îi zise cu răceală, dar eu nu accept niciodată nimic de pomană. După care ieşi din cameră, trîntind uşa în urma lui.

Bella reuşi să adoarmă abia în zori şi puţin după aceea se trezi din nou cu o durere de cap cumplită.

Înnebunită de durere şi zicîndu-şi că nişte aspirine ar fi putut s-o ajute, se dădu jos din pat şi traversă pasajul scurt pînă la baia pe care o împărţea cu Angora.

În dulăpiorul de medicamente nu găsi nici un fel de pastile, ci numai săruri de baie şi colonie. Se urcă pe cîntar. Doamne, începuse să se îngraşe. Mai bine înceta cu mîncatul ăsta aiurea.

Coborî de pe cîntar şi-l dădu cu cinci kilograme mai mult. Asta avea s-o scoată din minţi pe Angora, care ţinea regim de cîte de zile

În drum spre propriul dormitor se opri în fața camerei Angorei. Uşa fusese lăsată uşor întredeschisă. Aruncă o privire înăuntru, simțind cum se îneca din cauza mirosului de lac de unghii, țigări franțuzeşti şi parfum costisitor.

Dar după aceea îşi băgă unghiile în carnea palmelor cînd îşi dădu seama că nu dormea nimeni în pat. Mai mult ca sigur că Angora era cu Steve. Pînă în clipa aceea, Bella sperase cumva ca Steve să se fi ținut după Angora numai ca s-o facă pe ea s-o rupă cu Rupert.

Acum însă îşi putea imagina foarte bine mîinile lui bronzate cum mîngîiau trupul Angorei, iar pe ea o şi vedea cu capul pe pernă, gemînd uşor şi zvîrcolindu-se ca într-o criză de epilepsie, în timp ce Steve o purta spre extremele plăcerii. Apoi aveau să urmeze rîsul, glumele cu caracter intim, fumatul în pat şi, în sfîrşit, somnul unul în brațele celuilalt.

Se aşeză pe pat şi începu să scîncească. Deja era îngrozitor de cald.

Se ridică, dădu deoparte draperiile şi ieşi pe balcon.

Cîmpurile erau albe de rouă şi o ceață deasă rămăsese deasupra lacului, la capătul pajiştii. Trandafirii albi, agățători, aveau mici nuanțe de roz. Pe terenul de tenis păsările vînau viermi, iar în depărtare se auzea şuieratul trenului.

Frumusețea acelei privelişti o făcu să se simtă şi mai deprimată. O boare de vînt îi mîngîie picioarele goale şi-i zbîrli părul de pe umeri.

Deodată auzi scrîşnetul unor roți pe aleea de pietriş şi, cînd se aplecă peste balcon, văzu Mercedes-ul de culoare verde oprindu-se în fața casei.

Din maşină coborî Lazlo. Era îmbrăcat cu o cămaşă albă, cu dungi roşii, şi cu o pereche de pantaloni închişi la culoare, iar în mînă îşi ţinea haina şi cravata.

Bella se feri să fie văzută, dar, de după draperie, îl urmări mai departe cum se întindea şi inspira cu nesaţ aerul curat al dimineţii. Apoi îl văzu pornind fluierînd peste pajiştea plină de rouă, spre grajduri.

În următorul moment auzi uşa de la intrare cum se deschidea şi apoi o văzu pe Angora, îmbrăcată numai cu o cămaşă de noapte, aproape transparentă, cum traversa în picioarele goale aleea şi cum fugea spre pajişte, după el. Îl strigă încet. El îşi întoarse capul, îi zîmbi şi se apropie de ea.

Angora se purta ca şi cum de-abia ar fi aşteptat s-o ia în braţe. Preţ de un minut discutară în şoaptă, iar Bella aproape că se rostogoli peste balustrada balconului, încercînd să audă ce vorbeau. Apoi îl văzu pe Lazlo cum lua o şuviţă de păr de pe fruntea Angorei şi cum i-o dădea pe după ureche. Ea părea să-l contrazică, însă el rămase neclintit, o bătu uşor pe obraz şi-i făcu semn cu capul în direcţia casei. Deşi se vedea bine că şovăia, Angora reveni fugind spre casă, dispărînd pe uşa pe care o lăsase deschisă.

Bella ieşi în pasaj, dar constată cu uimire că Angora nu revenise în camera ei. Probabil că se dusese la Steve sau îl aştepta pe Lazlo la el în dormitor.

Capitolul 10

Ziua era caldă şi însorită. Bella zăcea pe un şezlong lîngă piscină, încercînd să-şi învețe replicile. Era încă devreme, nici jumătatea dimineții.

Pe pajişte, la umbra bătrînilor ulmi, vacile păşteau iarba verde şi grasă, iar pe peluză, la soare, cei doi cîini aurii ai lui Lazlo se jucau fără griji.

Deşi ar fi fost greu de imaginat o privelişte mai senină, Bella se simțea bolnavă de teroare.

Pentru că dorise să-l evite pe Rupert, plecase cu noaptea în cap de acasă şi se dusese la farmacia din sat. Ştia că unul dintre numeroşii servitori ar fi putut să-i dea pastilele, dar dorise o scuză ca să plece din casă.

Chiar în momentul în care ieşise, unul dintre ghivecele de flori de la un balcon căzuse şi se zdrobise de pămînt, ratînd-o cu cîțiva centimetri.

Grădinarul se scuzase de mii de ori, aşa cum se şi cuvenea.

Însă şi mai tîrziu, nu o dată, ci de două ori, în vreme ce străbătea drumeagul îngust de ţară, o maşină mare şi albastră trecuse pe lîngă ea atît de aproape, încît ar fi lovit-o dacă n-ar fi sărit la vreme în şanţ.

Lazlo se ascunde în spatele acestor întîmplări, îşi zise întunecată la faţă. Dacă a fost în stare să se scape de Miguel Rodriguez care-i stătea în cale, de ce nu ar proceda la fel şi cu mine?

Încercă să se concentreze asupra replicilor din *„Pescăruşul"*. Ea trebuia s-o joace pe Maşa, fata bătrînă şi nesărată, care era iubită de profesor, dar care era îndrăgostită fără speranţă de fiul stăpînilor ei. Fiecare replică pe care o citea părea să se potrivească cu viaţa ei aşa cum era în acel moment:

„Acum îmi jelesc viaţa, aşa sînt de nefericită... Nu banii contează, pentru că un om sărac poate să fie fericit... ce prostie, dragostea ta mă atinge, dar nu ţi-o pot întoarce... Ajută-mă, ajută-mă sau voi face o prostie. Îmi voi bate joc de viaţa mea şi o voi distruge. Nu mai pot continua aşa... sînt disperată. Nimeni nu ştie cît de disperată sînt. Îl iubesc pe Konstantin."

Parcă ar fi citit despre situaţia ei cu Rupert şi Steve.

– Îmi voi bate joc de viaţa mea şi o voi distruge, şopti.

O umbră căzu deodată asupra scenariului.

Bella tresări violent înainte să-şi dea seama că era Steve. Era prima dată cînd rămăsese singură cu el din seara aceea, de la teatru.

Chiar şi în lumina orbitoare a soarelui părea la fel de bronzat.

Venise lîngă piscină îmbrăcat cu un slip albastru şi pe nas cu o pereche de ochelari de soare negri, astfel că Bella nu-i mai putea citi expresia ochilor.

Ca întotdeauna, Bella simțea cum i se înmuiau genunchii de dorință.

– Ce mai faci, scumpo? îi zise el încet. Pot să discut puțin cu tine? o întrebă, aşezîndu-se alături de ea.

– Eu nu mai înțeleg ce fel de joc te-ai apucat să faci, izbucni ea.

– Despre ce joc vorbeşti, scumpo? Mai bine lămureşte-mă.

– Cum vine asta, într-o clipă îmi spui că vrei s-o rup cu Rupert, pentru că eşti nebun după mine, ca după aceea să mă ignori complet. Şi să mă scoți din minți. Să le spui celorlalți numele meu adevărat. Să te ții pe față după Angora, numai ca să mă răneşti pe mine.

– Am făcut mai mult decît să mă fi ținut după ea, îi răspunse el în timp ce-i fura o țigară.

– O iubeşti?

– Eu nu înțeleg astfel de cuvinte cum e „dragostea". Ele nici nu există în vocabularul meu. Dar trebuie să recunoşti şi tu că tipa este extrem de atrăgătoare. Să spunem mai bine că ne-am bucurat unul de altul.

– Poate că tu te-ai bucurat de ea, i-o întoarse Bella. Dar pe ea treaba asta nu a oprit-o să se strecoare pe pajişte ca să aibă o mică discuție intimă cu Lazlo.

Pentru o secundă Steve rămase blocat.

– Dar tu de unde ştii?

– Nu am putut să dorm. Am ieşit pe balcon. Lazlo a venit acasă pe la ora şase, probabil după ce s-a bucurat de farmecele vreunei localnice. Zece secunde după aceea Angora a ieşit din casă. Mi se pare evident că-l aştepta. S-au certat puţin, iar el a convins-o să se întoarcă înăuntru.

Steve ridică nepăsător din umeri.

– Are tot dreptul la o pauză de reclame, dacă aşa doreşte. Oricum, programul în sine a fost destul de bun.

– Dar chiar nu-ţi dai seama, continuă Bella disperată, că sînt amîndoi implicaţi în schema asta? Angora este pur şi simplu manipulată de Lazlo. În fond, el a fost cel care i-a obţinut un rol grozav într-un film. Nu uita că este o femeie extrem de ambiţioasă. Probabil că s-a culcat şi cu el, şi, în schimbul rolului, i-a promis c-o să te ademenească departe de mine. E destul de tare, atunci cînd îşi pune ceva în minte. Pun pariu că nimeni, nici chiar tu, nu eşti în stare să-i rezişti, iar Lazlo ştie foarte bine ce simt pentru tine. Este sigur că dacă te văd pe tine cu Angora mă apucă pandaliile. Iar treaba asta mă va face să rup relaţia cu Rupert.

Steve căscă atît de tare, încît aproape că-şi dizlocă maxilarul.

– Întotdeauna ai avut prea multă imaginaţie, îi zise el. Iar acum fă bine şi ţine-ţi fleanca, pentru că vin şi ceilalţi. Bună, Chrissie. Ce mai faci Rupert. Ţînţarii ăştia sînt de groază. Să vedeţi numai ce mi-au făcut.

Bella se lăsă pe spate în şezlong, cuprinsă de disperare.

Rupert se aşează alături de ea. Deşi se părea că aceea era cea mai fierbinte zi a anului, el tot dădea impresia unei delicate plante de seră cuprinsă de frig. Era îmbrăcat cu o cămaşă neagră cu gulerul ridicat, de parcă ar fi fost furtună, şi o privea pe Bella cu ochi tulburi de nesomn.

Ce mult se schimbase în cele şase luni de cînd se cunoşteau. Băiatul sigur pe el şi tupeist parcă dispăruse cu totul.

Bella ridică o mînă ca să-l mîngîie pe faţă. El i-o prinse şi-i lipi palma de obraz.

– Of, scumpa mea, trebuie să încetăm odată cu certurile astea. Nu cred că aş mai suporta încă o noapte ca asta, care tocmai s-a terminat.

Nu pot să-l mai chinui în halul ăsta multă vreme, se gîndi Bella nefericită. Trebuie neapărat să mă despart de el, deşi nu chiar acum. Nu vreau să-i ofer lui Lazlo satisfacţia de a crede că el a pus treaba asta la cale.

Chrissie, foarte albă şi prea grasă pentru costumul roşu de baie cu care se echipase, se aşează pe un şezlong sub umbrelă cu rebusul din *Daily Mail* în faţă.

Steve sări în apă şi începu să înoate leneş spre cealaltă parte a bazinului.

– E grozav, odată ce te obişnuieşti cu apa, îi strigă lui Chrissie.

În cele din urmă, după ce trase de ea, reuşi s-o convingă să intre în apă alături de el, începînd să se joace ca nişte puşti.

Rupert se îndepărtă dezgustat, atunci cînd cei doi îl stropiră pe cămaşă.

– Nu pot să sufăr genul ăsta de zbenguială, rosti

cu ciudă. Şi nici pe domnul Benedict nu prea pot să-l înghit.

Chicotind veselă, Chrissie ieşi din piscină şi se adăposti sub umbrelă. Steve luă un prosop şi, venind lîngă ea, începu s-o şteargă cu grijă. În vreme ce se afla în braţele lui, Chrissie încetă cu rîsul.

– Acum o să te dau cu puţin ulei de plajă, îi zise el foarte serios. Iar tu vei sta frumos la soare şi nu te vei mai ascunde sub umbrelă.

– Lasă că o dau eu cu ulei, interveni Rupert cu asprime, ridicîndu-se şi smulgînd din mîna lui Steve sticla de *Ambre Solaire.*

Bella simţi imediat un junghi de vinovăţie cînd observă fericirea de pe faţa lui Chrissie, atunci cînd Rupert începu să-i maseze spatele.

Bella se concentră din nou asupra scenariului, deşi hîrtia părea pătată de punctuleţe roşii, mişcătoare.

– *„Ce prostie"*, recită ea în şoaptă. *„Dragostea ta mă atinge, dar nu o pot întoarce."*

– Care este cel mai mare organ din corp, cinci litere, rosti Chrissie.

– Penisul, răspunse Angora, venind spre ei îmbrăcată într-o rochie albă de mătase, ducînd într-o mînă un album de fotografii. O ţigară îi atîrna între buzele roşii.

Chrissie începu să chicotească.

– Nu prea cred. Ai dormit bine?

– Nu am prea dormit, însă mulţumesc de întrebare, draga mea. Dar trebuie să recunosc că am avut o noapte minunată.

– Ai făcut ditamai tapajul, se supără Rupert.

– Lui Steve îi place amorul zgomotos, răspunse

Angora sărutîndu-l pe Steve pe un umăr.

Ochii lui Steve îi întîlniră pe cei ai Bellei. Ai văzut!? părea să-i spună expresia lui.

Angora se întinse pe un şezlong, admirîndu-şi degetele de la picioare, date cu lac roz, şi pulpele svelte. Subţirimea ei de japoneză o făcuse mereu pe Bella să se simtă ca o iapă bună de tras la căruţă.

– Bună, Belladonna, o salută Angora. Nu arăţi prea grozav, dragă. N-ar trebui să mergi la culcare aşa de devreme. Ai mare nevoie de cîteva nopţi de dezmăţ.

Bella o ignoră.

– *„Nu pot să continui,* repetă ea în şoaptă. *Sînt disperată, nimeni nu ştie cît de disperată. Îl iubesc pe Konstantin."*

– Pe cine? se miră Angora. Ah, da, gata, am priceput, îţi înveţi replicile. Eşti o virtuoasă. Eu încă n-am primit nici un fel de scenariu de la Harry Backhaus şi filmările încep săptămîna viitoare. Pun pariu că o să avem nişte costume de vis. Sper însă să nu fiu obligată să mă dezbrac. Întotdeauna platoul devine extrem de aglomerat în astfel de momente.

Ia mai du-te naibii! îi zise Bella în gînd. Oare ce găsea Chrissie de admirat atîta la ea?

– Nu te-ai plictisit ca oamenii să-ţi ceară să fii sexy tot timpul? o întrebă Chrissie.

– Nu trebuie să-i ceară, răspunse Steve, mîngîind spatele Angorei cu un fir de iarbă.

– Ei bine, am început să mă obişnuiesc, răspunse Angora, aşa cum m-am obişnuit şi cu pişcăturile ţînţarilor. Oh, Steve, scumpule, ce-ar fi să mai aprinzi o ţigară ca să mai scăpăm de insectele as-

tea? Acum aş vrea să vă adunaţi cu toţii pe lîngă mine, ca să ne uităm la albumul ăsta.

– Este al tău? se interesă Chrissie.

– Nu, este al vostru, dar o să ghiciţi voi cine apare mereu aici?

Începu să dea paginile una după alta.

– Uite-l pe Rupert. Nu-i aşa că a fost un bebeluş tare drăgălaş? Şi uite-o şi pe Chrissie pe ponei şi prima petrecere de adolescenţi la care a fost Gay. Mi se pare că era petrecerea cu artificii de la Hunter-Blacke. Şi ia priviţi cine e aici.

– Doamne! Tu eşti, rosti Steve.

– Nu e aşa că eram îngrozitoare. Aveam deja paisprezece ani şi eram încă virgină. De-abia aşteptam să găsesc băiatul potrivit să mă scape de povară.

Steve începu să examineze mai bine fotografia.

– Nu arătai deloc rău. Ce păcat că nu eram şi eu pe acolo, pentru că te-aş fi rezolvat imediat.

Angora întoarse pagina.

– Aici e Lazlo. Pe atunci nu era aşa de drăguţ, ce zici? Prea slab şi cu nasul prea mare. Şi uite, aici e Constance. Uite-mă iar pe mine, la cincisprezece ani, la Point to Point, din Bullingdon, şi nu mai eram nici virgină. Par ceva mai fericită, nu crezi? Aveam sîni falşi, deşi nu-ţi poţi da seama din cauza costumului de tweed. Aici e tipu' care mi-a făcut felul', Jamie Milbank. Acum este căsătorit şi are trei copii.

– Jamie Milbank! suflă Chrissie. Dar e un tip atît de respectabil.

– Eu am fost ultima lui aventură. Iată-mă din nou, la petrecerea lui Gay. Nu e uimitor cum poate

să apară cineva în albumul altor oameni?

Nu şi eu, cugetă Bella cu tristeţe. Încă o dată se simţea cumplit de nefericită că fusese lăsată pe dinafară.

– Aici e iar Lazlo, rosti Angora. După cum vedeţi arată mult mai bine şi s-a pozat alături de tipa cu care era pe atunci. Şi uite-l şi pe Rupert, care a jucat în meciul dintre *Eton* şi *Harrow*. Arăţi dezgustător de mulţumit, Rupert, dragule! Bănuiesc că atunci nu te gîndeai decît cum să ajungi mai repede la bar. Iar Lazlo, cu altă femeie. Uluitor este faptul că noi doi nu ne-am întîlnit decît anul acesta.

Steve se uită la poză şi fluieră a pagubă.

– Mamă ce tipă! Cum de are parte numai de femei frumoase?

Angora chicoti.

– Ei bine, dragă, o să-ţi spun zvonul care circulă pe seama lui, şi anume, că are limba cea mai rapidă din Vest.

Toată lumea hohoti încîntată pînă cînd un glas acru din spate rosti:

– Vorbeşti prea mult, Angora.

Era Lazlo, în costum de baie negru şi cu ochelari de soare pe nas. Sub un braţ ducea toate ziarele de dimineaţă, iar în mînă ţinea un pahar mare, plin cu băutură.

– Ce bei acolo? se interesă Chrissie.

– Pe sticlă scria că e whisky.

– La ora asta? rîse Angora.

– Mi se pare că nu contează la ce oră bei, tot whisky e, răspunse Lazlo.

– O să te distrugi în felul ăsta, rosti Angora.

– Probabil, admise Lazlo. După ce se aşează pe

marginea piscinei, deschise un ziar la pagina sportivă, secțiunea curselor.

Bella trebuia să admită, chiar dacă nu-i convenea, că Lazlo era într-o formă excelentă.

Transpirase deja toată. Ce mult i-ar fi plăcut să înoate puțin, dar după aceea părul i s-ar răzvrăti şi mai mult şi nici de-a naibii nu avea de gînd să împrumute o cască de la Angora sau de la Chrissie.

– Cîți cai de-ai tăi aleargă în după-amiaza asta? se interesă Steve.

– Doi, răspunse Lazlo. Cei din *The Times* par să creadă că unul dintre ei, cel puțin, va cîştiga.

– Îl ştii pe Isidore, cel care se ocupă de divorțurile tuturor? interveni Angora. Şi-a vîndut toți caii, aşa de speriat este de impozitul pe avere.

– De acum se poate întîmpla oricînd, prevesti Lazlo lugubru, ca omul simplu de pe stradă să intre într-o agenție de pariuri şi să descopere că nu are pe ce cai să mai parieze.

E mult prea cald, îşi zise Bella. Eh, la naiba cu părul. Se ridică de pe şezlong şi se îndreptă spre marginea piscinei.

Conştientă de atmosfera încărcată şi de ochii care o urmăreau, încercă să plonjeze cu grație, dar căzu drept pe burtă.

În timp ce înota pe lungimea bazinului, ştia bine că Lazlo o urmărea cu atenție, căutînd eventualele puncte slabe din armura ei şi întrebîndu-se probabil precum închizitorul-şef al Spaniei ce tortură rafinată să mai încerce.

Pînă la urmă o să sfîrşesc cu picioarele băgate într-o găleată cu ciment chiar pe fundul acestei piscine, dacă mai stau pe aici, îşi zise încrîncenată.

Ieşi din piscină, se şterse bine şi începu să-şi caute scenariul. Însă acesta se afla la Lazlo, care-l citea cu interes.

– *„Dragostea ta mă atinge, dar nu o pot întoarce. Ajută-mă sau voi face o prostie"*, citi el încet, astfel încît să-l poată auzi doar ea.

– Acum pot să-mi iau scenariul? izbucni Bella.

– Desigur. Îți dai seama că eşti mult mai potrivită în rolul Maşei decît în cel al Ninei?

Bella se întoarse să-l privească cu ochii îngustați.

– Deci, tu erai în spatele acestei mici schimbări, rosti înveninată.

– Evident, răspunse el mulțumit. De ce nu vrei să admiți că ți-a ajuns?

– Pentru că n-o să admit aşa ceva nici de-a naibii.

– Ce inel frumos, rosti el, admirînd inelul de aur cu perle rozalii, pe care-l purta pe degetul mic. De unde-l ai?

– Mi l-a dat Rupert, răspunse ea.

– Ar fi trebuit să ştiu, oftă el. Este singura bijuterie de bun-gust pe care am văzut-o vreodată la tine. Deşi, continuă el privind-o golăneşte, trebuie să admit că în costum de baie eşti cu mult mai şic.

Angora, care nu suporta să nu fie centrul atenției, începu să citească tare horoscopul din ziar.

– Ąuzi, Lazlo, tu ce zodie eşti? întrebă.

– Scorpion, răspunse Chrissie.

– Eşti plin de pasiune, citi Angora. Te laşi condus de instincte.

Toată lumea începu să rîdă.

– Spune aici că o să ai parte de un weekend

destul de capricios, aşa că mai bine să fii cu ochii-n patru. Bella în ce zodie e?

– Taur, răspunse Rupert.

– Aha. Ochii Angorei coborîră ceva mai jos pe pagină. Oamenii din jur nu vor să coopereze, dar fii gata să apelezi la arme ca să-ţi susţii punctele de vedere.

Bella îşi ridică privirea, întîlni ochii lui Lazlo, roşi şi îşi întoarse capul.

– Iar acum Rupert, el în ce zodie e?

– Vărsător, răspunse Chrissie cu promptitudine. A ştiut imediat, cugetă Bella, pe cînd eu habar n-am în ce zodie e.

– Vai de mine, oftă Angora. Ce păcat că te-ai hotărît să te însori cu Bella. Taurul şi Vărsătorul nu se împacă nici de frică. Vei avea o căsnicie extrem de furtunoasă, dragule. Mai bine te-ai gîndi de două ori înainte să faci pasul decisiv.

– E a mia oară cînd spui chestia asta, Angora, se înfurie Rupert. Chiar nu vrei nici de-a naibii să ne laşi în pace?

– Gata, Angora, treci imediat la îmbrăcat, interveni Lazlo. Ştiu că timpul cald te face leneşă, dar dacă nu începi să te aranjezi de pe acum, o să ajungem la hipodrom după ce se termină cursele.

După care Lazlo se ridică şi se aruncă în apă. Bella avea sentimentul că vedea înaintea ochilor o felină imensă, care binevoise să se ude.

Capitolul 11

Cum Bella nu se afla tocmai în termeni amicali nici cu Angora şi nici cu Chrissie, nu se putea duce la ele ca să le întrebe ce se purta la cursele din Goodwood.

I se părea mult prea cald ca să meargă cu ciorapi, iar picioarele ei nu erau suficient de bronzate ca să meargă fără, dar, cum i se părea o prostie să irosească acea minunăție de soare, optă pentru o salopetă de blugi, minunat croită, ce-i punea în evidență picioarele lungi.

Nu-şi mai puse nici un fel de tricou sau cămaşă pe deasupra, ştiind că dacă nu se agita prea mult, bretelele şi partea din față aveau să-i acopere perfect sînii.

Desigur, ea ieşi ultima din casă. Ceilalți o aşteptau deja alături de Mercedes precum cei cinci mag-

nifici: Chrissie şi Angora în rochii uşoare, înflorate, Rupert şi Steve în costume de in deschise la culoare, iar Lazlo într-un minunat costum în dungi şi cu o garoafă roşie la butonieră.

Cînd o văzu pe Bella izbucni în rîs.

– Ai venit să repari boilerul? o luă peste picior.

Steve şi Angora se aşezară în față, alături de Lazlo.

Ca să facă mai mult loc, Steve se lipise de portieră şi-şi ținea brațul pe marginea scaunului, sprijinind capul Angorei.

Mîna îi atîrna chiar în fața Bellei, ispitind-o parcă să-l atingă. Angora începu să-şi aranjeze pălăria în oglinda retrovizoare.

– Nu crezi că ar trebui să mă tund, Lazlo?

– Nu, răspunse el. Nu pot să sufăr părul scurt.

Viața seamănă cu un castron cu cireşe, cugetă Bella, pînă cînd îți spargi o măsea într-un sîmbure.

Cînd ajunseră la hipodrom, Bella se simți imediat surescitată de atmosfera de acolo, de mirosul greu de cal, piele şi nutreturi, de nechezatul nervos ce se auzea dinspre grajduri.

Constată uimită cît de aranjată era toată lumea de acolo. Femeile, toate rafinate, îşi expuneau gleznele fine. Bărbații însă arătau chiar şi mai bine. Loja membrilor era plină de aristocrați în costume impecabile şi pălării elegante.

Bella constată că unii oameni o priveau cu uimire, în vreme ce unii bărbați fluierau, atunci cînd trecea prin fața lor.

Se simțea însă satisfăcută că oamenii se uitau mai mult la ea decît la Angora. De altfel, doi dintre ei veniră să-i ceară autografe.

– Te-am văzut zilele trecute la televizor. Ai jucat excelent, îi spuseră.

Acest lucru o nemulțumi din cale-afară pe Angora.

În padoc, caii erau plimbați de îngrijitori înaintea primei curse.

Bella le admiră nările de culoare roz, ochii sperioşi şi picioarele lungi şi fragile, şi-şi dădu seama cît de bine îi desenaseră artiştii în paginile ziarelor sportive din trecut.

– Asta-i iapa lui Lazlo, *Chaperone,* cea de colo, îi zise Rupert, arătînd spre un cal murg, care strălucea în soare. Arată bine, nu crezi?

– Este superbă! oftă Bella admirînd iapa care îl împingea cu botul pe îngrijitorul ce purta un costum verde cu inițialele *LCH* pe spate.

– E singura care o să iasă în evidență, rosti Steve, care venise lîngă ei.

– Cine? se miră Bella.

În padoc îşi făcură apariția şi jocheii. Mici, vioi şi siguri pe ei.

Lazlo intră în padoc. Antrenorii, jocheii şi proprietarii formau mici insule izolate, discutînd tacticile de ultimă oră.

– Jocheii să urce pe cai! se auzi din difuzoare.

Chaperone era condusă spre punctul de încălecare. În clipa în care mînza ajunse lîngă Lazlo, îşi aşeză imediat botul pe umărul lui, lăsîndu-i o pată mare şi verde de salivă pe costum.

– Trebuie să mă duc să-i urez baftă, rosti Angora, gata să treacă printre barele de lemn.

– Eu n-aş face asta în locul tău, o opri Rupert. Nu vezi că e ocupat? Cursele sînt singurele lucruri

pe care le ia în serios. Restul nu contează.

În afară de faptul că vrea să se scape de mine, cugetă Bella cu amărăciune.

– Ăla-i jacheul lui Lazlo, Charlie Lamas, care tocmai încalecă, continuă Rupert. Lazlo l-a adus tocmai din America de Sud.

Bella îl urmări pe omulețul cu față ridată şi ochi negri, trişti, cum era urcat pe spinarea mînzei.

Îl văzu cum o înjura drăgăstos, în vremea ce ea făcea fițe, înainte s-o conducă spre boxele de pornire.

– Acum e momentul să facem pariurile, mai zise Rupert, luînd-o de braț.

Cu toții pariară pe *Chaperone,* în afară de Bella, care, din spirit de frondă, parie pe un outsider, *Mîndria Herei.*

Din loja membrilor puteau vedea foarte bine tot terenul şi caii aşezați deja la start.

Sub ei se vedea agitația oamenilor, zgomotul pe care-l făceau aceştia fiind greu de suportat.

Cu un minut înainte de strat, Lazlo veni lîngă ei, părînd calm la suprafață, deşi îşi mesteca agitat trabucul.

– Multă baftă! îi ură Angora.

– De acum trebuie să se dea startul în orice clipă, rosti Rupert, ducînd binoclul la ochi.

– Start! se auzi din difuzoare.

Bella ajunse să se uite mai mult la Lazlo decît la cursă.

Nu se putea abține să nu-i admire sîngele rece, în timp ce cursa se desfăşura cu repeziciune.

Desigur, se vedea bine că era încordat numai

după felul în care strîngea binoclul şi cum pufăia repede din trabuc în vreme ce privea mînza care alerga în plutonul fruntaş, ca apoi să treacă linia de sosire, undeva, în spatele celorlalţi.

Nu se manifestă printr-o criză de isterie, plînsete sau urlete, dar era evident că se simţea dezamăgit în timp ce se îndepărta de strigătele de simpatie ale celorlalţi.

– Dar cine a cîştigat? întrebă Bella un minut mai tîrziu.

– *Mîndria Herei,* răspunse Steve. Nu ştiu cine naiba ar fi pariat pe un asemenea cal.

– Eu am pariat, îi zise Bella. Pentru mine calul ăsta nu avea cum să piardă, adăugă, după care, rîzîndu-i în nas, se duse să-şi ia cîştigul.

Euforia ei a fost însă de scurtă durată. Pentru că pierdu cîte cinci lire la următoarele două curse.

Marele eveniment al zilei era cursa doamnelor, sponsorizată de bijutieri de pe Bond Street, care făceau acele broşe micuţe cu rubine ce erau purtate de doamne la curse.

– Hai să mergem să ne uităm la mînji, rosti un domn bătrîn, roşu ca racul la faţă.

– Lazlo are un cal în cursa asta, pe nume *Baudleaire,* îi explică Rupert. E cam tînăr, dar Lazlo are mari speranţe pentru el. Uite, e mînzul ăla negru, de acolo. L-a cumpărat din Irlanda. Irlandezii sînt convinşi că orice fel de cal negru aduce ghinion, drept pentru care l-a cumpărat foarte ieftin.

Baudleaire, care îşi rotea ochii jucăuş şi sforăia neastîmpărat, era plimbat prin padoc.

– Am avut foarte multe de tras pînă cînd am

reuşit să-l îngrăşăm puţin, continuă Rupert. Nu vrea să doarmă deloc şi se plimbă toată noaptea prin boxă.

– Eu aş zice că seamănă cu stăpînul lui, comentă Angora.

În padoc îşi făcură apariţia şi femeile-jochei, dintre care o fată înaltă şi blondă, cu ochi verzi, iar restul mici şi foarte subţirele.

Imediat toate privirile se fixară asupra pantalonilor strîmţi cu care erau îmbrăcate fetele.

Chrissie le privea invidioasă.

– Lazlo mi-a spus că, dacă o să slăbesc cu zece kilograme, o să-mi cumpere un cal de curse.

– Care dintre ele este jocheul lui Lazlo? întrebă Steve.

– Cea mai drăguţă, desigur, răspunse Chrissie. Cea înaltă, cu ochi verzi.

– Crezi că s-a culcat cu ea? rîse Rupert. Angora îşi îngustă o clipă ochii, apoi rosti degajată:

– Dacă n-a făcut-o deja, nu va mai dura mult pînă s-o bage în patul lui.

Startul se dădea din altă parte de această dată, dar Bella era decisă să facă pariul la aceeaşi agenţie, de cealaltă parte a pistei.

– Ne vedem în loja membrilor, îi strigă lui Rupert.

– Bella, stai, o să te pierzi, îi strigă el.

Tocmai se întorcea de la agenţie, cînd, după ce trecu pe sub balustrada albă, îşi dădu seama că-şi scăpase hîrtia cu pariul.

Cînd se întoarse, o văzu chiar în mijlocul pistei. Fără să se uite la stînga sau la dreapta, alergă să

şi-o recupereze. Deodată auzi un duduit infernal, în timp ce toţi cei zece concurenţi ieşeau pe o poartă laterală şi se îndreptau în galop spre boxele de start.

Îngrozită, îngheţă locului, după care încercă să fugă spre margine, dar era deja prea tîrziu. Urlă de groază.

Probabil că avea să fie zdrobită sub copitele cailor... Dar, în mod miraculos, calul cel negru al lui Lazlo o coti brusc la dreapta ca s-o evite, aruncîndu-şi călăreaţa cea blondă în iarba de la marginea pistei şi galopînd de unul singur spre boxele de start.

În clipa următoare, Lazlo o ridică. Bella nu-l mai văzuse niciodată atît de furios.

– Ce mama naibii îţi închipui că faci? Vrei să-mi sabotezi calul?

– Dar tu ce naiba încerci să faci, vrei să mă omori? urlă şi Bella. Venea drept spre mine, conform instrucţiunilor tale, sînt sigură, şi, dacă dulceaţa asta de cal nu m-ar fi evitat, acum aş fi fost moartă.

– Termină cu asemenea aiureli, se înfurie Lazlo şi mai tare. Ieşi de pe pistă.

Se duse s-o ajute pe blonda care se culesese din iarbă, şocată, dar nevătămată.

Baudelaire, care scăpase de călăreaţă, se distra de minune.

Cu coada neagră ţinută în sus, cu frîul tîrît pe jos, alerga de zor peste pistă, irosind energie valoroasă.

Spre deliciul mulţimii şi spre marea disperare a lui Lazlo, a grăjdarului şi a blondei, calul refuza ca-

168.163

tegoric să se lase prins. Rupert îşi făcu loc prin mulţime şi veni spre Bella.

– Scumpa mea, eşti bine?

– Sigur că da. Mi-a scăpat foaia cu pariul, iar jocheiţa dragului tău văr a călărit chiar spre mine.

– Păi, nu prea avea ce altceva să facă, oftă Rupert. Caii ăştia nu au fost încă dotaţi cu frîne de precizie.

– Mie mi se pare că mînzul se descurcă de minune acum, zise Bella cuprinsă de admiraţie, urmărindu-l pe *Baudelaire* cum se ferea de cei cîţiva grăjdari şi tocmai se întorcea, alergînd peste pistă. Parcă ar fi o vedetă de cinema.

– Pînă la urmă o să se împiedice în frîu. Iar caii ăştia au nişte picioare ca de sticlă, rosti Rupert neliniştit.

În cele din urmă, după zece minute de chin, *Baudelaire* se plictisi de joacă şi se opri în faţa lui Lazlo, necheză sonor, după care începu să pască iarba de pe margine.

Blonda urcă iar în şa. Rupert, Lazlo şi Bella urcară în lojă ca să vadă cursa.

– Acum nu mai are nici o şansă, oftă Lazlo furios.

Se dădu startul şi începu cursa. Bella privea fără să înţeleagă.

Deşi îi auzea pe ceilalţi strigînd şi încurajîndu-şi favoriţii, ea nu era în stare să deosebească un concurent de altul în acel caleidoscop de culori.

– Doamne, suflă Rupert de alături, cred că o să reuşească.

Deodată, blonda cea înaltă, aplecată peste urechile lui *Baudelaire* ca o valkirie, prin simpla forţă a

personalității şi a muşchilor de la picioare, lăsă tot plutonul fruntaş în urmă şi trecu prima linia de sosire.

Loja erupse în urale.

– Christoase, ce final! Ce răsturnare de situație, comentă Rupert entuziasmat.

În padocul cîştigătorilor se auziră imediat alte urale, atunci cînd intră blonda călare pe *Baudelaire.*

Fata părea la fel de rece ca un castravete, în timp ce colegelor ei erau asudate şi murdare de praf.

Baudelaire, înspumat, mergea la pas în jurul padocului, rostogolindu-şi ochii în orbite şi nechezînd încîntat.

Lazlo era copleşit de felicitări.

Capitolul 12

După victorie s-a băut o cantitate imensă de şampanie, iar Bella, care fusese separată de Rupert, ajunse acasă mai tîrziu, adusă cu maşina de nişte prieteni de-ai lui Lazlo.

Chrissie, care se întorsese cu Rupert, se şi schimbase pentru cină, atunci cînd Bella ajunse acasă. Arăta mai bine ca oricînd, îmbrăcată în negru şi cu un diamant imens care-i strălucea între sîni.

– Este superb! rosti Bella, sperînd s-o mai îmbuneze, ridicînd diamantul între degetul arătător şi cel mare.

– Se numeşte *Steaua de Seară,* zise Chrissie, ignorînd-o pe Bella şi adresîndu-i-se numai Angorei. Este unul dintre cele mai faimoase diamante din lume. Mama ar muri dacă ar şti că-l port acum.

După ce se termină cina, se încinse o discuție

animată cu privire la ce puteau face mai departe.

– Am putea să jucăm sardinale, propuse Angora. Sau şi mai bine, crima. Nu am mai jucat aşa ceva din copilărie.

– Şi cînd a fost asta? întrebă Steve. Ieri?

Angora scoase limba la el.

Lazlo aruncă o privire la ceasul de la mînă.

– Eu trebuie să plec la aeroport peste o oră, zise cu gravitate.

– Nu contează, răspunse Chrissie, părînd entuziasmată pentru prima dată după zile întregi de mohoreală. Putem juca măcar cîteva runde înainte să pleci.

Nu se poate, îşi zise Bella, nu iar un joc de ăsta de-al lor.

Angora a împărţit cărţile.

– Perfect, rosti Lazlo, fluturînd regele de treflă. Eu o să fiu detectivul. Asta înseamnă că pot să stau aici, jos, şi să beau un coniac.

– Să aştepţi pînă cînd ajungem noi sus, îi zise Chrissie. Apoi scoate siguranţele de la panoul principal. Trebuie să facem totul ca la carte.

– Eu nu vreau să joc, zise Bella repede.

– Ei, haide, nu ne strica toată distracţia, îi spuse Angora, prinzînd-o de braţ.

– Bine, dar vreau să stau cu Rupert.

– Nici vorbă de aşa ceva, răspunse Angora nemiloasă, în timp ce urcau pe scara principală. Tu mergi de-a lungul pasajului ăsta, Bella. Rupert va merge pe dincolo, iar noi ceilalţi o să ne răspîndim prin aripa de vest.

Cum rămase singură, Bella începu să meargă mai repede. Dacă reuşea să găsească o cameră în

care să se încuie, atunci era în siguranță.

Începu să fugă cînd, deodată, luminile se stinseră, lăsînd-o într-o beznă de nepătruns.

Se împiedică de un scaun şi în cele din urmă găsi o uşă. Era încuiată. Scîncind de teamă, merse mai departe pînă cînd găsi o altă uşă.

Dar şi aceasta era încuiată.

Apoi auzi paşi în urma sa, nu păreau grăbiți, dar se apropiau fără milă. Suspină fără voie, cuprinsă de teroare.

Intră iar în pasaj şi dădu peste o altă uşă care se deschise imediat ce apăsă pe clanță.

Intră şi o închise în urma ei. Dar descoperi că nu avea cum s-o încuie.

Cu inima bătîndu-i mai-mai să-i sară din piept, se sprijini cu spatele de ea.

Paşii se apropiară, ca apoi să se oprească chiar acolo. Panicată, Bella traversă în fugă încăperea, lovindu-se de mobilă, tot încercînd să descopere fereastra.

Apoi auzi pe cineva cum deschidea uşa pe furiş şi o închidea la loc. Cineva era cu ea în odaie.

– Cine e? croncăni speriată.

Dar, cînd simți aroma de colonie, aproape că leşină de uşurare. Ar fi recunoscut oriunde mirosul acela. Era after-shave-ul lui Steve.

– Steve, gemu. Of, Steve!

– Eşti singură? veni şoapta lui.

– Da. Şi mi-e cumplit de frică.

Se împletici spre el şi, cîteva clipe după aceea, izbucni în lacrimi la pieptul lui.

– Nu mai suport! Nu mai suport! Încetează să mă mai torturezi în halul ăsta!

El o sărută aşa cum nu o mai făcuse niciodată înainte, de parcă ar fi vrut s-o devoreze şi s-o copleşească cu forţa pasiunii lui. Probabil că o iubea, dacă o săruta aşa.

– De ce te-ai purtat atît de oribil cu mine? îl întrebă, atunci cînd putu să vorbească.

– Am vrut să te fac să-ţi vii în fire. Nu te poţi mărita cu Rupert. Cred că ţi-ai dat seama.

– Da! Da!

– Îmi promiţi c-o să vorbeşti cu el chiar în seara asta?

– Promit! Orice, orice, dar mai sărută-mă încă o dată.

El o trase pe pat. Apoi se dezlănţuiră.

– Te vreau, îi şopti el. Te vreau, acum.

El era gata s-o violeze, iar ei nici că-i păsa.

Trecură cîteva secunde bune înainte ca vreunul din ei să-şi dea seama că urla cineva.

– La naiba! se pare că cineva a fost omorît.

– Nu pleca! Nu mă lăsa aici!

El începu s-o sărute din nou, dar urletele se înteţiră, scuturînd parcă întreaga casă din temelii.

– Mai bine mă duc să văd despre ce e vorba. O să discutăm ceva mai tîrziu, după ce o s-o rupi cu Rupert, mai zise el, înainte să plece din cameră.

Cînd se aprinseră luminile, Bella îşi dădu seama că se afla într-un dormitor străin, care aparţinea probabil vreunei servitoare.

Ameţită de atîta fericire, îşi refăcu machiajul şi se împletici pe scări în jos. Steve o iubea! Sigur, nu îi făcea nici un fel de plăcere gîndul că trebuia să se despartă de Rupert, dar nu avea absolut nici un rost să se mărite cu el, dacă-l iubea pe Steve.

Se simțea atît de liberă, încît ar fi avut chef să se agațe de toate candelabrele, ca să se legene ca o maimuță.

Ajunsă la parter, îi găsi pe toți strînşi în jurul lui Chrissie, care părea în plină criză de isterie.

– A dispărut! țipa ea. A dispărut!

– Ce anume a dispărut? o întrebă Lazlo pe un ton tăios. Încearcă să te aduni.

– *Steaua de Seară!* Eram sus. Cineva şi-a pus mîinile pe după gîtul meu şi în următorul moment diamantul a dispărut. Vai de mine, oare ce-o să spună mama?

Să fii sănătoasă dacă umbli cu ditamai pietroiul la gît, îşi zise Bella şi-i făcu cu ochiul lui Steve. Dar el nici măcar nu-i zîmbi. Părea teribil de îngrijorat.

– Încearcă să nu intri în panică. Cred că totuşi cineva a făcut doar o glumă.

– A naibii glumă cretină, şuieră Lazlo, indiferent de persoana care a făcut-o.

– Eu mă duc să chem poliția, rosti Chrissie.

– Nu fi nebună, se opuse Lazlo. Mai bine am urca la etaj ca să-l căutăm.

Deşi căutară cu atenție prin toate pasajele şi camerele de acolo, nu găsiră nici o urmă a diamantului.

Lazlo se uită enervat la ceas.

– Trebuie să prind avionul. Sînt obligat să plec. Te sun mîine, mai zise şi o sărută pe Chrissie. Şi orice ai face, nu implica şi poliția.

Cînd te gîndeşti, îşi spuse Bella privindu-l cum pleca, că este ultima oară cînd o să-l mai văd pe şarpele ăsta.

– Mă duc s-o sun pe mătuşa Constance, le zise

Chrissie, după care fugi la etaj. Cînd se întoarse, zece minute mai tîrziu, ochii îi străluceau de aţîţare. Să ştiţi că am sunat la Poliţie, le zise pe un ton sfidător. Trebuie să vină aici în orice moment.

Rupert se încruntă.

– Mie mi se pare că ai cam exagerat, îi zise.

Angora chicoti veselă.

– Crezi că or să mă percheziţioneze?

– Sînt sigur, îi zise Steve zîmbind şi ciufulindu-i părul.

Cei doi îşi zîmbiră, în semn de complicitate.

Chiar nu poate să lase naibii circul ăsta? se supără Bella, dar se potoli.

Mai bine să-l lase să-şi facă jocul mai departe, în fond avea să fie numai al ei imediat ce avea să rupă logodna cu Rupert.

În acelaşi timp se simţea oarecum neliniştită. Nu putea să-i sufere pe poliţişti. Spera doar să nu pună prea multe întrebări stînjenitoare.

Şi dacă aflau cumva despre trecutul ei, atunci mai mult ca sigur că aveau s-o suspecteze. Slavă Domnului că fusese toată vremea cu Steve şi avea un alibi beton.

Cînd sosi echipajul de poliţie, prima care stătu de vorbă cu ofiţerii a fost Chrissie, apoi Steve, care rămase în compania lor o vreme îndelungată, urmînd pe rînd Angora, Rupert, amicii lui Lazlo de la curse şi în cele din urmă Bella.

Detectivul care conducea ancheta avea un chip blînd, de familist paşnic. După cîteva întrebări de rutină, îi zise politicos:

– Numele dumneavoastră, cel real, este Mabel

Figge, nu-i aşa, domnişoară Parkinson?

Bellei i se tăie răsuflarea.

– Da, aşa este.

– Iar tatăl dumitale a murit în închisoare în timp ce executa condamnarea pentru crimă şi jaf.

– Da. Bella îşi strînse palmele pe genunchi, ca să le oprească cumva tremuratul.

După alte cîteva întrebări asemănătoare, era evident că poliţia ştia absolut totul despre trecutul ei.

Oare cine le spusese? Steve? Nu. Steve o iubea. Probabil că informaţiile acelea le primiseră de la Angora sau de Chrissie, care le aflaseră mai mult ca sigur de la Lazlo.

– Unde eraţi atunci cînd a avut loc furtul?

De acum se afla iar pe teren sigur.

– Am urcat pe scara principală, apoi am luat-o spre stînga printr-un pasaj spre camerele servitorilor şi m-am strecurat într-o cameră de acolo. Domnul Benedict a venit după mine. Roşi fără voie sub privirea fixă a detectivului. Iar... restul timpului l-am petrecut împreună.

– Foarte ciudat. Domnul Benedict ne-a declarat că a fost cu domnişoara Fairfax în tot acest răstimp, iar ea a confirmat acest lucru.

Bella gemu îngrozită.

– Minte! A fost cu mine.

– El susţine că a fost cu domnişoara Fairfax în dormitorul ei. Şi am văzut că pe gulerul cămăşii avea pete de ruj de la domnişoara Fairfax.

– Trebuie să fie de la rujul meu!

– Dumneata nu te dai cu ruj purpuriu-strălucitor, domnişoară Parkinson.

– Minte! strigă ea.

– De asemenea trebuie să vă previn că domnişoara Henriques susţine foarte clar că persoana care şi-a petrecut mîinile pe după gîtul ei purta brăţări care făceau zgomot.

Se uită cu subînţeles la cele trei cercuri de aur de pe încheietura Bellei.

– Dar este de-a dreptul absurd! Şi ceilalţi din casă poartă brăţări.

– Dar nu de acest tip.

– Încearcă să-mi însceneze totul, şopti Bella. E îndrăgostită nebuneşte de Rupert, care-i logodit cu mine. Toţi din casa asta mă urăsc! Mai repede m-ar omorî decît să mă lase să mă mărit cu dragul lor Rupert! Doamne! Îşi puse palmele peste gură, gata să izbucnească în plîns.

Detectivul cu obrajii rozalii o privea neimpresionat.

Apoi, spre marea ei uimire, îi zise:

– În regulă, domnişoară Parkinson, puteţi pleca acum.

Deşi era ora două dimineaţa, reuşi să-l convingă pe Rupert s-o ducă înapoi la Londra. Nu ar fi mai putut suporta să petreacă nici măcar o secundă în plus sub acoperişul acelei case.

Nu ştia ce mai pusese Steve la cale, dar ştia ca singura modalitate ca să scape de necazuri era ruperea logodnei cu Rupert.

În vreme ce treceau pe Bayswater Road, îşi luă inima-n dinţi şi-i spuse:

– Îmi pare rău, Rupert, ştiu c-o să ţi se pară ridicol şi nebunesc, dar nu mă pot mărita cu tine. Zău că nu. Tare mi-e teamă că iubesc pe altcineva.

Bella habar n-avea cum primise el vestea

tru că prefera să se uite cu obstinație în jos, spre mîini.

– De cîtă vreme îl cunoşti pe acest om?

– De o veşnicie, dar a revenit în viața mea cu vreo... jumătate de lună în urmă, de fapt chiar în seara aceea cînd am întîrziat la cină, prima dată cînd am venit la voi ca să-ți cunosc părinții, atunci am fost cu el.

– Şi cu toate astea, ai simțit că era în regulă dacă te logodeai cu mine?

– Am crezut că tot ceea ce simțeam pentru tine era profund şi că el reprezenta numai o pasiune trecătoare. Numai că acum mi-am dat seama că nu pot trăi fără el. E adevărat că nu-l prea plac, dar pur şi simplu mă scoate din minți! Îmi pare tare rău, scumpule, dar pur şi simplu nu m-am gîndit şi la tine. Ştiu că m-am comportat ca ultima nemernică. Am crezut însă că aveam să încep să te iubesc, pe măsură ce trecea timpul...

Maşina se opri în fața blocului în care-şi avea Bella apartamentul. Copacii din jur erau luminați de felinarele de stradă.

Rupert părea destul de calm, deşi se făcuse alb ca varul la față.

Încercînd să-şi revină îi propuse:

– Mai bine am discuta în casă.

În fața apartamentului Bellei aşteptau doi bărbați.

– Domnişoara Parkinson? întrebă unul din ei.

– Da! izbucni Bella. Ce doriți?

– Sîntem ofițeri de poliție, domnule. Avem mandat să perchiziționăm bagajele domnişoarei Parkinson.

– Mai încetați o dată cu prostiile astea! se isterizează Rupert.

– Nu e nici o problemă, îl calmă Bella. Nu am nimic deosebit acolo. Nu aveți decît să le cercetați, le zise celor doi.

Dar în buzunarul unei valize, înfăşurat în unul dintre combinezoanele Bellei, dădură peste diamantul *Steaua de Seară*.

– Cineva l-a pus special acolo! strigă Bella. Este o înscenare. Eu nu am luat nimic!

– Îmi pare rău, domnişoară Parkinson, îi zise poliţistul imperturbabil. Mi-e teamă că va trebui să vă arestăm.

Capitolul 13

Mult mai tîrziu, cînd Bella încercă să privească în urmă, nu-şi mai amintea prea multe lucruri despre perioada pe care o petrecuse în închisoare.

Îşi amintea doar că Rupert făcuse o scenă cumplită, atunci cînd fusese arestată şi că, puțin mai tîrziu, ea lovise cu pumnii în uşa celulei, cerînd să fie eliberată.

Îşi mai amintea cum apăruse la tribunal a doua zi de dimineață, aproape leşinînd de oroare, cînd magistratul refuzase să-i acorde dreptul la cauțiune şi cum fusese cuprinsă de panică cînd descoperise că era încuiată într-o celulă de la Holloway.

Una dintre gardiene îi adusese un fel de fiertură pe post de mîncare şi un doctor sardonic cu ochelari fără ramă îi pusese nenumărate întrebări despre ea. După aceea zăcuse neajutorată pe priciul

tare în timp ce încercase zadarnic să-şi controleze disperarea. De ce negase Steve că fusese cu ea în timpul acelui joc?

Cine o trădase în faţa poliţiei? Chrissie, Angora sau Steve? Cine plantase diamantul în valiza ei? Oare ziarele aveau să afle toate detaliile despre trecutul ei? Pentru că dacă începeau să publice adevărul, atunci cariera ei avea să fie terminată...

Din cînd în cînd gîndurile i se întorceau inexorabil spre Lazlo, omul întunecat şi ameninţător care îi provoca greaţă. El se ascunde în spatele acestei înscenări, el e cel care mi-a făcut-o.

Sînt inocentă, îşi zise de nenumărate ori, dar, în pofida căldurii înăbuşitoare din celulă, nu se mai putea opri din tremurat.

Apoi o cheie se întoarse în broasca uşii.

– Guvernatoarea închisorii vrea să te vadă, îi zise gardiana.

Guvernatoarea avea o faţă blîndă ca de oaie. Părea şi foarte stînjenită. Preţ de un minut se jucă cu un cuţitaş.

Apoi o privi pe Bella şi-i spuse:

– Mi-e teamă că s-a făcut o greşeală. Dovezile împotriva dumitale erau concludente, dar poliţia a descoperit acum că totul a fost de fapt o înscenare. Familia Henriques şi-a retras toate acuzaţiile. Ne pare tuturor foarte rău pentru toate neajunsurile pe care le-aţi avut de suferit din această cauză, continuă guvernatoarea, zîmbind şi arătîndu-şi dinţii lăţăreţi.

Dar, desigur, toate ziarele vor publica imediat faptul că sînteţi nevinovată. Veţi avea parte de o publicitate nemaipomenită.

Bella nu-i răspunse la zîmbet.

– De ce nu mi s-a permis cauțiunea?

– În ultimele săptămîni au fost furate mai multe diamante. Poliția crede că este vorba de o singură bandă care operează la scară mare. Dintr-un motiv necunoscut au bănuit că erați cumva implicată cu ei.

– Au arestat pe altcineva?

– Încă nu.

Deodată, Bella simți că nu suporta să mai vadă nici o secundă în plus fața aceea de oaie.

– Vreau să plec de aici, în clipa asta.

– Desigur. Vă aşteaptă deja o maşină care să vă ducă pînă la tribunal, unde veți fi eliberată imediat.

Cînd ieşi de la tribunal, o oră mai tîrziu, şi simți soarele fierbinte pe față, Bella îşi lăsă capul pe spate şi-şi umplu plămînii cu aer proaspăt.

Apoi un grup de reporteri dădu năvală peste ea, bombardînd-o cu întrebări. Doamne! Nu crezuse că povestea avea să se afle atît de repede.

Deodată, un bărbat înalt, cu ochelari negri pe nas, o prinse de braț pe scări şi o urcă într-o maşină care aştepta chiar acolo.

Abia după ce maşina porni, lăsîndu-i pe reporteri în urmă, realiză Bella că salvatorul ei nu era altul decît Lazlo Henriques.

– Ce naiba cauți aici? se repezi ea la el. Eşti ultimul om pe care doresc să-l văd. Nu trebuia să fii la Zürich?

– Acolo eram. Rupert m-a sunat isterizat de dimineață şi m-a implorat să mă întorc şi să te scot de la răcoare. Şi ce nu fac eu cînd e vorba de familie.

– Tocmai familia ta afurisită a fost cea care m-a băgat după gratii.

Bella era în plină criză de nervi. Lazlo scoase la iveală un pachet de țigări, aprinse una şi i-o întinse.

– Mulțumesc, îi zise ea, încercînd să se controleze. Unde-i Rupert?

– E plecat la Zürich. Continuă afacerea începută de mine. M-am gîndit că nu i-ar strica să stea departe de casă o vreme.

– Asta pentru cazul în care nu cumva mă răzgîndesc şi mă întorc iar la el.

Lazlo zîmbi încîntat.

– Eşti foarte perspicace, scumpa mea.

– A apărut vestea în toate ziarele despre arestarea mea?

– A fost prea tîrziu ca să apară în cotidiene. Dar ziarele de seară au publicat o mulțime de articole şi cu multe fotografii pe alături. Acum vor publica iar articole cu privire la eliberarea ta. Totul o să pară o chestie făcută de dragul publicității.

– Asta e ce mi-a spus şi guvernatoarea închisorii.

Bella începu să se relaxeze. Londra nu arătase niciodată mai bine în pragul înserării.

– Unde mergem? întrebă Bella brusc.

– La mine acasă.

– Dar eu vreau să merg la mine.

– Nu te mai prosti. Imediat ce află băieții din presă de tine, nu or să-ți mai dea pace.

– Cum de ai reuşit să mă scoți de la zdup?

– Am tras cîteva sfori şi am apelat la cîțiva oameni cu influență.

– Am uitat cîtă influență ai. Cine a plantat dia-

mantul în valiza mea? Bănuiesc că ştii cine a fost.

– O să-ţi spun totul imediat ce ajungem acasă.

Apartamentul lui Lazlo o uimi. Bella se aşteptase să fie la fel de urît şi de impersonal ca şi casa din Londra a familiei Henriques. Dar apartamentul lui era rafinat pînă la extrem, cu pereţii acoperiţi de tapet gri de mătase, cu blănuri mari pe podea şi cu draperii stacojii la ferestre. Pereţii erau acoperiţi cu mii de cărţi şi cu tablouri. Cînd intrară, fură imediat întîmpinaţi de trei pisici mari.

Lazlo se duse glonţ la tava cu băuturi şi-i turnă Bellei un coniac mare.

– Ia şi bea.

– Îmi pare rău, sînt încă puţin amorţită, se scuză Bella, luînd paharul. Te superi foarte tare dacă fac o baie?

O vreme îndelungată rămase sub apa fierbinte şi frumos parfumată, şi se frecă cu nădejde ca să scoată din piele orice urmă de murdărie din închisoare. Se parfumă cu una dintre loţiunile lui Lazlo, aflate pe polita din faţa oglinzii. Ce ciudat că şi el folosea tot *Black Opal* precum Steve.

În cele din urmă îşi puse pe ea un halat de baie verde care atîrna în spatele uşii de la baie.

Cînd intră în bucătărie, îl găsi pe Lazlo înfulecînd cu poftă sandvişuri cu somon afumat şi citindu-şi corespondenţa.

– Tocmai m-am cîntărit, îi zise de cum intră. În ultimele două zile am slăbit trei kilograme.

Lazlo îi oferi o farfurie plină cu sandvişuri.

– Atunci mai bine ai mînca ceva. Între timp eu îţi mai pregătesc încă o băutură.

– Nu mi-e foame, îi zise ea.

Dar, cînd îşi dădu seama că era de fapt lihnită, mîncă tot ce i se pusese în faţă. Coniacul îi ardea stomacul, dar deja avea o oarecare senzaţie de euforie. Se aşeză comod pe canapea.

O pisică mare şi maronie i se cocoţă pe genunchi, unde începu să toarcă şi s-o împingă cu labele.

– Deci, cum ai reuşit să mă scoţi? întrebă din nou.

– Ţi-am spus, am apelat la cîţiva oameni.

– Atunci cine, mă rog frumos, mi-a pus diamantul în valiză?

Pe chipul lui apăru deodată o expresie de îngrijorare.

– Chrissie, răspunse.

– Chrissie! repetă Bella uluită. De ce mama naibii? Doar era diamantul ei.

– Îl iubeşte pe Rupert... la nebunie. Cînd te-a văzut alături de el, cînd ştia că nu-l iubeşti, s-a simţit îmboldită să facă unele lucruri necugetate. A crezut, aiurea, după cum s-a dovedit, că dacă ai fi fost arestată, Rupert nu va mai vrea să aibă de-a face cu tine.

Bella se gîndi cîteva clipe la ce-i spusese Lazlo. Trecuse prin multe din cauza lui Steve, aşa că înţelegea foarte bine prin ce trecuse Chrissie.

– Of, biata de ea! murmură.

Lazlo se arătă sincer uimit.

– E foarte frumos din partea ta să spui asta. Ironia este că tu oricum ai rupt logodna cu Rupert în seara aceea, aşa că nu ar fi trebuit să se mai obosească cu aiureala asta.

– Le-ai spus celor de la poliţie că ea a făcut-o?

Lazlo clătină din cap.

– Şi atunci cum de m-ai scos de la închisoare?

– Le-am spus că ai fost cu altcineva în timpul jocului.

Bella se simți inundată de fericire.

– Aha, deci Steve a admis în cele din urmă că a fost cu mine! De ce naiba a trebuit să declare că fusese cu Angora?

– Pentru că a fost cu Angora, rosti Lazlo liniştit.

– Ce naiba, se supără Bella, dar ştiu sigur că am fost cu el.

– Nu e adevărat, ai fost cu mine.

– Nu fi ridicol. Ştiu că era întuneric beznă, dar nu l-aş fi putut confunda pe Steve. L-am recunoscut după mirosul de after-shave, *Black Opal.* Deodată gemu de oroare. Nu! Nu se poate!

– Mi-e teamă că s-a putut, scumpo, îi zise Lazlo. Cînd eram la Cambridge, am fost unul dintre cei mai buni la inducerea în eroare. Nu mi-a fost prea greu să imit accentul american al lui Steve. Oricum, aveam aceeaşi înălțime şi constituție ca şi el, iar părul ne era mai mult sau mai puțin de aceeaşi lungime. Nu a trebuit decît să mă dau bine cu after-shave-ul acela grețos pe care-l foloseşte şi el şi să las restul în seama... naturii.

Preț de un minut, Bella rămase fără grai, apoi urlă:

– Nemernicule, nemernic ce eşti! M-ai păcălit, lăsîndu-mă să cred că Steve mă mai iubea şi m-ai făcut să rup logodna cu Rupert, mai mult, aproape că te-am lăsat să mă violezi.

Lazlo începu să rîdă şi se mai servi cu o porție de băutură.

– Trebuie să recunosc că mi-a plăcut la nebunie partea asta. Nici n-am visat că ai atîta pasiune în tine. Trebuie să repetăm partea aia cît mai curînd.

Bella mîrîi furioasă ca un animal.

– Nemernic scîrbos şi împuţit, urlă la el. Mi-ai distrus viaţa.

– În ce piesă ai spus replica asta?

Amuzamentul lui o făcu să-şi piardă cu totul controlul.

Murmurînd ceva incoerent, sări de pe canapea şi se repezi să-l zgîrie pe faţă.

– Încetează, îi zise el, prinzînd-o de mîini. Dacă nu vrei să ai amîndoi ochii învineţiţi. Eu nu am nici un fel de scrupule, cînd vine vorba să dau într-o femeie.

Un moment, Bella îl privi încruntată, dar, dîndu-şi seama că fusese înfrîntă, se smulse din strînsoarea lui şi se lăsă să cadă la loc pe canapea.

Deodată se auzi soneria de la uşă. Bella alergă în hol şi o deschise.

În faţa uşii stăteau doi bărbaţi cu feţe dure.

– Domnişoară Parkinson, spuse unul din ei. Felicitări pentru eliberare. Putem să vă punem cîteva întrebări?

– Nu, nu puteţi, răspunse Lazlo.

O trase pe Bella înapoi în apartament.

– Domnul Henriques, sînteţi domnul Lazlo Henriques, nu? rosti al doilea bărbat cu un glas onctuos.

– Afară, le zise Lazlo pe un ton de gheaţă.

Cei doi tresăriră, cînd le trînti uşa în nas.

– De unde ştii că nu voiam să vorbesc cu ei? se înfurie Bella.

– Nu ai vreme de aşa ceva. Lazlo se uită la

ceasul de la mînă. Trebuie să apari pe scenă cam într-un ceas.

– Nu fi prost, au pregătit deja o dublură.

– Nu, n-au mai pregătit. L-am sunat pe Roger şi i-am spus că ai ieşit!

– Dar nu pot să ies pe scenă, mai ales după ce s-a întîmplat, rosti Bella, aşezîndu-se pe un scaun. Sînt obosită şi am părul murdar.

– Mai termină o dată cu aiurelile astea, îi zise Lazlo cu brutalitate. Oricîte cusururi ai, întotdeauna am crezut că nu duci lipsă de curaj.

În faţa teatrului aştepta o mulţime de reporteri, dar Lazlo trecu printre ei dînd din coate. Dacă Bella nu l-ar fi detestat atît de mult, ar fi rămas fără grai auzindu-l cum înjura.

În cabină o aştepta Rosie Hassel, îmbrăcată într-un combinezon şi extrem de agitată.

– Bella, scumpo, ce nebunie! Cum naiba de ai scăpat aşa de repede?

– Şarpele ăla a tras de toate sforile, răspunse Bella, arătînd spre Lazlo care venea în urma ei.

Roger Field îşi făcu apariţia acolo cu cinci minute înainte de începerea spectacolului.

– Bella, draga mea, rosti el. Slavă Domnului că ai ajuns la vreme. Cum te simţi?

– Oribil, răspunse Bella, în timp ce-i clănţăneau dinţii în gură. Tocmai am vărsat.

– Oh, tot somonul afumat şi coniacul băut, oftă Lazlo. Ce risipă.

Bella îl ignoră. S-ar putea să mi se facă rău în orice clipă, îi zise lui Roger.

– Hai că mai ai puţin şi trebuie să ieşi pe scenă,

comentă Lazlo. Ai vreun strop de whisky, Roger?

Înainte să înceapă spectacolul, Roger ieşi pe scenă şi informă publicul că Bella fusese eliberată şi că toate acuzaţiile împotriva ei fuseseră retrase. Cînd apăru fu întîmpinată de cîteva bătăi din palme urmate apoi de o adevărată furtună de aplauze şi ovaţii. Bella aproape că-şi pierdu cumpătul.

La finalul spectacolului, primi cele mai multe ovaţii din cariera sa.

Din păcate, se simţea secătuită, complet extenuată şi gata-gata să plîngă. Ca prin vis primi felicitări din partea colegilor şi tocmai reuşise să se schimbe, cînd în cabină îşi făcu apariţia Lazlo.

– Tu nu ştii să baţi la uşă? se supără ea.

– Lasă prostiile, îi răspunse el grăbit, prinzînd-o de braţ. Haide, nu mai putem să ne ferim multă vreme de presă.

– Mă duc singură acasă, strigă ea, smulgîndu-se de lîngă el şi alergînd în jos pe scări. Deschise uşa din spate, dar imediat fu orbită de blitz-urile aparatelor de fotografiat şi de reflectoarele camerelor de luat vederi.

– Uite-o! strigară la unison o sută de glasuri.

– Oh, nu! strigă ea îngrozită, retrăgîndu-se şi trîntind uşa.

În cele din urmă se văzu nevoită să alerge pînă la maşină, Lazlo protejînd-o cu braţele, în vreme ce Roger Field încerca să domolească gloata. Într-un fel sau altul Lazlo a împins-o în maşină şi, chiar înainte să-şi poată da seama ce se petrecea, se aflau din nou pe M4, îndreptîndu-se în viteză spre Oxford.

– Unde mai mergem acum? îl întrebă ea agitată.

– O să stăm cu nişte prieteni de-ai mei la țară.

– Nu vreau să stau cu nici un prieten de-al tău, mai ales dacă-ți seamănă.

– Nu-mi seamănă, răspunse Lazlo cu calm. Ea e cîntăreață, iar el e scriitor. Or să-ți placă.

– Dar nu am nici o haină.

– Nu o să ai nevoie de nimic. Cass o să-ți împrumute o pereche de chiloți.

Lazlo dădu drumul la radio şi noaptea de vară se animă deodată în acordurile lui Mozart. Bella ascultă notele dulci de vioară şi deodată fu lovită de gîndul că Steve de fapt nu o mai iubea.

Incapabilă să se controleze, începu să plîngă cu sughițuri. Lazlo o lăsă să bocească.

Cînd ajunse să suspine, el îşi întoarse capul spre ea şi-i zise:

– Vezi că în compartimentul mănuşilor este o sticluță cu ceva bun de băut.

– Nu, mulțumesc.

Fiară fără inimă, îşi zise furioasă. M-a păcălit, s-a prefăcut a fi Steve. Dacă pe Chrissie n-ar fi apucat-o urlatul, mai mult ca sigur că ar fi mers mai departe şi am fi făcut dragoste. Un val fierbinte de ruşine o cuprinse deodată, cînd îşi aminti cît de mult îi plăcuse să fie în brațele lui.

Ieşiseră de pe autostradă şi se înscriseseră pe un drum de țară mărginit de pajişti verzi. O lună imensă îşi făcuse apariția pe cer, printre norii pufoşi. În cele din urmă, Lazlo opri maşina în fața unei case mari, dărăpănate, acoperită de iederă. În clipa următoare, din casă ieşi în fugă o femeie.

– Dragilor, strigă spre ei. Ați ajuns destul de repede. Ce bine-mi pare să vă văd.

– Ea este Bella, o prezentă Lazlo. Vezi că n-a apucat să ia nimic cu ea, deci va trebui să-i împrumuți totul. Mă duc să bag mașina în garaj.

Femeia o strînse în brațe pe Bella.

– Numele meu e Cass, îi zise. Lazlo mi-a spus că ai avut parte de cîteva zile cumplite. Adevărul este că și eu urăsc presa, mai ales atunci cînd te hăituiește.

Intrară într-o încăpere uriașă, cu firimituri presărate peste tot pe podea, vaze de flori uscate și două piane mari, acoperite de partituri și cărți.

Un bărbat cu ochelari de vedere cocoțați pe vîrful capului, lăsă deoparte cartea pe care o citea și se apropie s-o întîmpine pe Bella.

– Am fost la Londra pentru premiera ta. Ai fost absolut superbă! Vino, stai jos și eu o să-ți aduc ceva de băut.

Cass se aruncă pe canapea în fața Bellei, întinzîndu-și picioarele groase și arse de soare.

– Grenville e îndrăgostit de tine de ani de zile, de cînd te-a văzut la un moment dat la televizor.

Grenville roși.

– Auzi, scumpo, noi nu mai avem nici un pic de gheață?

– Deloc, răspunse Cass veselă. Congelatorul e atît de înghețat, încît n-am mai putut să pun tăvița de cuburi înapoi.

După plecarea lui, se întoarse spre Bella zîmbindu-i și-i spuse:

– Nu am știut cum să vă aranjez mai bine, așa că am optat să vă ofer, ție și lui Lazlo, camere separate. Dar el are în camera lui un pat dublu imens, așa că dacă vrei, poți să dormi și acolo.

– În nici un caz! sări Bella ca arsă. Mai bine dorm cu o cobră decît cu Lazlo.

– Ce mai fac copiii? întrebă Lazlo venind în cameră cu brațele pline de sticle cu băutură.

Bella se făcu purpurie la față. Oare auzise şi ultima ei remarcă?

– Copiii sînt plecați în weekend-ul ăsta, slavă Cerului, răspunse Cass. Îi iubesc foarte mult, dar e o adevărată binecuvîntare cînd sînt plecați. Sînt cu toții băieți, îi zise Bellei, de zece, opt şi respectiv şapte ani.

– Vezi că le-am adus nişte gin, îi zise Lazlo. Ştiu că le place.

Cass începu să rîdă.

– În ce piesă o să juci după *„Othello"?* o întrebă pe Bella.

– În *„Pescăruşul"*. Începem repetițiile de luni.

Pentru prima dată, după multe zile, se simțea ca acasă.

Aşadar, jumătate de oră mai tîrziu declară fără jenă că ea una se ducea la culcare.

Capitolul 14

Bella dormi pînă la prînz. După ce se sculă, făcu o baie şi se spălă pe cap. Spre marea ei dezamăgire, nuanța aceea portocalie tot nu voia să dispară, iar părul îi era mai zburlit ca niciodată.

Pe Lazlo îl găsi în grădină, cu picioarele puse pe masă citind ultimele noutăți din lumea curselor, bînd şampanie şi ronțăind dintr-un pui.

Nu avea pe el decît o pereche de pantaloni albi, murdari, iar pielea măslinie începuse deja să se bronzeze frumos.

– Unde sînt ceilalți? întrebă ea.

– La muncă. Nu vrei nişte pui?

– Nu, mulțumesc. Nu mi-e foame. Era o minciună, pentru că simțea cum i se lipise burta de spinare.

El îi turnă un pahar cu şampanie şi-i zise:

– Sper că nu ai de gînd să fii mohorîtă şi plictisitoare tot weekend-ul ăsta.Eu sînt gata să-l sun pe agentul de pariuri. O să-i susţin pe *Libertatea Bengală, Ac de Siguranţă* şi *Fericitul Harry.* Să pun cîte cinci lire pe fiecare şi pentru tine?

Bella luă ziarul şi începu să citească.

– Nu, îi zise cu răceală. Eu îi prefer pe *Ţăranul Vesel, Zilele de Demult* şi *Mîndria lui Campbell* din cursa a patra.

– N-au absolut nici o şansă, îi răspunse Lazlo. Dar dacă vrei să-ţi iroseşti banii, n-am nimic de zis.

După ce el intră în casă, Bella începu să se uite prin restul ziarului. Pe prima pagină era o fotografie cu ea şi Lazlo, cînd plecaseră de la teatru.

„CINE A FURAT DIAMANTUL?" era titlul mare. *„Misterul „Henriques" devine şi mai mare, în timp ce Bella este declarată inocentă."*

Cu inima în gît, Bella citi şi restul articolului, dar nu era menţionat nimic despre trecutul său. Slavă Domnului că imaginea ei publică rămăsese intactă.

– Am pus pariurile pe caii pe care ţi i-ai ales, îi zise Lazlo întorcîndu-se cu o altă sticlă de şampanie.

Bella lăsă ziarul şi-şi luă cartea, încercînd să se concentreze. Lazlo se uită la copertă.

– Este o porcărie, comentă. Cît de departe ai ajuns?

– La pagina două sute cincizeci, izbucni Bella.

– Aha, da, la pasajul ăla care se întinde pînă la două sute cinci zeci şi unu, rosti Lazlo.

Bella îl ignoră. Ceva mai tîrziu privi la televizor cum cei trei cai aleşi de el cîştigară cursele, iar cei aleşi de ea pierdură încă din start.

– Acum îmi eşti datoare cincisprezece lire, îi zise Lazlo. Dar n-o să te grăbesc cu plata.

Pentru că nu avea încredere în ea să mai şi vorbească, Bella ieşi la plimbare. Nici măcar peisajul idilic nu reuşi s-o mai calmeze.

Însă atunci cînd ajunse la magazinul din sat, nu-şi mai putu nesocoti foamea şi-şi cumpără două cornuri imense, pline cu cremă.

Tocmai se întorcea încet spre casă, mîncînd cu poftă, cînd Mercedes-ul de culoare verde opri pe drum, alături de ea. Aproape înecîndu-se de furie, îşi întoarse capul spre gardul verde de pe margine.

– Mă bucur că ţi-a revenit apetitul, îi zise Lazlo rîzînd.

Cass le pregăti o cină minunată şi, după aceea, Bella se oferi să spele vasele. Lazlo declară că voia s-o ajute. Dar exact la ora zece, după ce-i dăduse înapoi a treia farfurie, spunîndu-i că mai rămăsese muştar pe margine, ceva pocni înăuntrul ei.

Luînd de pe masă ce mai rămăsese din raţă, aruncă bucata respectivă spre Lazlo, ratîndu-l la un fir de păr. Apoi alese o piersică bine coaptă şi lovi peretele cu ea. Tot căutînd alte proiectile, se lovi de standul cu partituri, pe care Cass îl ţinea în bucătărie.

Lazlo începu să rîdă.

– Spune-mi, Bella, ce ai de gînd să faci după ce o să creşti?

– Nu mă mai sîcîi, urlă ea la el.

Începu să arunce cu farfurii. Ceea ce l-a îngrijorat pe Lazlo.

– Încetează, îi zise foarte serios.

Cum ea continuă să spargă vasele, el se apro-

pie şi o pocni cu putere peste faţă. Preţ de un minut Bella rămase să-l privească încruntată, în timp ce ochii îi lăcrimau de durere.

Apoi suspină şi fugi la etaj. Ajunsă în dormitor, furia i se evaporă. Ruşinată de ceea ce făcuse, se dezbrăcă şi se urcă în pat.

Rămase nemişcată, ascultînd furtuna care se apropia, în vreme ce somnul o ocolea. Îi auzi pe Cass şi Grenville venind la culcare, rîzînd. În cele din urmă căzu într-un somn agitat.

Şi avu unul dintre cele mai cumplite vise. Se sufoca, se îneca şi era incapabilă să se salveze. Începu să ţipe.

Deodată camera fu inundată de lumină, iar Lazlo se afla în prag. În clipa următoare îl văzu traversînd camera şi-l simţi cum o lua în braţe.

– E-n regulă, scumpo, e totul bine acum. N-a fost decît un vis.

Îi simţea aşa de bine căldura corpului. Degetele lui pe umerii ei. Ce mai conta acum că era vorba chiar de persoana pe care o ura cel mai mult pe lume? Cel puţin era o fiinţă umană.

– Nu mai pot să suport, suspină ea. Mereu am acelaşi coşmar. Visez că mă înec în sînge şi ştiu că este al mamei mele. Doamne! suspină cu faţa îngropată în palme.

– Haide, vorbeşte-mi despre asta.

– Nu pot, şopti ea. Dar se trezi vorind fără voie. Nu-i spunea lui Lazlo întreaga poveste, ci parcă o repeta pentru ea. Întotdeauna am minţit în legătură cu trecutul meu, rosti întretăiat. Mi-era aşa de ruşine de el. Mama era o femeie respectabilă, fiica unui preot al bisericii creştine scientologice. Dar s-a

îndrăgostit de tata. Era un tip divin, dar pornit pe cărări greşite. Mama nici nu ştia măcar că fusese de patru ori la închisoare pentru furt chiar înainte să se însoare cu ea. O vreme el chiar a încercat să se îndrepte, dar de fiecare dată cînd îşi găsea o slujbă, în cele din urmă era dat afară. După aceea m-am născut eu. Nu erau niciodată destui bani, aşa că mama a fost nevoită să muncească ea.

– Continuă, o îndemnă Lazlo.

– A lucrat ca servitoare pe la casele altor oameni, dar cînd n-au mai avut bani deloc, tata a furat fondurile bisericii. Mama a descoperit banii ascunşi sub o scîndură din podea şi s-a dus direct la preot, tatăl ei, şi i-a spus totul. În noaptea aceea s-au confruntat cu tata şi i-au spus că avea de gînd să se ducă la poliție. Îți poți imagina aşa ceva? Să-ți torni propriile rude? Tata s-a înfuriat. A avut loc o bătaie. Bunicul a căzut, s-a lovit cu capul de un gard şi apoi a murit la spital. Tata a primit închisoare pe viață pentru crimă. Mama nu l-a vizitat niciodată. A murit la închisoare zece ani mai tîrziu din cauza tuberculozei.

Se opri din povestit şi privi spre oglinda din colțul camerei, în care putu vedea un fulger portocaliu. Imediat se auzi şi tunetul, foarte aproape şi ploaia care începu să cadă din cer.

– În timpul procesului, mama a descoperit că tata era deja însurat cînd o luase pe ea şi că eu eram ne... ne... nu reuşi să pronunțe acel cuvînt.

– Nelegitimă, zise Lazlo în locul ei.

Bella încuviință din cap.

– Mama n-a mai zîmbit de atunci. S-a mutat într-o altă parte a Yorkshire-ului, într-un orăşel nu-

mit Nalesworth, unde n-o cunoştea nimeni. Şi-a găsit o slujbă şi a pus deoparte destui bani ca să mă poată trimite la o şcoală bună. Numai ca eu am urît-o. Toate celelalte fete rîdeau de hainele mele urîte şi de accentul pronunţat. Mama era mereu speriată că aveam s-o iau pe urmele tatei. Probabil pentru că semănam aşa de bine cu el. Îi plăcea să mă bată şi să mă închidă într-o cameră întunecată ore în şir, în timp ce ea se ducea la întrunirile bisericii. În cele din urmă am ajuns s-o urăsc, continuă Bella. Visam mereu că fugeam la Londra şi mă făceam actriţă. Cînd am împlinit şaptesprezece ani, mamei i s-a descoperit un cancer. Fiind o adeptă a bisericii creştine scientologice, nu i-a lăsat pe medici să-i dea nici un fel de medicamente. Durerile erau probabil cumplite, iar ea a devenit şi mai rea cu mine. Obişnuia să se tîrască prin casă ca să dea cu degetul pe mobilă şi să vadă dacă ştersesem bine praful. Cum nu mai aveam bani, a trebuit să renunţ la şcoală şi să mă angajez ca vînzătoare în magazinul din oraş.

După ce făcu o pauză scurtă, cît să-şi tragă sufletul, continuă pe acelaşi ton:

– L-am întîlnit pe Steve. Lucra într-una dintre discotecile din orăşel. Atunci mi s-a părut cel mai frumos bărbat pe care-l văzusem vreodată. Părea să aibă ceva din strălucirea Hollywood-ului, un fel de aer de libertate. Nu cred că mai este nevoie să spun că m-a sedus de prima dată cînd am ieşit cu el. În cele din urmă mama a aflat. A urlat la mine şi s-a înfuriat, dar era prea slăbită ca să mai poată face ceva.

Într-o dimineaţă am auzit discuţia dintre două

fete. Îl tot bîrfeau, spunînd că a sedus toată partea de vest a oraşului şi că avea datorii pretutindeni. Atunci m-am înfuriat. M-am dus prin localurile pe care le frecventa şi am descoperit că mă părăsise fără ca măcar să-şi fi luat rămas-bun. Nu lăsase nici o adresă. Deşi ştiam că mama era pe moarte, mi-am petrecut toată ziua aceea şi o bună parte din noapte cercetînd oraşul. Am ajuns acasă abia la ora două dimineaţa. Cu mama erau nişte vecini. Intrase deja în comă. Nu şi-a mai revenit.

Bella tremura ca o frunză în timp ce încerca să se abţină să nu plîngă.

– Toţi cei din oraş mă urau, zise mai departe. Mă vorbeau în spatele draperiilor trase, spunînd cît de rea eram. Vreme de trei zile am stat singură în casă, înconjurată de coroanele alea de crini. Cu toate astea, nu mă gîndeam decît că Steve mă părăsise. Eram pe jumătate înnebunită de durere, de disperare. Abia mai tîrziu mi-am dat seama ce i-am făcut mamei. Atunci au început visele astea urîte.

– Şi ce s-a mai întîmplat după aceea?

– Am venit în sud. Aveam ceva bani rămaşi din vînzarea casei. Am primit o bursă de la Academia de teatru, mi-am schimbat numele în Bella Parkinson şi le-am zis tuturor că tata fusese bibliotecar şi mama profesoară. Minciuni pe care le-am spus atît de des, încît am început să le cred şi eu.

Privi în jos spre mîini.

– Acum ştii totul.

– Ştiam aproape totul.

– Serios? Dar cum? Ţi-a spus Steve?

– Puţin. Oricum, am un serviciu de informaţii excelent.

Bella rîse fără veselie.

– Nu e de mirare că nu voiai să mă mărit cu Rupert. Fiica nelegitimă a unui criminal. Nu eram deloc din categoria voastră, nu?

– Puțin îmi pasă de mediul din care provii.

Bella îl privi surprinsă. Lazlo nu părea disprețuitor, mînios, supărat sau oricum altfel s-ar fi aşteptat să fie după ce i-a spus adevărul. Pentru prima dată, chipul său oacheş era serios.

– Ascultă, îi zise el, nu contează ce s-a întîmplat înainte în viața ta. Nimănui nu-i pasă, poate cel mult ție. Important e ceea ce eşti acum, talentată, plăcută. Privi în jos spre chipul ei mînjit de lacrimi şi zîmbi. Da, şi chiar frumoasă, ceea ce este foarte important. Şi familia Henriques are un trecut destul de colorat. Cu numai patru secole în urmă se ocupa de furturi la drumul mare, violuri, crime, numai ca să obțină ceea ce dorea. Membrii familiei de atunci au făcut-o cu cîteva sute de ani mai devreme decît tatăl tău. În plus, nu-l poți considera un criminal, pentru că a omorît pe cineva într-o luptă.

– Ca tine, rosti Bella.

– Aşa cum l-am omorît eu pe Miguel Rodriguez, răspunse Lazlo cu duritate.

O întinse cu blîndețe înapoi pe pat şi se ridică în picioare.

– Mă duc să-ți aduc un somnifer.

Abia atunci cînd reveni în cameră, Bella îşi dădu seama că el rămăsese cu aceeaşi cămaşă neagră şi pantaloni albi, pe care-i purtase toată seara.

– Tu de ce nu dormeai? îl întrebă.

– Am stat să mai citesc. Nu pot spune că dorm prea mult. De obicei am altceva mai bun de făcut.

Bella îşi dădu seama că era îmbrăcată numai cu cămaşa de noapte transparentă, că Lazlo o ținuse în brațe pînă atunci şi că, doar cu două nopți în urmă, cînd se dăduse drept Steve, aproape că o violase.

Simți cum se înroşea şi se acoperi mai bine cu cearceaful.

– Îmi pare rău, murmură spăşită. N-ar fi trebuit să te bat la cap cu problemele mele.

– Bella, îi zise el uimit, tocmai te-ai scuzat față de mine. Eşti sigură că te simți bine?

– Gata, nu mă mai necăji, îi răspunse ea încordată. Nu am chef de aşa ceva.

El începu să rîdă.

– Tare greu e să fii femeie, nu? Pur şi simplu nu e secolul vostru.

Capitolul 15

A doua zi se simți ca un convalescent după o gripă foarte grea. Se simțea extrem de timidă față de Lazlo, incapabilă să-i întîlnească privirea. Mare parte a zilei dormi ca o pisică la soare. Seara stătu şi suspină în fața televizorului, urmărind un film siropos. Se simți extrem de iritată, atunci cînd Angora îl sună pe Lazlo, din Franța, iar el se duse să vorbească la telefon în cealaltă cameră.

În ziua următoare, Lazlo o duse pe Bella înapoi la Londra, pentru că începeau repetițiile la *„Pescăruşul"*, iar acum, după trei zile, se dusese la coafor, supărată că nici măcar n-o mai sunase ca s-o întrebe cum se simțea.

Bernard, stilistul ei, îi ridică o şuviță de păr.

– Asta a fost o mare greşeală, scumpete, îi zise nemulțumit. Acum aiureala asta portocalie s-a făcut

verde din cauza soarelui. Nu ştiu ce vom face.

– Atîta lucru am văzut şi eu, îl repezi Bella. M-am decis să revin la culoarea mea naturală.

Bernard o privea sincer-îngrozit.

– Care-i aia?

– Un fel de cenuşiu întunecat, dar nu neplăcut.

– Dar, scumpo, eşti nebună. Ani de zile ai fost blondă, nimeni n-o să te mai recunoască. O să-ţi distrugi imaginea.

– În următoarea piesă joc rolul unei fete... comune.

Nici o femeie nu poate fi o artistă dedicată meseriei în faţa stilistului ei.

Bernand zîmbi cu înţeles.

– Ia mai scuteşte-mă cu aiureala asta, scumpo. Ai dat peste vreun tip drăguţ şi la locul lui, şi crezi că nu are cum să-i placă părul vopsit?

– Aiurea, se supără Bella şi mai tare, dar roşi fără să vrea.

Vremea deveni chiar mai caldă. Avea repetiţii toată după-amiaza. În teatru era înăbuşitor de cald. Tocmai cînd începuse să-şi intre mai bine în rol, se întîmplă ceva care-i distrase atenţia. Cinci minute mai tîrziu revenea în cabina ei.

– Ce naiba s-a întîmplat? o întrebă Rosie Hasell speriată. Totul mergea atît de bine!

– Johnie e de vină, strigă Bella, uitîndu-se urît la băiatul blond şi frumos care interpreta rolul lui Konstantin, şi care se sprijinea nepăsător de măsuţa ei de toaletă. Chiar nu l-ai văzut cînd s-a strecurat pe scenă şi a dat drumul acelui broscoi? Şi ştie foarte bine că mi-e groază de broaşte.

Johnnie începu să rîdă.

– Bella, îngeraşule, scena se petrece chiar lîngă un lac. Ar trebui să fie puzderie de broaşte rîioase şi de alte animale de genul ăsta. Eu am încercat să introduc o mică nuanţă de realism, asta-i tot.

– Nici vorbă de aşa ceva, răcni Bella. Ai încercat să mă sperii de moarte.

– Mă rog, ridică Johnnie din umeri. Văd că ai de gînd s-o faci pe grozava.

– Da. Sigur că da.

Roger Field apăru în prag, încruntat. Doi dintre actorii principali care se bălăcăreau unul pe celălalt nu era o privelişte prea plăcută, dar Bellei nici că-i mai păsa.

– O să te raportez la sindicat şi o să am grijă să zbori de aici, îl ameninţă ea.

– Eu cred că ajunge, Bella, interveni Roger. Te aude tot teatrul cum răcneşti.

– Puţin îmi pasă, ţipă Bella. Ştii ce-a făcut? A pus broasca asta...

– În regulă, gata, Johnnie, ajunge. Du broasca aia înapoi în Tamisa sau în locul din care ai cules-o. Cu tine o să stau de vorbă ceva mai tîrziu.

Zîmbind cu gura pînă la urechi, Johnnie plecă din cabină.

– Te omor, mă auzi, te omor! urlă Bella după el.

– Încetează să te mai porţi ca o caţă, îi zise Roger. A venit cineva să te vadă.

– Dar eu nu vreau să văd pe nimeni, izbucni Bella. Vreau să-l faci pe băiatul ăsta oribil să înceteze să-mi mai pună broaşte în... Glasul i se stinse, atunci cînd îl văzu pe Lazlo apărînd în uşă.

– O las în seama ta, zise Roger. Sper ca tu să reuşeşti s-o calmezi, pentru că eu unul n-am făcut

nici o brînză. acum plec, am foarte multe de făcut.

Bella rămase fără grai un minut. Apoi şuieră:

– Ce cauți aici?

– Am urmărit repetiția, îi răspunse Lazlo. Tocmai voiam să-ți spun cît de bune ai interpretat, dar nu sînt foarte sigur că meriți. Însă mă bucur că te porți la fel de urît şi cu alți oameni, nu numai cu mine.

– Nu e deloc amuzant.

Bella se lăsă să cadă pe scaun şi se privi lung în oglindă. Părul de culoarea şobolanului îi era prins la spate cu un elastic, fața nefardată îi lucea de transpirație, avea o cămaşă şifonată şi nişte blugi care pocneau pe ea. Of, la naiba! Îşi dorise atît de mult să fie aranjată şi parfumată cînd avea să-l revadă.

– Ce vrei de la mine? îl întrebă cu asprime.

– Aveam de gînd să te invit la cină, dar mai bine renunț decît să te am lîngă mine aşa de țîfnoasă.

– Mda, bine, roşi ea.

– Trebuie să distrez doi arabi şi mă întîlnesc cu ei la ora opt. Crezi că poți să te aranjezi într-un sfert de oră?

– Dar nu am cu ce să mă îmbrac.

Lazlo se ridică în picioare.

– Mai bine ai împrumuta ceva, îi sugeră. Mă duc să discut nişte afaceri cu Roger. Să nu uit, îi zise înainte să iasă, îmi place părul tău. Este o îmbunătățire considerabilă.

Arabii erau veseli şi graşi, şi mîncară toți cartofii şi friptura din farfuria Bellei. Împrumutase o pereche de pantaloni scurți şi un tricou portocaliu de la Rosie, care o strîngea cumplit peste piept.

Bronzul începuse să-i dispară. Continua să-şi do-

rească cu disperare să găsească tot felul de lucruri amuzante de spus.

Arabii voiau să-şi facă de cap în noaptea aceea şi nu încetau cu aluziile la cluburile de striptease, dar Lazlo reuşi să se fofileze cu Bella pe la miezul nopții. Cît străbătură Londra, nu-şi mai spuseră nimic. Apoi se opriră la un semafor. Te rog, rămîi pe roşu o veşnicie, se rugă Bella. Îşi ținu respirația atunci cînd ajunseră în Hyde Park, dar el o coti la stînga. Se simți uluită de bucuria pe care o resimți atunci cînd constată că o ducea la el acasă şi nu la apartamentul ei.

În vreme ce Lazlo turna băutură pentru amîndoi, ea îl examină cu grijă, cercetîndu-i părul negru, des şi lung, umerii lați acoperiți de haina imaculată a costumului de in, mîinile arse de soare şi se simți deodată copleşită de dorință. Ce naiba se petrece cu mine? se gîndi îngrozită. Cu cinci zile în urmă eram îndrăgostită nebuneşte de Steve, iar acum abia aştept să sar în pat cu Lazlo.

Atunci cînd el îi dădu băutura, mîinile li se atinseră. Tresărind de parcă atingerea lui ar fi ars-o, încercă să se calmeze dînd conținutul paharului peste cap dintr-o dată. Pentru el era totul grozav, se gîndi ea speriată. Nu era altceva decît un parior înrăit, cu morala unui cotoi vagabond şi cu o sută de mii de ani-lumină experiență sexuală la activ. Nu trebuie decît să se poarte drăguț cu mine şi eu o să-i ciugulesc efectiv din palmă. Lazlo îşi scoase haina pe care o atîrnă de spătarul unui scaun.

– Eşti foarte tăcută, îi zise el. Ce te frămîntă?

Bella îşi luă inima în dinți.

– Ştiu că eşti aşa de drăguț cu mine numai pen-

tru că vrei să mă îndrăgostesc de tine, izbucni. Ca să fii sigur că n-o să mă întorc la Rupert.

Lazlo oftă.

– Asta-i o remarcă prostească, de-a dreptul copilărească. Şi eu care sperasem că nu mai gîndeşti aşa.

Bella părea gata să se revolte. Dar tăcu. Apoi rosti blîbîindu-se:

– Bine, îmi pare rău. A fost urît din partea mea.

– Ce fată bună eşti! Vino aici.

– Nu, şopti Bella sufocîndu-se. Nu pot s-o fac, nu vreau să devin o altă aventură de-o noapte doar ca să te distrezi din cauză că nu poți să dormi

– Scumpa mea, despre ce tot vorbeşti acolo?

Telefonul începu să sune strident. Lazlo însă nici nu-l băgă în seamă.

– N-ar fi mai bine dacă ai răspunde? îl întrebă Bella nervoasă.

– Bine. Ridică receptorul fără s-o slăbească din privire. Alo? Da, mătuşă Constance, ce plăcere neaşteptată. Îi zîmbi Bellei şi-şi ridică privirea spre tavan.

Deodată, zîmbetul îi dispăru de pe buze.

– Cum? răcni pe nepusă masă. Cînd s-a întîmplat? Şi pe mine de ce nu m-ați anunțat mai din vreme? Cum? Ai discutat cu poliția? Bine, vin imediat acolo.

Cicatricea de pe obraz părea mai albă pe măsliniul feței. Ochii îi fulgerau de furie.

– Ce s-a întîmplat? suflă Bella.

– Chrissie. A fost răpită. Răpitorii au cerut două milioane de lire.

Capitolul 16

Lazlo gonea cu Mercedes-ul pe străzile pustii ale Londrei, fără să mai țină cont de semafoare şi luînd curbele în scrîşnet de cauciucuri. Bella stătea înghețată de groază alături de el.

– Cum naiba de s-a putut întîmpla aşa ceva? şopti.

– Chrissie a ieşit să pună o scrisoare la poştă pe la ora şase şi jumătate şi nu s-a mai întors, răspunse Lazlo. Mătuşa Constance şi unchiul Charles erau prin oraş şi prima dată cînd şi-au dat seama că a dispărut a fost atunci cînd a apărut Steve pe la nouă ca s-o ia la nu ştiu ce petrecere, iar ea nu era acolo.

– Steve venise s-o ia în oraş? întrebă Bella tăioasă.

Lazlo îi aruncă o privire lungă.

– Acum că Angora este în Franța, îi zise, se pare că Steve şi-a transferat afecțiunea destul de liberală asupra lui Chrissie.

Bella roşi.

– Şi ce s-a întîmplat mai departe?

– Răpitorii au sunat la unsprezece şi un sfert, spunînd că o au pe Chrissie şi că o vor elibera nevătămată atîta vreme cît sîntem de acord să plătim două milioane de lire şi nu sunăm la poliție.

Pe dinafară părea perfect calm. Chipul dur nu trăda nici o emoție. Dar un nerv i se zbătea pe obraz şi, atunci cînd îşi aprinse o țigară, mîina îi tremura destul de rău.

Măcar de aş fi ca Angora, cugetă Bella încrîncenată. Atunci mi-aş petrece brațele pe după gîtul lui şi aş găsi tot felul de cuvinte potrivite ca să-l consolez.

Se simți încă şi mai debusolată atunci cînd ajunseră la casa familiei Henriques şi Rupert a fost cel care le-a deschis uşa. Era evident că abia sosise de la Zürich. Bagajele lui erau împrăştiate peste tot prin hol.

– Slavă Domnului că ai venit, îi zise lui Lazlo. Biata Chrissie! Ce naiba o să ne facem acum? Toți sînt derutați. Mama a făcut deja o criză de isterie la gîndul că va trebui să se despartă de două milioane de lire, iar tata s-a îmbibat bine cu alcool, pe urmă şarpele ăla de Steve e... Păru s-o observe şi pe Bella, şi se stăpîni. Hei, bună, îi zise jalnic.

În salon dădură peste Charles, care stătea în fața şemineului cu ochi lucioşi, şi de Steve, care, instalat pe canapea cu un pahar de coniac în mînă, părea de-al casei şi părea foarte îngrijorat. Con-

stance, masivă într-o rochie de satin maro, se îndreptă spre ei precum o corabie cu toate pînzele sus.

– Unde naiba ai fost, Lazlo? Probabil după fuste, ca de obicei, adăugă Constance cu venin. După care se uită şi spre Bella. Iar ea ce caută aici? Trebuie să le bagi mințile în cap lui Rupert şi lui Charles. Nu vor nici în ruptul capului să sune la poliție.

– Foarte bine, îi aprobă Lazlo. Cu cît ştiu mai puțini oameni de toată afacerea asta, cu atît mai bine. Se întoarse brusc spre Charles. Mai bine ne-am gîndi cum putem face rost de banii ăştia cît mai repede.

Constance îi privea cu groază.

– Dar nu putem face rost de o asemenea sumă. O să fim ruinați. Şi aşa de-abia mă descurc zi de zi. De ce să nu lăsăm noi poliția să-şi facă treaba?

– Dacă suni la poliție, îi zise Lazlo cu brutalitate, atunci o să-i sperii rău de tot pe răpitori şi aceştia se vor descotorosi de Chrissie.

– Te rog să nu mai vorbeşti aşa, se înfurie Constance. Copilul ăsta a fost ca o fiică pentru mine.

– Doamne! o întrerupse Rupert nepoliticos. Termină cu ipocriziile astea. O tratai pe biata Chrissie ca pe o sclavă. Întotdeauna avea ceva de făcut pentru tine.

Constanse strînse din buze nemulțumită.

– Într-un fel a fost chiar vina lui Chrissie, îi zise lui Steve. Mereu i-am spus că, dacă iese fără pălărie pe cap, va fi agățată de toți golanii.

– Oamenii aceia o aşteptau, interveni Rupert, vorbind printre dinții încleştați. Nu se poate să fii

chiar atît de afurisit de tîmpită. Nu se poate!

Constance se făcu purpurie la față.

– Cum de îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel? Nu crezi că am avut destule belele în ultima vreme? Toată nebunia cu nunta lui Gay, iar după aceea, colac peste pupăză, a trebuit tu să te logodeşti cu acea îngrozitoare... Atunci îşi aminti brusc că era prezentă şi Bella acolo, şi se opri la vreme. Oricum, înainte să mai apuce careva să se simtă prost, izbucni iar împotriva lui Rupert, enumerîndu-i toate greşelile.

Lazlo o privi o clipă cu atenție, apoi îi zise pe un ton surprinzător de blînd:

– Sînt convins că a fost teribil de greu pentru tine, mătuşă Constance. Probabil că de acum eşti epuizată. Sînt sigur că nici măcar n-ai apucat să mănînci. De ce nu te duci tu la culcare, iar eu trimit vorbă la bucătărie să-ți aducă sus o tavă cu ceva bun.

– Doar nu te aştepți din partea mea să fiu în stare să mănînc ceva în asemenea momente, nu? se repezi Constance, dar era evident că Lazlo reuşise s-o mai domolească. Probabil că ai dreptate şi ar trebui să-mi păstrez puținele puteri care mi-au mai rămas. Cred că aş putea mînca un sandviş cu friptură de pui.

Steve se ridică în picioare şi-i oferi lui Constance unul dintre cele mai frumoase zîmbete ale sale.

– Mă duc să vorbesc cu cei de la bucătărie, îi zise.

– Eşti o mare alinare pentru mine, Steve, o auziră pe Constance spunînd în timp ce urca scările.

Lazlo, Rupert şi Charles se aşezară să discute

cum puteau face rost de acei bani, dar era evident că lui Charles îi venea tare greu să se concentreze.

– Cred că mă duc şi eu la nani, le zise el, împleticindu-se spre uşă. Îţi mulţumesc că ai reuşit să îmblînzeşti scorpia, Lazlo.

În vreme ce Charles ieşea din salon, Steve tocmai dădea să intre.

– Jumătate de clapon şi un castron cu cartofi prăjiţi ar trebui s-o reducă la tăcere, îi zise lui Lazlo. Nici nu pot să-ţi spun ce rău îmi pare de Chrissie. O cunosc numai de vreo jumătate de lună, dar mi-am dat seama ce copil bun este.

– Ba nu ţi-ai dat seama de nimic de genul ăsta, izbucni Rupert. Umblai numai după banii ei.

– Taci din gură, Rupe, îl potoli Lazlo, după care începu să discute iar despre bani.

Bella îl studia dezgustată pe Steve şi se întreba cum de se putuse îndrăgosti de el. Acum totul o revolta. E numai un nemernic de primă mînă, care arată ceva mai bine, îşi zise. Se întoarse apoi şi-l studie pe Rupert, care era prăvălit pe un fotoliu şi se ţinea cu mîinile de păr, distrus. Apoi veni rîndul lui Lazlo să fie studiat. Nervul încă îi mai fremăta în obraz, iar ea îşi dădu seama ce putere titanică avea omul acela care se putea controla suficient de mult, cît să nu cedeze precum ceilalţi în faţa panicii.

Deodată fu izbită cu forţă de realitate. Ea se îndrăgostise de fapt de Lazlo.

În clipa aceea el îşi întoarse capul spre ea.

– Eşti obosită? o întrebă.

– Ar trebui să mă duc acasă, murmură ea, îngrozită că el ar fi putut să-i citească gîndurile.

– Hai că te duc eu, se oferi Steve.

– O s-o ducă Rupert, zise repede Lazlo. Vreau să discut cu tine, Steve, să văd dacă nu pot să fac rost de banii ăştia din Buenos Aires.

Bella nu vorbi deloc pe drumul spre casă, încercînd să-şi controleze emoţiile violente. Dar cînd ajunseră în faţa clădirii, îl întrebă pe Rupert dacă nu voia să urce să bea ceva.

El clătină trist din cap.

– Trebuie să mă întorc, la naiba, Bella, eu ce-o să mă fac acum? Am luat-o pe Chrissie ca pe ceva de la sine înţeles şi am tratat-o ca pe o soră mai mică, iar acum a dispărut deodată...

– Îţi dai seama că tu de fapt pe ea o iubeşti?

El o privi buimac pentru o clipă, apoi parcă se lumină deodată.

– Da, aşa e. Săptămîna trecută am crezut că o să mă împuşc, pentru că nu voiai să te mai măriţi cu mine, dar acum, că biata Chrissie este într-o asemenea primejdie, ştiu că de fapt pe ea o iubeam şi probabil că n-o s-o mai văd niciodată.

Bella îl strînse în braţe.

– Gata, nu mai vorbi aşa, totul o să fie bine. Lazlo o s-o găsească pentru tine.

– Mda, aşa e, dacă poate cineva s-o recupereze, atunci el e acela, oftă Rupert. Cu atîţia amici în lumea interlopă, poate să tragă destule sfori, dar am sentimentul ăsta cumplit că nu a fost răpită doar pentru bani, că totul e legat cumva de Moguel Rodriguez.

Inima Bellei tresări dureros.

– Omul pe care l-a omorît Lazlo?

Rupert încuviinţă din cap.

Fratele lui Miguel, Juan, a încercat de atunci să

i-o plătească într-un fel lui Lazlo.

– Dar care este de fapt povestea adevărată?

Miguel şi Juan conduceau cea mai mare afacere cu droguri şi prostituate din America de Sud. Buenos Aires era practic fieff-ul lor. Polițiştilor le era o teamă cumplită de ei. Miguel avea o soție mult mai tînără, pe nume Maria, pe care o trata ca pe un nimic. Ea şi Lazlo s-au îndrăgostit şi au avut o relație toridă. Miguel a aflat şi a scos cuțitul la Lazlo într-un bar. A avut loc o bătaie. Miguel a fost omorît. A doua zi, deşi nimeni nu l-a putut acuza cu dovezi clare, Juan i-a aruncat acid pe fața Mariei. Efectiv a desfigurat-o. Femeia nu a putut suporta gîndul că Lazlo avea s-o vadă aşa. Cîteva zile mai tîrziu s-a sinucis. Poliției i-a fost mult prea frică să facă ceva, dar de atunci Lazlo şi Juan şi-au dat mereu tîrcoale ca doi tigri. Eu unul cred că Juan este cel care a răpit-o pe Chrissie şi, dacă am dreptate, atunci în mod sigur n-o va lăsa în viață, oricît de mulți bani le-am oferi. Ăsta este lucrul care îl scoate din minți pe Lazlo.

– Nevasta lui Miguel era... frumoasă? întrebă Bella, încercînd să pară neinteresată.

– Maria? Era superbă. Nu cred că Lazlo a reuşit să treacă vreodată peste faptul că s-a sinucis.

După ce o lăsă în fața apartamentului, Bella rămase trează ore în şir, roasă de gelozie din cauza acelei Maria Rodriguez.

Capitolul 17

Trecură două zile fără nici o veste despre Chrissie. Bella încercă să se adîncească cu totul în repetiții, dar nu se putea gîndi decît la Lazlo şi la iadul prin care trecea.

Încercă să nu se arate dezamăgită, atunci cînd el n-o sună. Probabil că avea mult prea multe pe cap ...

În seara celei de-a treia zile ieşi de la teatru moartă de oboseală. Avusese repetiții întreaga zi, urmate apoi de spectacolul cu *„Othello"*.

Publicul fusese la fel de receptiv ca o piatră, mai ales grupul acela de femei din provincie, care vorbiseră şi rîseseră tot timpul în ultimul act.

Era o noapte înunecată şi fierbinte, fără stele pe cer, ci doar cu nori întunecați. Era îmbrăcată cu o rochie subțire, cu pete albe şi roşii.

Mirosul de usturoi şi ceapă prăjită care venea de la restaurantul italienesc din apropiere îi făcea greaţă. Se hotărî deodată să facă o parte din drumul spre casă pe jos.

Trecu pe lîngă un telefon public şi abia rezistă tentaţiei să nu-l sune pe Lazlo ca să afle dacă mai ştia ceva de Chrissie. Nu, mai bine renunţa, pentru că era prea obosită ca să poată discuta cu el aşa cum se cuvenea.

Trebuie să încetezi să te mai gîndeşti la el, îşi zise furioasă.

O luă la dreapta pe o stradă luminată doar de cîteva felinare. Deodată zări o ţigară care strălucea în întuneric şi o siluetă care se apropia de ea.

Tresări speriată, cînd un glas îi zise:

– Bella.

În clipa în care zări strălucirea părului blond, nervozitatea i se transformă în iritare. Era Steve.

– Ce mama naibii cauţi aici? izbucni.

– Trebuie să vorbesc cu tine.

– Ei bine, eu n-am ce discuta cu tine. Nu mai am să-ţi spun nimic, absolut nimic.

– Scumpo, îi zise el grăbit, pentru numele Domnului, taci şi ascultă, pentru că n-ai să regreţi. Am descoperit unde e Chrissie.

Bella se întoarse cu faţa spre el, cu gura căscată de uimire.

– Eşti sigur? Ea e bine?

– Nu ştiu. O ţin într-un depozit părăsit din East End. Mie mi se pare o treabă făcută de amatori. Unul din gaşcă s-a speriat şi i-a spus totul unul amic de-al meu.

– Lui Lazlo i-ai comunicat?

– N-am reuşit să dau de el. În după-amiaza asta s-a dus la curse şi nu a mai fost văzut de atunci.

– Atunci noi ce mai stăm şi aşteptăm aici? rosti Bella, fără să se gîndească.

– Am parcat chiar acolo, îi zise Steve, arătînd spre o maşină lăsată sub copaci.

Bella alergă pînă la ea.

– Haide. Nu trebuie să mai pierdem nici o clipă.

Nu se gîndea decît la cît de mulţumit avea să fie Lazlo dacă o găseau pe Chrissie.

Steve deschise portiera din faţă pentru ea, iar Bella tocmai se aplecase gata să urce cînd un glas din spate, cu un accent străin, pronunţat, zise:

– Nu încerca să faci vreo prostie. De acum te-am prins.

Bella văzu strălucirea patului unui pistol.

Urlă şi se dădu înapoi, lovindu-se de Steve, dar el o împinse cu violenţă spre maşină.

În clipa următoare ceva tare şi metalic o lovi în moalele capului. Simultan, după cum i se păru ei, cineva se întinse s-o prindă şi să-i pună pe nas o cîrpă cu un iz dulce neplăcut.

După aceea avu senzaţia că aluneca în faţă şi că se lovea cu capul de bordul maşinii. Apoi veni întunericul.

Habar nu avea cîtă vreme rămăsese inconştientă. Cînd îşi reveni, capul o durea cumplit şi putea să-şi dea seama că se afla într-o maşină în mişcare.

Era legată la ochi, mîinile şi picioarele îi erau bine prinse cu frînghii aspre şi capul îi sîngera încă, pentru că simţea un lichid vîscos cum i se scurgea pe spate.

Gemu şi rîgîi zgomotos.

– Steve, îmi vine să vărs.

Nimeni nu spuse nimic, iar maşina se opri. Se simți ridicată precum un sac de cartofi şi cineva îi ținu capul, în timp ce ea îşi vărsa şi mațele, suspinînd de durere, umilință şi teroare.

– Lăsați-mă să plec, vă rog, dați-mi drumul. Sînt nevinovată. Nu am făcut nimic.

În clipa următoare cineva îi deschise gura cu forța.

Se luptă disperată, în vreme ce răpitorii îi turnau un lichid pe gît. Deci încercau s-o otrăvească. Îşi dădu seama că era de fapt coniac. O ardea gîtul. Se gîndi că avea să înceapă să verse iar. Primi o altă duşcă zdravănă şi începu să se simtă ceva mai bine.

Fu băgată cu forța înapoi în maşină. Nimeni nu vorbea cu ea şi imediat porniră mai departe. Îmbătată de coniacul înghițit, decise că nu era cazul să mai încerce să le pună vreo altă întrebare. În fond şi la urma urmei, de ce să-i provoace?

Merseră timp de patru ore. Ea îşi tot făcea griji cu privire la matineul de a doua zi şi de faptul că nu avea cum să mai ajungă la teatru din vreme, şi cum dublura avea să fie, probabil, mai bună decît ea.

Se gîndi la Lazlo şi la ce ar spune el dacă ar afla că a fost răpită, dar probabil că nu i-ar fi păsat.

Dar de ce s-o găbjească tocmai pe ea? Probabil că se gîndeau că Rupert era încă nebun după ea şi, ca atare, aveau să obțină o răscumpărare şi mai mare.

Dar Steve doar fusese acolo zilele trecute, nu se poate să nu fi observat că Rupert era nebun numai

după Chrissie şi că nu o mai iubea pe ea.

Mintea ei încerca din răsputeri să afle nişte răspunsuri.

Nu avusese niciodată încredere în Steve, dar de cîte ori avusese de-a face cu el nici prin cap nu-i trecuse că era vreun gangster, probabil în relaţii bune cu vreun criminal cu sînge rece cum era Juan Rodriguez.

Dacă nu ar fi fost ea, el n-ar fi avut cum să facă cunoştinţă cu familia Henriques şi nu ar mai fi putut intra în graţiile lui Chrissie atît de uşor. De acum era sigură că tot el se ascundea şi în spatele răpirii ei.

Cu un fior îşi aminti că Rupert îi spusese că, dacă cei care o răpiseră pe Chrissie erau băieţii lui Juan, atunci nu aveau s-o mai lase în viaţă.

Probabil că ea avea să primească o porţie bună de acid peste faţă asemenea Mariei Rodriguez.

Efectul anesteziant al coniacului începuse deja să dispară. Durerea de cap era agonizantă.

Se simţi cuprinsă de panică.

– Of, Lazlo, ajută-mă, ajută-mă, scînci.

Cineva o lovi cu putere peste gleznă.

– Mai ţine-ţi afurisita aia de fleancă, îi zise acelaşi glas cu accent străin, dur din cauza fricii şi a neliniştii.

Simţea tensiunea insuportabilă din maşină.

În spate, alături de ea, mai era cineva şi probabil alţi doi indivizi în faţă. Îşi putea da seama că erau cu toţii foarte speriaţi.

Simţea mirosul acru al transpiraţiei şi auzea cum îşi aprindeau mereu ţigările. Fiind legată la ochi, îşi ascuţise toate celelalte simţuri.

Îşi dădu seama că trebuia să fie aproape di-

mineață, atunci cînd cineva dădu drumul la radio. Erau ştirile de la ora şase. Aşteptă cu sufletul la gură.

Doamna Thatcher îl luase pe domnul Wilson la întrebări în timpul unei şedințe care ținuse pînă noaptea tîrziu.

În Australia se devalorizase dolarul. Un leopard scăpase de la Zoo.

Una dintre prințese îşi anunțase logodna.

Vremea avea să fie caldă şi însorită, iar mai pe seară erau aşteptate averse şi descărcări electrice.

Bella se lăsă pe spătarul banchetei, disperată. Nimeni nu o va mai găsi.

Acum mergeau cu viteză mai mare, probabil ca să ajungă mai repede la destinație, înainte ca şoseaua să se aglomereze prea tare. În plus, era tot mai cald. Iar ea avea o nevoie disperată să meargă la toaletă.

În cele din urmă maşina se opri, iar indivizii o scoaseră afară.

Bella simți briza cadă pe brațe şi pe picioare, mirosul îndepărtat de sare şi auzi zgomotul valurilor care se spărgeau de țărm.

Intră în panică gîndindu-se că se aflau undeva, sus, pe o stîncă şi că indivizii care o răpiseră intenționau s-o arunce de acolo.

Începu să tremure fără să se poată controla şi se puse pe plîns.

Cineva îi astupă repede gura.

– Termină cu văicărelile, îi zise o voce chiar la ureche şi imediat simți o țeavă de metal care o împungea în spate.

O forțară să se aşeze în iarbă ca să-i scoată

frînghiile cu care-i legaseră gleznele. Probabil că o căraseră vreo două mile, pentru că acum simțea peste tot oameni în jur şi mugetul vacilor, cîntecul păsărilor şi zumzetul maşinilor în depărtare.

Simți o alee de pietriş sub picioare şi uşurarea celor din jur.

Se împiedică de un prag, auzi o uşă trîntindu-se şi după aceea sunetul broaştei bine încuiate. Mirosul neplăcut de casă murdară, dărăpănată, o duse cu gîndul la copilăria ei petrecută în mahala.

Simțea cum i se scurgea transpirația pe spinare. În clipa următoare cineva veni în fugă pe scări, o prinse de braț, o tîrî la etaj şi o împinse într-o cameră.

Altcineva îi desfăcu frînghia din jurul mîinilor. Imediat Bella ridică mîinile spre legătura de la ochi. Se părea că fusese lipită cu bandă adezivă.

În clipa următoare unul dintre cei care veniseră cu ea sus îi smulse banda adezivă, prinzîndu-i însă şi cîteva fire de păr. Cum şi aşa o durea capul, țipă fără jenă de durere.

– Nu o răni, zise glasul cu accent puternic.

Bella clipi orbită în lumina slabă. În fața ei stăteau doi oameni. Amîndoi mascați. În mod evident, nici unul nu era Steve.

Unul din ei era îndesat, avea păr negru, barbă neagră, care se vedea de sub mască, şi nişte umeri de-a dreptul imenşi.

Celălalt era mai înalt, mai subțire şi avea păr întunecat şi rar.

– Ascultă, scumpo, îi zise el cu un accent spaniolesc pronunțat, dar nu la fel de puternic ca al celuilalt, o să stai aici o vreme îndelungată. Aşa că

nu te apuca să faci vreo prostie. Dacă vrei ceva, noi vom încerca să-ți facem rost.

– Trebuie să merg la toaletă, rosti Bella disperată.

Individul înalt izbucni în rîs.

– Vezi că ai o găleată în colț.

Mda, dar nu se putea folosi de ea pînă cînd nu plecau ei de acolo.

– Unde e Steve? întrebă. E şi el aici?

Tipul înalt clătină din cap şi-i arătă arma.

– Repet, nu încerca să faci vreo prostie, eventual să evadezi. Sîntem cinci care te păzim.

Deodată, Bella se simți îngrozită că nu mai avea legătura aceea pe ochi, pentru că dacă vreunul dintre ei îşi uita masca sau aceasta îi aluneca din greşeală, atunci aveau s-o omoare.

O lăsară singură şi astfel avu vreme să cerceteze bine camera. Era foarte mică, nu avea mai mult de trei metri pe doi, şi era luminată de un bec de douăzeci de wați.

Peste fereastră fusese bătut un oblon greu de lemn, tapetul era afumat şi din colțurile tavanului atîrnau pînze mari de păianjen.

Singura mobilă din cameră era un scaun desfundat şi găleata din colț.

Încercă gratiile de la ferestre, dar fuseseră bine zidite. Nici pereții nu păreau să aibă vreun punct mai slab. Dar chiar şi dacă ar fi avut, după ce-şi rosese unghiile aşa de rău în ultimele cîteva zile, nu ar fi putut săpa oricum nici o gaură cu ele.

Cîteva minute mai tîrziu un alt bărbat veni în odaie ca să-i curățe rana de la cap.

Acesta avea păr lung şi blond, era foarte slab şi

vorbea cu un glas domol, cu acelaşi accent spaniolesc ca şi ceilalţi doi.

Bella se simţi realmente mişcată de modul blînd în care avea grijă de ea, prevenind-o din timp că antisepticul avea s-ó usture puţin.

Simţea că omului acela îi era milă de ea. Observă că pantalonii de pe el erau cam scurţi, purta şosete largi, de un galben ţipător şi nişte pantofi împletiţi, care se scofîlciseră de atîta folosinţă.

Bella se întinse pe podea, încercînd să stea cît mai confortabil cu putinţă. Îi putea auzi pe indivizi cum vorbeau afară în spaniolă. Deci ei trebuiau să fie băieţii lui Juan.

Ceva mai tîrziu, în după-amiaza aceea, blondul îi aduse o cană cu ceai şi fasole bătută, unsă pe o felie de pîine aşezată pe o farfurie unsuroasă. Lihnită, hăpăi mîncarea imediat, dar, două minute mai tîrziu, dădu totul afară, abia ajungînd la vreme lîngă găleată.

Capul părea să i se despice de atîta durere. Se prinse cu mîinile de păr şi, suspinînd, se chirci pe podea. Trebuia să scape cumva de acolo înainte să înnebunească.

Îşi aminti că parcă citise pe undeva că dacă reuşeai să supravieţuieşti în primele patruzeci şi opt de ore ale unei răpiri, atunci în mod sigur puteai trece peste orice. Într-un fel sau altul trebuia să-şi recapete cumpătul.

Tatăl nostru care eşti în ceruri, începu ea.

Observase că individul blond nu riscase cumva să-i aducă un cuţit sau o furculiţă odată cu mîncarea. Îşi examină faţa în lingură. Ochii îi erau imenşi, iar chipul palid era murdar de sînge.

Ajunse la concluzia că era mai bine să încerce să recite toată piesa *„Othello"*, pentru că merita să facă orice ca să se păstreze în toate mințile, dar, cînd ajunse la cel de-al treilea act, în care gelozia lui Othello era încet trezită de Iago, mintea îi zbură înapoi la Lazlo, retrăind momentele pe care le petrecuseră împreună, certurile lor, weekend-ul petrecut la țară, cînd o ținuse în brațe după ce avusese acel coşmar.

Ce-i spusese atunci? Că era *amuzantă, talentată şi frumoasă.*

Îşi privi din nou imaginea din lingură. Dacă ar fi văzut-o în clipa aceea, n-ar mai fi considerat-o frumoasă.

Deodată se simți cuprinsă de o ură neîmpăcată față de Steve.

În cele din urmă, de atîta oboseală, căzu într-un somn neliniştit.

Capitolul 18

Bella a fost trezită de scîrțîitul pietrişului de pe alee. Printre crăpăturile obloanelor nu se mai vedea nici un fir de lumină.

Se auziră trei bătăi înfundate şi apoi cum uşa din față a casei era deschisă repede şi închisă la loc.

Auzi voci înfundate şi rîsete, şi pe cineva care urca scările, trecînd pe lîngă uşa ei.

Nu se simțea prea grozav, dar cel puțin durerea de cap nu mai era la fel de acută. Se chinui să se ridice în picioare, înțepenită şi ametită.

În gură avea un gust oribil. Simți o peliculă de praf şi murdărie, atunci cînd îşi trecu limba peste dinți.

De data asta nu avea la dispoziție nici o pastă *Colgate* care să-i redea încrederea, se gîndi în timp

ce-şi lingea degetele şi-şi ştergea sîngele de pe obraji.

Logica îi spunea că, dacă răpitorii o plăceau şi o credeau drăguță, atunci era mai puțin probabil să fie tentați s-o omoare.

Se întrebă cine era ultimul sosit, dar nu avu prea mult de aşteptat.

În clipa următoare uşa se deschise şi în camera ei intrară doi oameni mascați, cu pistoale în mîini.

Unul din ei era bărbosul îndesat pe care-l mai văzuse, iar celălalt, necunoscut, era mai înalt, purta pantaloni foarte strîmți peste coapsele grase şi o cămaşă închisă la culoare.

Avea un tors extrem de mare.

Prin cămaşă putea vedea bucățele de piept păros.

– Haide, frumoaso, îi zise el, legîndu-i mîinile, cu o voce libidinoasă care o făcu pe Bella să se cutremure de silă. E momentul să purtăm o mică discuție.

O conduseră afară pe hol şi de acolo într-o cameră bine luminată.

Înăuntru erau cîteva scaune în jurul unei mese pline de sticle, pahare şi farfurii cu mîncare.

Un bărbat se aşezase comod pe o canapea veche.

Şi el purta mască, dar Bella observă imediat că era îmbrăcat într-un frumos costum albastru, foarte elegant, avea butoni de aur la cămaşă şi un ceas din acelaşi metal prețios.

Pe dedesubt avea o cămaşă de un albastru-pal din mătase fină şi mirosea foarte tare a after-shave.

– Bună, Bella, scumpo, îi zise el. Ce vrei să bei?

Avea un glas plăcut, blînd şi gros, cu un uşor accent american.

– Vreau să-i dezlegi mîinile, Carlos, îi zise îndesatului cu barbă. Nu am vrea să te simţi mai prost decît e nevoie şi bănuiesc că putem avea încredere în tine că n-o să faci vreo prostie.

De ce naiba continuă să spună acelaşi lucru? se înfurie Bella. Lazlo ar fi spus că ea făcea mereu numai prostii.

Carlos tăie frînghia cu un cuţit de pîine.

Din cauză că fusese aşa de strînsă, i se învineţise încheieturile.

Bărbatul de pe canapea se ridică şi începu să i le maseze cu blîndeţe.

– Nu ar fi trebuit s-o legi aşa de strîns, rosti cu reproş.

Bella era speriată de această abordare blîndă. Simţea cum i se scurgea transpiraţia pe corp.

– Cred că ţi-ar prinde bine ceva de băut, îi zise el. Un scotch?

Bella încuviinţă.

– Mi-e teamă că nu avem gheaţă.

Îi turnă un pahar cu whisky, pe care-l aşeză pe un scaun alăturat.

Bella privi în jur. Doi oameni stăteau sprijiniţi de uşa din spatele ei şi se jucau cu armele.

Îşi luă paharul, dar mîna îi tremura aşa de rău că nu reuşi să-l ducă pînă la gură.

– Eşti speriată, observă omul în costum albastru. De ce anume ţi-e teamă?

– Oamenii tăi nu s-au purtat cu prea multă blîndeţe pînă acum.

– Dacă ţi-e teamă că o să-ţi distrugem frumu-

sețea poți să stai liniştită.

Bella îl văzu cum lua cuțitul de pîine şi tăia capătul trabucului.

Observă de asemenea că avea mîini îngrijite, deşi unghiile i se păreau cam prea lungi.

– De ce... m-ați adus aici? izbucni în cele din urmă. Răpirea mea este legată de cea a lui Chrissie, nu?

– Desigur.

– Ea e bine?

– Foarte bine, deşi nu suportă tensiunea la fel de uşor ca tine, dar stă la noi de mai multă vreme şi bănuiesc că a dus o viață mult mai uşoară decît a ta, nu e obişnuită cu greutățile. Adevărul este că nu te place, nu?

Bella roşi.

– Asta nu e treaba voastră.

– N-aş putea spune că o învinovățesc. În fond i-ai şterpelit prietenul de sub nas, nu?

– Nu e adevărat, se apără Bella, după care sorbi din băutură. A venit el singur la mine.

– Nici pe el nu-l pot învinovăți, îi răspunse el, ridicîndu-se şi mîngîind-o pe față. Eşti foarte drăguță, adăugă încet, în timp ce Bella căuta să se ferească de el. Tot aşa cum nu mă miră că şi lui El Gato i s-au aprins călcîiele după tine. A încercat să-l dea pe Rupert la o parte, nu?

Bella îl privi nedumerită un moment, pînă să-şi dea seama că se referea la Lazlo.

– Nu, rosti gîtuită. Nu e adevărat.

Deşi sistemul ei de avertizare nu lucra la capacitate maximă, i se părea vital să-l convingă pe omul acela că nu era absolut nimic între ea şi Lazlo,

pentru că altfel nu avea să mai scape cu viață de acolo.

– Crezi că o să fie în stare să facă rost de parale?

– Sigur că da, dar, în prezentul climat economic, treaba asta durează ceva.

– Desigur, conveni bărbatul în costum albastru.

– Cert este că Lazlo are nervi de oțel, continuă Bella. Nu o să dea nici măcar un penny pînă cînd nu se convinge că sora lui este în siguranță şi că îi va fi înapoiată.

– Ei bine, ca să-l ajutăm să urgenteze strîngerea banilor am vrea să ne ajuți să facem o mică înregistrare mîine, în care să-i comunici că ți-e dor de el şi că te simți mizerabil aici.

Bella se albi la față.

– Nu, rosti gîtuită. Nu pot să fac aşa ceva.

– Eu în locul tău n-aş mai sta pe gînduri. Vei constata că ne vom înțelege foarte bine şi nu vei avea nimic de pătimit atîta vreme cît joci aşa cum îți cîntăm noi.

– Pot s-o văd pe Chrissie? Este şi ea aici?

– Sigur, de ce nu? E chiar aici. Deschise uşa din dreapta şi-i umplu iar paharul. Ia şi băutura cu tine.

Cum intră în odaia alăturată, Bella se gîndi mai întîi la Chrissie şi la cît de frumoasă se făcuse. Slăbise cu cîteva kilograme bune.

Rochia neagră cu care fusese îmbrăcată în momentul răpirii atîrna pe ea, părul ei negru părea şi mai întunecat din cauză că se murdărise, iar ochii păreau să-i fi devenit imenşi pe chipul foarte palid.

Cînd o văzu pe Bella tresări dureros.

– Pleacă! Pleacă! urlă imediat. Nu o vreau lîngă

mine. O urăsc, o urăsc! Nu vreau s-o văd aici!

Fata se aruncă pe pat şi începu să hohotească isteric.

Uşa se închise în urma Bellei, fiind încuiată de două ori.

Bella se aplecă peste umărul lui Chrissie, gata-gata să plîngă la rîndul ei.

– Te rog, nu mai plînge. Totul o să fie bine. Lazlo o să facă rost de bani.

– Ba nu! Ba nu! De ce nu a făcut rost de ei pînă acum? Toată lumea m-a părăsit şi acum te-au adus pe tine aici numai ca să mă tortureze.

Bella îngenunche alături de ea.

– Poftim, bea puţin whisky.

– Nu vreau nici un strop din băutura lor oribilă, zise Chrissie, strîngîndu-şi pumnii. N-am mîncat nimic de cînd m-au adus aici. Văd că tu te-ai dat bine pe lîngă ei şi ai acceptat afurisita aia de băutură. Nu ţi-e frică de nimic?

Se întoarse deodată spre Bella şi lovi paharul, vărsînd băutura pe jos şi pe rochia ei.

– Te urăsc! Te urăsc! suspină ea. Steve era prietenul tău cel nemernic. Dacă nu ni l-ai fi prezentat tu, nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat. Nu m-ar mira dacă aţi fi implicaţi amîndoi în afacerea asta.

– Nu am absolut nici o legătură cu nebunia asta, răspunse Bella, încercînd să fie cît mai înţelegătoare. Am fost la fel de uimită ca şi tine cînd am descoperit că Steve era implicat.

– Şi atunci de ce te-au prins şi pe tine? răspunse Chrissie. Bănuiesc că-şi imaginează că Rupert va putea să-l convingă pe Lazlo să scoată cele

două milioane fiind vorba de tine.

– Te rog, ascultă-mă, îi zise Bella. Între Rupert şi mine s-a terminat totul.

Chrissie o privi morocănoasă.

– Poate că tu ai rupt logodna, pentru că te-ai plictisit, dar el e încă nebun după tine.

– Deloc, ascultă la mine. A venit de la Zürich chiar în noaptea în care ai fost răpită. N-am mai văzut pe cineva într-un asemenea hal. Lazlo şi cu mine am mers la el acasă imediat ce am auzit vestea. Lazlo a şi început să pună la punct un plan de strîngere a banilor. Constance a fost la fel de nesuferită ca de obicei, iar Charles era prea beat ca să poată fi de vreun ajutor. Dar Rupert, săracul, era terminat. A făcut-o bucăţi pe Constance, atunci cînd a început să se plîngă de pierderea atîtor bani.

– Nu te cred, îi zise Chrissie încăpăţînată.

– Rupert m-a dus pînă acasă, pentru că aşa i-a cerut Lazlo, adăugă repede. Mi-a spus că a crezut întotdeauna că vei fi alături, pentru că erai mereu în casă, un fel de soră mai mică ce-l adora. Dar cum erai în pericol, şi-a dat seama că de fapt pe tine te iubea. Aproape că-şi ieşise din minţi de grijă.

– Spui tu aşa că să mă îmbunezi.

– Ba nu.

Chrissie începu să plîngă iar. Apoi, ca un copil care cere din nou o poveste înainte de culcare, rosti:

– Crezi că ai putea să-mi spui din nou totul?

Ceva mai tîrziu Bella rosti:

– Cum naiba o să scăpăm noi de aici?

– Nu cred că putem, răspunse Chrissie. Sînt înarmaţi pînă-n dinţi. Mă sperie de moarte.

– Este unul blond care a fost foarte blînd cu mine, atunci cînd mi-a curățat rana de la cap, zise Bella.

– Ăla este Diego, răspunse Chrissie. El e de treabă, dar e şi unul rău de tot, pe nume Pablo, care n-a scos o vorbă de cînd sînt eu aici. Îi lipseşte un deget de la mîna dreaptă. Iar cel mai oribil dintre toți este Ricardo. Cel care, practic, se revarsă din cămaşă. De cîte ori mă leagă pentru noapte, mă atinge mai mult decît este necesar. Sînt sigură că o să încerce ceva cît de curînd, pentru că sînt cu toții atît de nervoşi şi de frustrați. Spune-mi, chiar crezi că Rupert mă iubeşte?

Capitolul 19

Trei zile trecură cu o încetineală insuportabilă. Au ascultat fiecare buletin de ştiri, dar în nici unul nu era menționată răpirea lor. Pînă şi Bella începu să simtă că toată lumea le abandonase. Una dintre cele mai mari probleme ale ei era s-o oprească pe Chrissie să cedeze din cauza tensiunii.

Dar asta însemna că avea ceva de făcut, agitîndu-se pe lîngă fată, avînd grijă s-o facă să mănînce cît de puțin şi înveselind-o.

Vorbeau mereu, mai ales Chrissie, care-i povesti cîte ceva despre copilăria ei petrecută în America de Sud, despre Rupert şi uneori şi despre Lazlo, în timp ce Bella se chinuia din răsputeri să nu se arate prea interesată de cîte ori îi auzea numele.

Acum, cînd Chrissie slăbise aşa de mult şi fața i se subțiase, îi amintea mereu de el.

Aveau aceeaşi pometi, aceeaşi impasibilitate şi acelaşi zîmbet care ar fi putut lumina un oraş cufundat în întuneric, atunci cînd erau amuzaţi de ceva.

A doua zi de dimineaţă, pistolarii o aduseră pe Bella în salon şi o obligară să facă o înregistrare ridicolă, care să-i fie trimisă lui Lazlo şi familiei, în care-i implora să facă rost de bani cît mai repede cu putinţă şi să nu se ducă la poliţie. A fost obligată să citească cele cîteva rînduri, scrise special pentru ea, de mai multe ori, pînă cînd răpitorii se declarară mulţumiţi.

– La final spune „Te iubesc", îi porunci Ricardo.

– Nu vreau, se opuse Bella.

Ricardo îi puse pistolul la tîmplă.

– Eu aş face-o în locul tău.

– Te iubesc foarte mult, şopti Bella.

– Asta o să-l facă pe El Gato să se grăbească niţel, rosti Ricardo.

Chrissie, care tocmai fusese adusă ca să facă înregistrarea ei, auzise fără voie ultima remarcă a Bellei.

– Ce naiba se petrece, îi şopti Bellei imediat ce fură încuiate în camera lor. Mereu faci cîte o aiureală. De ce naiba a trebuit să spui că-l iubeşti pe Rupert adineauri? Încă mai alergi după el?

Bella roşi fără voie.

– Nu. Pistolarii ăştia n-au priceput absolut nimic. Dintr-un motiv necunoscut au ajuns la concluzia că eu şi cu Lazlo sîntem nebuni unul după altul.

Chrissie deschise gura şi apoi o închise la loc, după care începu să rîdă.

– Tu şi cu Lazlo! Doamne, ce cretini sînt! Măcar dacă ar şti cît de mult vă detestaţi.

Bella nici nu clipi. Reuşea să se stăpînească destul de bine, dar descoperi că-i venea foarte greu să nu reacţioneze cînd, în zilele care urmară, Chrissie continua să rîdă cu poftă gîndindu-se la ea şi la Lazlo.

Chrissie, care acum o avea pe Bella ca s-o protejeze, dormea foarte mult. Cu o săptămînă înainte trăise atîtea şocuri, încît simţea nevoia de somn şi odihnă ca să-şi revină. Acest lucru îi lăsa Bellei multă vreme la dispoziţie ca să-şi observe răpitorii.

Individul spilcuit, cu costum albastru, plecase. Probabil că era unul dintre şefii din organizaţia lui Rodriguez, decise Bella.

Mai rămăseseră ceilalţi cinci: Ricardo, individul cu muşchi puternici şi glas libidinos, Carlos, îndesatul cu păr şi barbă negre, băiatul acela subţirel, Pablo, căruia îi lipsea un deget şi nu scotea o vorbă, Diego, blondul cel amabil, şi Eduardo, cel înalt şi brunet, cu un aer autoritar şi care se părea că era şeful acelei operaţiuni. Cu excepţia lui Pablo, cu toţii aveau verighete pe degete.

Erau întotdeauna cel puţin doi care făceau de pază, unul la picioarele scărilor, lîngă uşa din faţă, şi unul în faţa camerei în care erau închise Bella şi Chrissie. Noaptea, unul stătea de pază chiar în cameră, cu arma pregătită pe genunchi.

Ricardo era cel mai nesuferit. Era tăcut perioade lungi de timp, ca după aceea să declanşeze certuri violente. Bellei nu-i plăcea deloc felul în care se uita pofticios la Chrissie.

Diego, pe de altă parte, era amabil şi atent cu ele. Într-o zi, cînd plîngea, venise şi-i ştersese ochii cu batista.

Adeseori, din cauză că înțepenea şi avea dureri din cauza dormitului pe podea, venea şi-i masa spatele. Ceea ce o înspăimînta cu adevărat era mila pe care o vedea în ochii lui. Ştie că o să fim omorîte, se gîndi îngrozită.

Din punct de vedere fizic, simțea cum decădea tot mai mult. Rochia roşu cu alb era mizerabilă. La fel şi ea.

Îşi imagina cum pielea i se acoperea de puncte negre, cum sprîncenele îi creşteau ca nişte tufişuri, pentru că nu le mai putuse pensa, dinții putrezindu-i în gură, pentru că nu avea cu ce-i spăla. Putoarea din cameră era cumplită. Visa mereu la baia verde a lui Lazlo şi la apa fierbinte şi parfumată.

În cea de-a patra noapte, pistolarii începură să se certe între ei. Băuseră mult şi se apucaseră să zbiere în camera alăturată. Îşi dorea nespus să fi putut pricepe ce anume îşi spuneau. Chrissie ştia bine spaniola, dar în acel moment dormea dusă.

Pe la miezul nopții, Ricardo veni în camera lor, schimbîndu-l pe Diego. Putea de la o poştă a coniac şi, cum intră, se şi împiedică de o scîndură desprinsă din podea. Bella se prefăcea că dormea.

În camera alăturată zarva încetă şi toată casa se cufundă în linişte. Bella deschise un ochi. În lumina slabă putea vedea strălucirea stinsă a pistolului de pe genunchii lui Ricardo. Chrissie se întoarse şi gemu în somn, cu părul negru peste față şi primul nasture al rochiei desfăcut peste piept, lăsînd vederii pielea albă ca marmura a sînilor.

Ricardo începu deodată să gîfîie, apoi se ridică deodată, păşi peste Bella şi se îndreptă spre pat. Bella întredeschise ochii şi îl văzu cum se uita pof-

ticios la trupul voluptuos, frumos, al lui Chrissie şi cum, foarte încet, întinse mîna ca s-o mîngîie pe faţă. Chrissie se mişcă iar în somn, apropiindu-se de el precum un cîine mîngîiat de stăpîn.

Ricardo continuă s-o mîngîie pe obraji, ca după aceea să-şi lase mîinile mai jos şi să-i desfacă rochia.

Bella îngheţase de oroare, incapabilă să se mai mişte. Chrissie se trezi în acel moment şi dădu să urle de groază cînd văzu chipul mascat. Însă Ricardo îi acoperi gura cu o mînă şi se aruncă asupra ei, căutînd să-i rupă rochia.

Bella reacţionă mai mult din instinct.

– Las-o în pace! urlă la el, luînd scaunul desfundat şi lovindu-l pe Ricardo în cap cu el.

Ricardo gemu sonor şi se prăvăli pe podea, în timp ce Chrissie răcnea de groază.

Tocmai cînd voia să-l mai lovească o dată, uşa se deschise şi în cameră năvăliră Eduardo, Carlos şi Pablo cu pistoalele în mîini.

– Pune scaunul jos, mîrîi Eduardo.

– A încercat să mă violeze, suspină Chrissie.

Bella, după ce privi cele trei pistoale îndreptate spre ea, lăsă scaunul jos. Pablo îl ajută pe Ricardo să se ridice.

– Tîrfa aia afurisită m-a pocnit, spuse Ricardo cu sîngele şiroindu-i din cap. Se năpusti ca un animal asupra lui Bella şi o pălmui de cîteva ori.

– Ajunge, îi strigă Eduardo. O să-i dăm o lecţie altfel. Îi dădu cîteva instrucţiuni în spaniolă lui Pablo, care ieşi şi reveni în cameră cu o frînghie cu care le legă pe Bella şi pe Chrissie.

Pe Bella o aşezară pe un scaun. Ea simţea cum

îi curgea sîngele pe obraji, acolo unde o tăiase inelul lui Ricardo.

Apoi Carlos veni cu un prosop pe care-l aranjă în jurul gîtului ei. Deodată, Bella îşi aminti cum tăiaseră urechea lui Paul Getty.

– Vă rog, nu! şopti terifiată.

– Taci! strigă Eduardo, ridicîndu-i părul.

Stăteau cu toţii în spatele ei.

– Nu! urlă Chrissie. Vă rog, nu-i faceţi vreun rău. Ea putea vedea bine ceea ce nu observa Bella, şi anume, că în mîna lui Eduardo era un brici care strălucea drăceşte în lumină.

Bella îşi lăsă capul în faţă.

– Stai potolită, îi zise Eduardo furios. Sau o s-o păţeşti rău de tot.

Bella simţea cum cineva o trăgea de păr, în timp ce acesta era tăiat de brici.

– Nu, începu să se vaite. Nu părul meu.

Eduardo trecu lama briciului peste unul din obrajii ei.

– Gura, îi zise încet.

Îi tăiară coama de păr lung, pînă cînd îi lăsară în cap doar şuviţe mai mici de două degete. Era tunsă mai scurt decît un băiat. Restul părului zăcea pe podea.

Eduardo îi spuse lui Pablo să-l adune.

– O să-l facem pachet şi o să i-l trimitem lui El Gato. Poate aşa va avea un imbold ca să adune banii ăia ceva mai repede.

O duseră în camera alăturată şi o aşezară pe un scaun, cu mîinile şi picioarele legate. Agăţară o frînghie lungă de tavan, îi făcură un laţ şi laţul i-l puseră în jurul gîtului.

– Să nu cumva să adormi, pentru că atunci o să mori spînzurată, îi zise Ricardo înainte să iasă şi să încuie uşa.

Bella nu se putea opri din plîns. Nu se gîndea decît că acum îl pierduse pe Lazlo.

Îşi amintea foarte bine că-l auzise spunîndu-i că lui îi plăceau numai fetele cu părul lung. E adevărat, nu-l putea pierde, cînd nici nu-l avusese, dar aşa, cu părul scurt, era evident că el nu o mai putea iubi.

Cu patru nopți în urmă nu putuse dormi. Acum, că trebuia cumva să se mențină trează, se simțea copleşită de oboseală. Dar trebuia să stea trează. Încercă să-şi amintească toate poeziile pe care le învățase, dar nenorocirea era că toate vorbeau despre dragoste, ceea ce o făcea să se gîndească doar la Lazlo, să retrăiască momentele pe care le petrecuseră împreună.

Ultima dată cînd îl văzuse singură, Lazlo stătuse cu spatele spre şemineu, foarte frumos în cămăşa albastră şi cu un chip ciudat de blînd, şi îi spusese „Vino aici", iar ea o pornise spre el, deşi era speriată. Apoi telefonul îi întrerupsese chiar înainte să ajungă la el.

În clipa aceea îşi permise să-şi lase fantezia liberă, spunîndu-şi ce s-ar fi putut întîmpla dacă telefonul n-ar fi sunat, dacă s-ar fi aruncat în brațele lui şi ar fi ascultat toate lucrurile frumoase pe care i le-ar fi spus cu un glas plin de pasiune.

Doamne, îşi zise, ea nu voia de la el bogăție, cai de curse, iahturi sau blănuri, ci înțelegerea, bunătatea ascunsă sub exteriorul acela dur, protecția pe care o oferea familiei şi celor dragi.

Începu să plîngă din nou, copleşită de disperare.

De ce nu se lăsa să adoarmă ca să moară? Nu! Încercă să se adune. Cineva trebuia să aibă grijă de Chrissie. Cineva trebuia s-o ajute să fugă de acolo.

Diego preluă schimbul de la ora patru şi fu îngrozit de ceea ce văzu.

– Dumnezeule! Ce ți-au făcut nemernicii ăştia? Părul tău cel minunat!

Îi scoase laţul din jurul gîtului şi-i dezlegă mîinile şi picioarele, după care scutură părul care-i căzuse pe spate. Apoi îi dădu şi o ţigară aprinsă.

– Ce s-a întîmplat?

Bella ridică din umeri.

– Ricardo a încercat s-o violeze pe Chrissie.

– Şi?

– Şi l-am pocnit cu un scaun.

– Aşa că a simţit nevoia să se răzbune. Puştoaica e bine?

Bella încuviinţă din cap.

– Cel puţin din punct de vedere fizic. Unde sînt ceilalţi?

– Dorm. O să-ţi fac o cană cu ceai.

Plecă din cameră, lăsîndu-şi pistolul pe scaun. Bella ar fi putut să-l ia şi să-l folosească, dar se simţea mult prea obosită.

Faptul că Diego avea încredere în ea ar fi putut s-o ajute să scape de acolo. Acesta reveni cu apă caldă şi săpun, şi începu să-i spele faţa şi mîinile. Apoi îi aduse o cană cu ceai şi o pară, pe care o curăţă de coajă şi o tăie în sferturi. Bella nu mai gustase niciodată ceva atît de delicios.

– Eşti aşa de bun cu mine, Diego, îi zise. Sînt chiar aşa de hidoasă cum m-au tuns?

El ridică din umeri.

– Erai mai drăguță cu el lung, dar va creşte la loc.

– Dar mi se va permite să trăiesc destul cît să apuc să-l văd crescînd?

– Nu te mai gîndi la aşa ceva. Nu ştiu. Eu doar primesc ordine.

Bella luă o înghițitură din ceaiul dulce şi fierbinte. Parcă îi mai dădea putere.

– Ce cauți tu cu astfel de oameni? întrebă în cele din urmă.

– Țara mea e foarte săracă. Singura modalitate de a scoate ceva bani în grabă este de cealaltă parte a legii.

Îi povesti despre fiul său care avea numai cinci ani şi suferea de o boală de inimă foarte rară.

– Dacă nu va fi operat în curînd, va muri. În țara mea nu există asistență medicală cum aveți voi aici. Nu există asigurări de sănătate, totul trebuie plătit. Operația copilului costă foarte mult. Cînd afacerea asta se va termina şi El Gato va plăti, voi avea destui bani pentru operație şi vom putea să ne mutăm în altă țară. Vom primi nişte paşapoarte noi.

– Dar oamenii de la care primeşti ordinele nu se vor aştepta să lucrezi în continuare cu ei?

– Nu, numai o singură treabă, aşa a fost înțelegerea noastră.

– Dar nu vezi cu ce fel de oameni te-ai înhăitat? insistă Bella. Nu-ți vor mai da drumul vreodată. Va trebui să lucrezi cu ei pentru tot restul vieții şi, dacă într-o zi faci vreun pas greşit, s-a zis cu tine.

– Taci din gură, se supără Diego. Nu e adevărat.

Bella merse la cacealma.

– Juan Rodriguez este în spatele acestei operațiuni, nu?

Diego înțepeni.

– De unde ştii?

– Şi Lazlo ştie treaba asta, pentru că în nici un caz nu e prost. Nu va mai dura mult pînă cînd ne va da de urmă şi fie că vom fi în viață sau nu, voi veți petrece multă vreme în închisoare.

– Minți, îi zise Diego foarte agitat.

– Juan Rodriguez nu e un nume pe care să-l pot născoci. Ascultă, ştiu totul despre el, cît de puternic şi de vicios este. Nu o să te lase niciodată să pleci după ce se termină afacerea asta. Şi dacă ne căsăpeşte pe mine şi pe Chrissie, pentru că bănuiesc că asta este intenția lui, indiferent dacă primeşte banii sau nu, Lazlo vă va urmări pe toți şi se va răzbuna. Cu doi oameni turbați ca el pe urmele tale, nu vei avea parte niciodată de viața liniştită pe care ți-o doreşti alături de nevastă şi copil.

Diego se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe agitat prin fața ei.

Deşi inima-i bătea cu repeziciune, Bella încercă să-şi păstreze acelaşi ton calm.

– Ascultă, Diego, pot să jur cu mîna pe inimă că, dacă-l informezi pe Lazlo unde sîntem, iar asta înseamnă să-i dai un simplu telefon, el va avea grijă de tine, o s-o scoată pe soția ta din Buenos Aires şi va avea grijă ca fiul tău să primească cel mai bun tratament medical din lume. Iar după aceea vei putea să trăieşti tot restul vieții în linişte, fără să te vîneze nimeni.

– Eşti nebună, se răsti Diego. Poliția mă va înşfăca în clipa în care ies de aici.

– Vei face cel mult un an, ținînd cont că este vorba de prima ta abatere, dar probabil că Lazlo va aranja în aşa fel, încît să nu faci nici atît, dar cel puțin nevasta ta va fi undeva în siguranță şi băiatul sálvat.

Diego se aşează pe scaun şi luă pistolul în mînă.

– Chiar nu-ți dai seama că asta constituie cea mai mare crimă printre oamenii mei, că asta este infamita? o întrebă grav. Ciripitul la autorități. Dacă-i torn pe ceilalți, Juan va avea grijă să fiu omorît în mai puțin de o săptămînă.

– Nu şi dacă vei avea protecția lui Lazlo. Nu merită să fii loial unor astfel de oameni. Nu sînt altceva decît nişte nemernici de doi bani. Tu eşti altfel, Diego. Tu eşti un om bun.

– Nu-mi mai vorbi astfel. Dacă ceilalți te aud, atunci sîntem amîndoi ca şi morți, izbucni Diego. Întinde-te pe jos şi încearcă să dormi. Îşi scoase haina şi i-o puse ei pe umeri.

– Mă doare peste tot, se plînse Bella. Nu pot să dorm. Freacă-mă puțin pe spate şi mai spune-mi cîte ceva despre băiețelul tău.

Capitolul 20

O altă zi şi o noapte trecură cu greu. Pablo, simțidu-se probabil vinovat pentru ceea ce se întîmplase cu o noapte înainte, îi aduse un exemplar vechi din *„Woman's Own"* ca să citească.

Pentru Bella a fost ca o gură de aer proaspăt. Citi de nenumărate ori toate sfaturile pentru croşetat şi poveştile romantice cu finalurile lor fericite. Cum îi mai lăsa gura apă, atunci cînd privea fotografiile personalităților şi rețetele ieftine.

Cel mai mult îi plăceau fotografiile. În afară de Chrissie nu văzuse altceva decît măşti în ultimele cinci zile. Dar, undeva, în străfundul minții exista mereu gîndul că timpul le fugea printre degete. Nu mă uita, dragul meu.

În dimineața următoare, Pablo făcea de gardă lîngă ele şi-şi curăța pistolul, zîmbind, cînd din ca-

mera de alături de auziră deodată urlete.

– Treci la postul tău, îl putură auzi pe Eduardo urlînd. Ştii foarte bine că trebuie să fiţi doi.

– Am nevoie de ceva de băut, se auzi văicăreala libidinoasă a lui Ricardo.

– Ţi-ai primit porţia pe ziua de astăzi, izbucni Eduardo. Întoarce-te la postul tău.

– Vreau ceva de băut.

– N-a mai rămas decît jumătate de sticlă.

– Atunci cineva va trebui să iasă mîine ca să mai cumpere.

– E prea periculos, se auzi glasul lui Eduardo plin de exasperare.

În vreme ce ziua se scurgea încet, atmosfera devenea tot mai tensionată, certurile izbucnind de la cele mai inocente remarci. Carlos se plînse că Ricardo nu i-a pus destul zahăr în ceai. Ricardo a sărit imediat în sus.

Eduardo aproape că s-a trezit cu supa în poală, pentru că a îndrăznit să afirme că nu era destul de sărată. Dacă inactivitatea aceea avea să mai dureze mult, îşi zise Bella, atunci cei de acolo aveau să sară unul la gîtul celuilalt.

La miezul nopţii, Diego preluă garda. La început s-a arătat supărat, refuzînd să discute cu ea.

– Trebuie să fie foarte cald acum la Buenos Aires acum, rosti Bella.

Diego preferă să n-o ia în seamă.

– Nu e prea plăcut pentru o mamă singură care trebuie să aibă grijă de copilaşul ei bolnav, continuă ea.

– Nu vreau să vorbesc acum despre asta, izbucni Diego.

– Şi eu am crescut tot într-o mahala, zise Bella, şi ştiu ce iad e şi ce înseamnă să scapi de acolo, şi să laşi totul în urmă.

– Ca s-o sfîrşeşti într-o casă de fermă părăsită, cu un pistol la tîmplă, murmură Diego.

– Am avut ghinion, dar orice copil merită şansa de a pleca, mai ales cînd este vorba de propriul tău copil. Of, Diego, tu chiar nu-l iubeşti?

– Sigur că da, mîrîi el. De ce crezi că fac treaba asta?

– Atunci oferă-i ocazia să se facă bine şi să alerge la soare, să meargă la o şcoală bună şi să poarte hăinuţe frumoase.

– Juan o să-mi dea toate astea.

– Aiurea. O să-ţi pună un laţ în jurul gîtului, pe care-l va strînge de cîte ori nu joci aşa cum cîntă el. Lazlo Henriques este un om bun, indiferent ce altceva ai auzit despre el, continuă ea suspinînd. E dur, dar ştie cum să aibă grijă de oamenii lui.

– Îl iubeşti, nu? o întrebă Diego încet.

Bella încuviinţă din cap, incapabilă să vorbească din cauza nodului din gît.

– Probabil că n-o să-l mai văd niciodată. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji şi se simţea copleşită de o asemenea disperare, încît aproape că nici nu-l auzi atunci cînd îi zise:

– Dacă îl contactez pe El Gato, cum o să ştie el că nu-i o păcăleală?

Inima Bellei tresări deodată.

– O s-o faci?

– Nu ştiu. Haide, spune-mi cum o să ştie?

– O să-i scriu un bilet.

– Nu, e prea periculos.

– Atunci, ia inelul ăsta, îi zise, scoțînd de pe deget inelul de aur cu diamante mici. Rupert mi l-a dat. Lazlo mi-a spus mereu că este singura bijuterie de bun-gust pe care o am. Şi foloseşte *Balck Opal,* ca pe o parolă. Sînt un fel de glume ale noastre de care nu ştie nimeni altcineva. Doamne, Diego, nu o să regreți, îți garantez. Spune-i numai unde sîntem şi cum ne poate găsi.

– Încă nu m-am hotărît, îi zise Diego, băgînd inelul în buzunar.

Deodată, din camera de alături se auzi o pocnitură teribilă.

– Iar se ceartă. Probabil din cauza ta, îi zise Diego, ridicîndu-se şi ieşind din cameră.

Cîteva minute mai tîrziu se întoarse.

– Ricardo tocmai a băut ultimul strop de whisky. Carlo l-a pocnit de nu s-a văzut. Sînt cu toții furioşi.

– Asta înseamnă că mîine va trebui să aduci alte provizii, răspunse Bella.

– Nu promit nimic, îi zise Diego.

A doua zi se dovedi încă şi mai caldă decît precedenta. Muştele zburau peste tot, iar duhoarea devenise insuportabilă.

Mă întreb cum de pot să supraviețuiască acele călugărițe care nu se spală cu anii, se gîndi Bella. Si.ntea cum îi creştea părul pe picioare.

În curînd voi putea să-l împletesc şi să-i pun fundițe, se gîndi ea dezgustată. Doamne, mă simt oribil!

În locul lui Diego veni Eduardo, care aduse şi radioul cu el. La ora opt începu buletinul de ştiri. Bella îl simțea încordat, dar nici de data asta nu se

comentă absolut nimic despre răpire. Toată lumea le uitase. Aşadar, relaţiile lui Lazlo în lumea interlopă nu erau chiar atît de grozave.

La radio se auziră cîteva melodii la modă. Bella se ridică şi schiţă cîţiva paşi de dans ca să se mai dezmorţească, după care ascultă piesa de teatru care urmă.

Îi era greu să accepte că viaţa din lumea de afară îşi continua cursul firesc. Oamenii făceau dragoste, se duceau la muncă, mîncau pîine prăjită cu marmeladă la micul dejun.

Ea la micul dejun avusese o cană cu ceai chior şi o coajă de pîine.

– Aici e inclus şi serviciul la cameră, glumise ea mai devreme.

– Cum? se mirase Eduardo.

– Nimic, nimic, răspunse Bella.

Era clar că rămăseseră fără provizii.

Pe la mijlocul zilei auzi mai multe şuşoteli în faţa uşii, apoi intră Pablo, care îi legă mîinile. Se simţea extrem de nervoasă, pentru că se temea de orice fel de schimbare a rutinei, dar ei o duseră numai la Chrissie în cameră.

Chrissie păru extrem de fericită s-o vadă, dar biata de ea nu arăta deloc bine.

– Cît o să mai dureze nebunia asta? o întrebă de cum o văzu. Eu una nu mai pot.

– Taci, în curînd o să se întîmple ceva.

– Dar mai întîi o să înnebunesc. De ce ne-au pus iar împreună? Ei nu fac niciodată ceva drăguţ fără să aibă şi un motiv ascuns. Mă sperii cînd îi văd că devin mai blînzi.

– Cred că vor pleca după provizii şi le va fi mai

uşor să ne păzească, dacă sîntem amîndouă în aceeaşi cameră.

Cineva strigă ceva în spaniolă.

Chrissie se albi la faţă.

– Ce spun? întrebă Bella.

– Au zis: „Spune-i lui El Gato că dacă nu aduce banii pînă mîine seară, le facem felul."

– Asta înseamnă că-l vor suna pe Lazlo, conchise Bella.

– Doamne! Or să ne omoare, strigă Chrissie.

Bella încercă din răsputeri s-o liniştească, dar era sincer îngrijorată pentru că fata era deprimată şi nu părea prea sănătoasă. Ochii i se adînciseră în orbite, avea obrajii aprinşi de febră şi, deşi în încăpere căldura era înăbuşitoare, ea tremura scuturată de frisoane. În plus, începuse să tuşească foarte rău.

O determină pe Chrissie să vorbească iar despre Rupert, lăsînd-o să-şi descarce sufletul.

În cele din urmă fata îi spuse:

– Vorbesc prea mult.

– N-ai decît să vorbeşti cît vrei. Oricum nu avem altceva de făcut.

– În ultima zi am avut multă vreme la dispoziţie ca să stau şi să mă gîndesc. Am fost aşa de rea cu tine din cauza lui Rupert. Cu toţii am fost răi, dar mai ales eu, în special la nuntă, cînd am spus ce am spus şi pe urmă în weekend, cînd ţi-am strecurat diamantul în valiză

– Nu contează, răspunse Bella. Dacă aş fi iubit pe cineva, atunci probabil că m-aş fi comportat la fel.

– Dar ai fost aşa de bună cu mine de cînd sîn-

tem aici. Eşti puternică şi curajoasă. Spui că ţi-e ruşine cu trecutul şi cu familia pe care ai avut-o, dar este sigur că te-au ajutat să suporţi mai uşor întreaga situaţie, te-au ajutat să-i înfrunţi şi să-l pocneşti pe Ricardo cu scaunul ăla. Nu prea pot să înţeleg de ce o faci, dar vreau să-ţi mulţumesc şi să-ţi spun că m-am înşelat în privinţa ta, şi că te iubesc, şi îmi pare tare rău că m-am purtat ca o proastă.

Bella îşi întoarse capul astfel încît Chrissie să n-o poată vedea plîngînd. Era de-a dreptul ridicol că, în situaţia în care se aflau, această fată reuşise s-o facă să se simtă atît de fericită.

– Lazlo nu te-a înţeles deloc, îi zise Chrissie, iar atunci cînd vom... vreau să spun dacă vom reuşi să scăpăm tefere, o să-i zic cît de minunată ai fost.

Începu deodată să tuşească tot mai rău, pînă cînd Eduardo îi aduse un pahar cu apă.

– Va trebui să-i faci rost de ceva mai tare, îi zise Bella.

– Ceilalţi vor veni înapoi cu un sirop de tuse, răspunse Eduardo.

Capitolul 21

Aşteptarea era teribilă. Bella citi articolele din *„Women's Owwn"* cu glas tare, interpretînd cît mai comic dialogurile şi făcînd-o pe Chrissie să rîdă. În cele din urmă Chrissie adormi agitată. Pentru Bella era uimitor cum accesele de tuse nu reuşeau s-o trezească.

La ştirile de la ora două nu se menţionă nimic despre răpire, dar în vreme ce după-amiaza trecea, Bella începu să simtă încordarea tot mai mare a răpitorilor. Imediat după ora patru se auziră paşi pe aleea de pietriş, trei bătăi, uşa deschizîndu-se şi închizîndu-se la loc şi apoi şoapte nervoase.

Chrissie se trezi.

– Nu mai pot să suport, începu ea să plîngă. Nu pot să mai suport să fiu închisă aici.

– Taci, îi zise Bella cu asprime. Vreau să ascult.

Putea recunoaşte cu uşurinţă accentul puternic al lui Carlo, glasul autoritar al lui Eduardo, văicăreala libidinoasă a lui Ricardo, dar nu reuşi să audă vocea blîndă a lui Diego. Palmele i se umeziseră deja, dar trebuia neapărat să-şi păstreze calmul.

În clipa următoare uşa se deschise şi în încăpere intrară Ricardo şi Eduardo, amîndoi furioşi, mai ales atunci cînd o prinseră de braţe şi o tîrîră în salon. Ricardo, ca să se răzbune, îi suci braţul la spate.

– Ai stat de vorbă cu Diego, nu? îi zise. Unde e?

– Au, mă doare, îi zise Bella, încîntată. Eu de unde naiba să ştiu pe unde e? În fond, eu am fost închisă toată vremea, nu? De ce, nu e aici?

Ricardo îi suci şi mai rău braţul.

– Te plăcea. Era leşinat după tine. Tu l-ai convins.

– Nu e adevărat, se indignă Bella. Viaţa mea e mult mai valoroasă decît credeţi, nu aş risca-o încercînd să conving pe vreunul dintre voi să contacteze poliţia sau pe Lazlo. Unde e?

– Asta nu este afurisita ta de treabă, izbucni Eduardo.

O interogară vreme îndelungată. Stătuse cumva de vorbă cu Diego? În ce dispoziţie fusese cu o seară înainte? De cîteva ori o pocniră peste faţă, dar Bella era mult prea fericită ca să-i mai pese.

În cele din urmă îi întrebă dacă nu-i puteau da o ţigară.

– Nu mai avem nici una, răspunse Ricardo, iar Diego s-a cărat cu toţi banii şi cu proviziile noastre.

Într-un tîrziu a fost aruncată înapoi în aceeaşi cameră cu Chrissie.

– Nu te entuziasma prea tare şi nu mă întreba nimic, îi şopti fetei, dar cred că în curînd o să scăpăm.

– Spune-mi, o rugă Chrissie.

– Mai bine nu, răspunse Bella. Dacă nu ştii nimic, nu pot să scoată informaţii cu forţa.

Bărbaţii care se aflau în camera alăturată începuseră deja să intre în panică. Se întrezărea deci o rază de speranţă.

Totul era să nu se sperie prea tare şi să nu devină violenţi. Reciti pentru a suta oară revista veche. Ar fi putut croşeta o jachetă şi în somn, dar trebuise să se forţeze să facă ceva ca să nu înnebunească.

Orele de-abia se tîrau, în timp ce aştepta să audă un scîrţîit pe aleea de pietriş. Ascultă cu atenţie fiecare buletin de ştiri de la radio, dar, din nou, nu auzi nici o menţiune despre răpirea lor.

Tusea lui Chrissie se înrăutăţise, scoţînd-o pe Bella din minţi. Se sperie deodată, întrebîndu-se dacă nu cumva răpitorii observaseră inelul care lipsea de pe deget. Mai ales că se vedea pielea albă acolo unde fusese. Oare ar fi putut să le spună că-i căzuse de pe deget, pentru că slăbise aşa de mult?

Eduardo şi Ricardo reveniră ca s-o interogheze din nou.

– Despre ce anume a vorbit seara trecută? Mai spune-ne încă o dată.

– Nimic deosebit, mi-a povestit mai mult despre fiul lui. Era îngrijorat din cauza sănătăţii lui. Poate că a sunat acasă, a primit veşti proaste şi a fugit.

– Ştii ceva?

– Doamne, ce bine ar fi. I-aş fi cerut să mă ia cu

el, dacă ştiam că avea de gînd să se cărăbănească.

– Încetează cu prostiile, îi strigă Eduardo.

– O să începem să te tăiem bucăţi, ca apoi să i le trimitem lui El Gato prin poştă, îi zise Ricardo cu răutate.

Chrissie începu să suspine.

– Probabil că a primit părul tău, zise şi Eduardo. Oare ce să-i mai trimitem acum? Îi luă mîna şi începu să-i cerceteze degetele. O clipă Bella îngheţă de teroare, dar după aceea îşi dădu seama că nu era mîna pe care purtase inelul.

Ricardo flutura un briceag prin aer. Apoi se opri şi-l trecu uşor peste faţa Belei.

– Ce zici, Eduardo, facem un X şi un O pe faţa ei?

– Gata, vorbeşte, urlă Eduardo la ea.

– Dar nu ştiu nimic, murmură Bella, încercînd să se îndepărteze de el.

– Vorbeşte, şuieră şi Ricardo.

Deodată, Edoardo înţepeni ca un cîine la pîndă.

– Ascultaţi, le zise celorlalţi.

Peste bubuitul inimii, Bella putu auzi un zumzet îndepărtat, ca şi cum ar fi fost undeva, în cameră, un bondar somnoros. Apoi zgomotul crescu în intensitate, semănînd cu bîzîitul scos de o albină furioasă, apropiindu-se tot mai mult.

Un elicopter, îşi zise Bella. Slavă Domnului!

Era evident că elicopterul nu se grăbea, pentru că făcea cercuri largi deasupra zonei.

Eduardo începu să înjure încet. Atît el, cît şi Ricardo ieşiră afară să se uite după aparat. Le putea auzi glasurile neliniştite din curte.

– Cred, îi zise lui Chrissie, că tocmai am fost localizate.

Pablo veni în camera lor ca să stea de pază, aducînd cu el şi cartea pe care o citea. Bella observă că acesta citea cu o încetineală nefirească, cu ochii fixaţi perioade lungi în acelaşi loc. Uneori bătea cu degetele în copertă şi arunca priviri speriate spre fereastră.

Le e teamă, cugetă Bella bucuroasă. Efectiv le e teamă.

Alături îl auzea pe Eduardo cum îi spunea ceva lui Ricardo, dar vorbea mult prea repede ca să poată înţelege ceva.

– Ce spun acolo? o întrebă pe Chrissie.

– Se ceartă dacă să plece chiar acum sau să stea să aştepte întunericul, răspunse Chrissie.

Rochia Bellei era udă de sudoare. În încăpere se făcuse înfiorător de cald. Deodată fulgeră şi imediat se auzi şi tunetul, ca apoi furtuna, care pîndea de cîteva zile, să se năpustească cu furie asupra casei. Prin fereastra oblonită fulgerele se succedau la intervale tot mai scurte. Ploaia cădea răpăind asurzitor pe acoperiş.

Alături, răpitorii trîntеau şi bufneau. Doamne, se pregătesc să plece de aici, cugetă Bella. Probabil că nici măcar nu am fost descoperite. Poate că în elicopter era numai un fermier care se ducea acasă sau un politician în drum spre circumscripţia sa. Ricardo, ca să aibă ceva de făcut, se întoarse şi începu s-o chinuie şi să-i pună întrebări.

– Cred că mai degrabă o să-ţi tăiem un picior, îi zise. Şi pe urmă o să i-l trimitem lui El Gato prin poştă.

– Dar nu ar intra prin cutia de scrisori, răspunse Bella. Şi aşa Lazlo e mai mult plecat, drept pentru care poşta îi va trimite una dintre circularele acelea prin care se va scuza că a încercat să-i livreze piciorul de cîteva ori, dar nu l-a găsit, aşa că trebuie să se ducă să-l reclame la biroul din Knightsbridge.

Începu să rîdă isteric, apoi îşi puse mîinile peste gură. Nu trebuia să cedeze nervos, nu trebuia.

Ricardo îi legă iar mîinile şi se duse în salon. Totul fusese curăţat, iar într-un colţ se vedeau două valize. Carlos ardea nişte hîrtii în cămin, în vreme ce Pablo freca cu grijă mobila ca să şteargă amprentele.

La radio se transmitea o reclamă în care o fată tocmai se lăuda cu părul ei lucios, care atrăgea bărbaţii.

Ce fericită! îşi zise Bella, gîndindu-se cu regret la coama ei pierdută. Se întrebă ce gîndise Lazlo, atunci cînd primise pachetul. Oare i-a părut rău sau s-a gîndit doar la cît de urîtă sînt acum?

Contează ceea ce eşti, talentată, amuzantă, frumoasă. Of, Lazlo, Lazlo. Simţi cum îi picurau lacrimile pe obraz.

Gîndurile îi fură întrerupte de glasul calm şi impasibil al crainicului.

„Tocmai am aflat de dubla răpire care s-a petrecut la Londra cu nouă zile în urmă, cînd Christine Henriques, nepoata lui Charles Henriques, preşedintele Corporaţiei Fraţii Henriques, *firmă de bancheri, a fost ridicată din stradă imediat după ce a părăsit reşedinţa unchiului ei, din Chelsea. Răpitorii au cerut o răscumpărare de două milioane de lire şi au prevenit familia să facă rost de bani cît mai în*

ascuns şi să nu alerteze poliția. Trei zile mai tîrziu, actrița Bella Parkinson, care este logodită cu Rupert Henriques, fiul lui Charles Henriques, a fost, de asemenea, răpită în timp ce se îndrepta de la teatru spre casă, iar răpitorii şi-au reînnoit cererea.

Astăzi însă cercetările au fost scoase din impas, atunci cînd unul dintre răpitori a contactat familia şi a oferit informații vitale despre locul în care se găsesc ceilalți răufăcători şi victimele lor. Se crede că bărbații sînt sud-americani, iar poliția a reuşit să descopere multe despre ei şi filierele lor care se întind atît în Anglia, cît şi în America de Sud. Se crede că această răpire nu are motive politice."

După cîteva momente de linişte, toată lumea începu să urle şi să blesteme. Bella nici nu îndrăznea să se uite spre Chrissie.

– Or să ne omoare într-o clipă, oftă Chrissie.

– Nu prea cred, răspunse Bella. Sîntem singurii aşi pe care-i mai au în mînecă.

– Nu mai suport tensiunea asta, murmură Chrissie.

– Trebuie, răspunse Bella. Nu-i supăra. Acum nu mai avem ce face decît să aşteptăm.

În liniştea dintre tunete puteau auzi din nou bîzîitul elicopterului.

– Haideți, le zise Eduardo. Mai bine am pleca dracului de aici. În următorul moment o legă pe Bella la ochi, strîngînd bine legătura. După aceea, o conduseră la parter.

Of, de ce nu se grăbeşte Lazlo, se rugă Bella. Dacă plecăm de aici, nu ne vor mai găsi niciodată.

La picioarele scărilor se opriră. Bella simți imediat încordarea celor din jur.

Furtuna părea să se fi oprit.

– Ies afară să văd dacă avem drum liber, rosti Carlos. Deschise uşa şi o închise la loc imediat.

– Ce-a fost asta? se miră Ricardo.

Se auzi un păcănit zgomotos, care-i făcu pe toţi să tresară pînă să-şi dea seama că era vorba de un megafon.

– Sînteţi înconjuraţi, se auzi un glas. Aruncaţi armele pe fereastră. Trimiteţi-le pe Chrissie şi pe Bella afară imediat şi apoi ieşiţi unul cîte unul cu mîinile sus. Nu încercaţi să fugiţi, pentru că veţi fi împuşcaţi.

– Merg la cacealma, rosti Eduardo. Mă duc să arunc o privire. Imediat după aceea scoase capul pe uşă.

Ca răspuns, se aprinseră imediat mai multe reflectoare aşezate în semicerc, strălucind dintre copaci, la o sută de metri depărtare.

– Iisuse! răcni Carlos. Ne-am ars!

– Nu, nu ne-am ars, răspunse Eduardo. Nu vor trage în casă de teamă să nu le rănească pe femei.

Un poliţist veni repede în faţa reflectoarelor. Imediat Eduardo începu să tragă spre el cu o mitralieră. Apoi o înşfăcă pe Chrissie, care părea speriată de moarte, îi băgă ţeava fumegîndă a armei în spate, o tîrî după el în sus pe scări şi deschise fereastra.

– Haide, îi zise la ureche, împungînd-o cu ţeava mitralierei, altfel apăs pe trăgaci. Spune-le să plece, pentru că nu vă ajută deloc şi că trebuie să facă exact ceea ce le zicem noi.

– Plecaţi! urlă Chrissie. Ne vor omorî, ne vor omorî. Glasul i se frînse şi se reduse la un fel de şoaptă scrîşnită.

– Spune-le că trebuie să facă exact aşa cum vrem noi, şopti mai departe Eduardo. Vrem o maşină cu care să plecăm de aici şi un avion care să ne ducă în America de Sud. Haide!

– Trebuie să faceţi aşa cum vă spun ei, strigă Chrissie, repetînd apoi mesajul. Apoi începu să tuşească şi să plîngă.

Erau înconjuraţi de linişte.

Eduardo o trase pe Chrissie înăuntru şi închise fereastra.

Se adunară cu toţii în salonul din spate, Bella şi Chrissie legate de mîini şi de picioare, Pablo stînd de pază în faţă, Ricardo cu pistolul aţintit asupra celor două fete, în timp ce Carlos şi Eduardo discutau strategia următoarei mişcări.

Chrissie continua să plîngă şi să tuşească.

– Nu-ţi face griji, îi şopti Bella. Nu mai rezistă multă vreme. O să se termine totul în curînd.

Carlos asculta şi celelalte buletine de ştiri transmise pe toate canalele. Răpirea era ştirea serii.

„Ascunzătoarea răpitorilor a fost acum descoperită", tocmai rostea crainicul. *"E vorba de o fermă retrasă aflată în afara oraşului Haltby, pe Coasta Devonshire-ului. Casa fermei a fost complet înconjurată de armată şi poliţie. Poliţia cunoşte, de asemenea, şi numele a patru răpitori care nu sînt altceva decît faţada unei organizaţii mult mai mari. Poliţia şi armata controlează întreaga zonă şi s-au pregătit pentru un asediu îndelungat.*

Cu un sfert de oră în urmă, unul dintre răpitori a apărut în pragul uşii şi a tras o rafală de mitralieră spre poliţişti. Puţin după aceea unul dintre aceştia a ţinut-o pe domnişoara Chrissie Henriques în faţa

ferestrei de la primul etaj, sub amenințarea armei. Speriată, domnișoara a rugat poliția să nu-i amenințe pe făptași și să le îndeplinească cererile."

Chrissie tușea fără oprire.

– Pentru numele Domnului, fă-o să tacă, răcni Ricardo.

– De ce nu o lași să plece? întrebă Bella. Dacă o să-i fie și mai rău, vei fi acuzat de o crimă pe care nici măcar nu ai comis-o.

Se auzi din nou pîrîitul megafonului. O altă voce vorbea acum într-o spaniolă fluentă. Inima Bellei făcu un salt în piept, sufocînd-o. Simți cum roșea violent. Era Lazlo. Chrissie se chinui să se ridice în picioare, iar Bella suspină entuziasmată. Entuziasmul însă i se stinse, atunci cînd Ricardo lipi țeava pistolului de tîmpla ei.

– Las-o în pace, se supără Eduardo. Mai bine ai asculta. E vocea lui El Gato. Bella simți tremurul bărbaților din jurul ei.

Acești bărbați, se gîndi speriată, au fost învățați să urască numele Henriques de cînd mai stăteau încă pe genunchii mamelor lor.

Lazlo continua să vorbească mai departe, ceva mai blînd, mai convingător. Dar pentru ea vorbea mult prea repede ca să-l poată înțelege.

– Ce spune? o întrebă pe Chrissie.

– Că poliția știe cine sînt ei, răspunse Chrissie. Că au fotografii cu ei și că în nici un caz nu le vor da vreun avion sau o mașină. Ascultă preț de un minut și suspină. Acum le-a zis că atît Juan, cît și Steve au fost arestați și că nu are rost să se mai împotrivească. Dacă se predau, nu vor păți nimic.

Bella şi-ar fi dorit să poată vedea chipurile răpitorilor, ca să-şi dea seama care era reacţia lor.

Megafonul pîrîi şi se făcu linişte.

– La final le-a zis că poliţia nu are nici o grabă şi are de gînd să aştepte pînă cînd cei de aici se vor plictisi, mai zise Chrissie.

Toate bune şi frumoase, cugetă Bella, dar nimeni nu vrea să înţeleagă că oamenii aceştia sînt ca nişte bombe cu ceas, gata să explodeze oricînd.

Cei patru începură să se certe între ei.

– Eduardo nu crede că Steve sau Juan au fost arestaţi, îi traduse Chrissie. Zice că Lazlo minte. Ricardo este de acord cu el. Carlos s-a plictisit şi ar prefera mai bine să se predea. Pablo, ca de obicei, nu scoate un sunet.

– Dar au rămas fără băutură, mîncare şi ţigări, rosti Bella. Nu mai pot să reziste multă vreme.

De afară nu se auzea nici un sunet, nu se simţea nici o mişcare. Radioul pîrîia din cauza paraziţilor, în timp ce cu toţii aşteptau următorul buletin de ştiri. Era la fel ca şi cel de dinainte, dar adăuga că poliţia ştia că răpitorii rămăseseră fără mîncare şi băutură, şi includea şi un interviu cu un doctor cu privire la efectele înfometării pe termen lung.

„Poate să ascută instinctele, dar eficienţa fizică scade dramatic", zise doctorul pe un ton calm, profesional.

– Minunat, comentă Bella. În curînd vom face tot felul de glume împreună.

„După aceea, durerile de foame vor lăsa locul letargiei care poate fi acompaniată de dureri de cap", continuă doctorul.

„Cît va dura pînă cînd ostaticii vor fi în pericol

din cauza lipsei de hrană?"

„Bărbaţii în general pot trăi, fără efecte negative permamente, pînă la şase săptămîni, dacă au apă la dispoziţie."

– Iisuse! murmura Bella. ce mod de a ţine un regim de slăbire drastic.

Glasul dispăru şi aparatul începu să pîrîie cînd Eduardo prinse să-l scuture. A rămas fără baterii, îşi zise Bella. Se mişcă uşor. O dureau coastele acolo unde se sprijineau direct pe podeaua tare.

Începu să spună *Tatăl Nostru* în gînd. Era un moment mult prea serios ca să facă tîrguri cu Dumnezeu, pe care mai apoi nu le-ar fi putut respecta. Te rog, lasă-mă să scap, se rugă mai departe, şi voi încerca să fiu bună pentru tot restul vieţii mele şi voi încerca să nu-l doresc prea mult pe Lazlo, dacă el nu mă va vrea pe mine. O pală rece de vînt scutură pomii şi se lovi de obloanele şubrede de la ferestre. În clipa următoare, reflectoarele de afară se stinseră.

– Asta este şansa ta, rosti Carlos.

– Încearcă să momească pe unul dintre noi să iasă, răspunse Eduardo.

Ricardo coborî pînă la parter în vîrful picioarelor şi deschise încet uşa din faţă. În clipa următoare luminile se aprinseră iar şi o rafală de gloanţe fură trase cu precizie spre casă.

– Şantajul vostru a încetat, se auzi un glas din megafon. Dacă vreţi să vă salvaţi vieţile, trimiteţi-le pe fete afară.

Din megafon se mai auziră cîteva şoapte, după care liniştea înconjură iar casa.

Capitolul 22

Se părea că venise iar dimineața. Bella avea impresia că fuseseră lăsate în voia soartei. Avea un junghi teribil în spate. Lumina reflectoarelor îşi pierduse strălucirea ce venea pe sub uşă. Megafonul rămăsese tăcut de multe ore. Mai mult, reuşise să aţipească de cîteva ori.

Pînă şi Chrissie, după ce tuşise jumătate din noapte, dormea acum şi sforăia încet, visînd probabil la Rupert şi la patul ei moale de acasă. Carlo aţipise şi el, strîns pe jos ca un embrion.

Ricardo continua să păzească uşa din faţă, iar Eduardo stătea la fereastră. Pablo avea arma aţintită asupra ei şi a lui Chrissie.

Oare cum de reuşea fata să dormă aşa de liniştită! se mira Bella.

Eduardo întinse mîna după radio şi-i dădu iar

drumul, dar acesta pîrîi o dată şi se stinse definitiv.

Începură să se certe iar pe un ton scăzut. Ricardo era cel care suferea cel mai mult. Era disperat să facă rost de alcool şi ţigări, şi-şi rosese unghiile pînă la carne.

Megafonul se trezi iar la viaţă, făcîndu-i pe toţi să tresară.

– Acceptaţi situaţia şi predaţi-vă! Acceptaţi situaţia şi predaţi-vă!

– Trebuie să mă duc la toaletă, le zise Bella.

Ricardo se uită la Eduardo, care încuviinţă din cap. Ricardo dezlegă picioarele Bellei şi, ameninţînd-o cu arma, o conduse pînă la toaleta aflată la capătul holului. Preţ de o secundă, Bella putu privi afară printre scîndurile crăpate ale obloanelor de la ferestre. Privelişţea o înveseli.

Peste peluză, chiar la marginea pădurii, văzuse cîteva rînduri de poliţişti, nemişcaţi, cu pistoalele ridicate în direcţia ferestrei. Alţi poliţişti ocupaseră poziţii de luptă în spatele unor saci de nisip. Înapoia lor se vedeau dubiţele companiilor de televiziune, camere de filmat, ziarişti, caravane cu mîncare şi băutură, şi zeci de oameni de la Divizia Specială cu aslacieni în lese.

Îşi încordă privirea ca să-i descopere în mulţime pe Lazlo sau pe Rupert.

– Haide, cred că ai stat destul acolo, îi strigă Ricardo

Simţindu-se uşor ameţită, se împletici înapoi în salon, unde Chrissie se trezise şi, realizînd unde se afla, începuse să plîngă şi să tuşească.

Bella îi puse o mînă pe frunte. Ardea de febră.

– De ce n-o laşi să plece? întrebă, întorcîndu-se

furioasă spre Eduardo. Ştii foarte bine că eşti terminat.

Ricardo ridică arma spre ea.

– Juan o să ne salveze, zise Eduardo încet.

– Aiurea, răspunse Bella ironică. Doar l-ai auzit pe Lazlo cînd a spus că a fost arestat şi, chiar dacă nu ar fi fost, ştii foarte bine ce fel de om este de fapt, că te lasă baltă în clipa în care apar probleme.

– Nu pe mine, zise Eduardo supărat. Juan nu m-ar lăsa niciodată baltă, tot aşa cum nu l-aş lăsa nici eu.

Ziua începuse să semene tot mai mult cu un coşmar. Eduardo trebuia mereu să se certe cu ceilalţi, atunci cînd megafonul oferea ţigări şi băutură în schimbul unei ostatice, oferte care în cele din urmă au fost refuzate.

În aproape toate cazurile de răpire despre care citise Bella, răpitorii asediaţi capitulaseră în cele din urmă. Dar acum e altceva, îşi zise. Acum e vorba de ură şi aceasta este legată de cît de bărbat e Eduardo. Nu va renunţa niciodată fără luptă.

Cînd se lăsă seara, luminile din salon se stinseră. Carlos ieşi pe hol şi încercă să verifice tabloul principal. Însă lumina nu se mai aprindea.

– Afurisiţii ăştia ne-au tăiat curentul, le strigă din hol.

Rămaseră în aşteptare alte cîteva ore, tremurînd în beznă, apoi, deodată, luminile reflectoarelor puternice să-i orbească.

Reflectoarele începură să fie aprinse şi stinse la intervale neregulate, făcînd somnul imposibil.

În cele din urmă se mutară în una dintre camerele cu obloane solide la ferestre.

Chrissie căzuse într-un soi de stupoare care o îngrijora pe Bella mai mult decît plînsetul, tuşitul şi tremuratul.

Poliția nu procedează deloc bine, îşi zise. Pentru că noi vom ceda înaintea nemernicilor ăstora.

O altă dimineață veni să reducă intensitatea reflectoarelor. Bella era deja incapabilă să mai simtă ceva.

Ricardo, Eduardo şi Carlos erau gata să-şi scoată ochii. Dacă încep şi azi să le ofere țigări, se gîndi Bella, Eduardo va avea mult de furcă cu amicii lui ca să-i oprească să accepte.

Megafonul începu să pîrîie.

Chrssie se trezi.

– Ce-i asta? întrebă agitată.

– E Lazlo, răspunse Bella.

Lazlo vorbea din nou în spaniolă.

– Spune-mi şi mie ce le zice.

Chrissie se ridică în capul oaselor şi ciuli urechile.

– Spune că are ceva de mare interes atît pentru Ricardo, cît şi pentru Carlos. Primul, Ricardo. Vrea ca ei doi să asculte cu atenție.

Deodată se auzi glasul unei femei care plîngea şi implora, gîtuită de emoție. Intensificat de o sută de ori de megafon, suna teribil.

Ricaro gemu şi se aşeză pe jos cu mîinile pe urechi.

– Ce spune? şuieră Bella spre Chrissie.

– E mama lui, răspunse Chrissie. Îl imploră să se predea şi să ne elibereze. Spune că e bătrînă şi dacă el moare, atunci viața ei a fost fără rost şi că nu şi-ar putea permite niciodată să vină în Anglia,

deci nu-l va mai putea vedea din nou. Acum îi zice să se gîndească la sora lui, care este cam de aceeaşi vîrsta cu noi.

Îi spune că Juan a fost arestat şi că nu contează cinci ani în închisoare dacă se predă, în comparaţie cu moartea, cînd nici măcar nu a fost spovedit.

Bătrîna termină de vorbit şi începu să plîngă.

Ricardo sări în picioare.

– Încetaţi! Încetaţi! începu să strige. Nu pot să mai suport.

– Ce-ar fi să te aduni, îi zise Eduardo pe un ton rece. Nu-ţi dai seama că a fost forţată să spună toate astea?

– Nu mama mea, şuieră Ricardo furios. Niciodată! Ea nu s-ar lăsa forţată să facă ce nu vrea.

Megafonul se auzi iar. De această dată era soţia lui Carlos, care îl implora cu calm şi tristeţe să se salveze, pentru că ea şi copiii îl iubeau şi-l voiau înapoi. Apoi îi spuse din nou să nu uite că Bella şi Chrissie erau nişte fete tinere, care nu făcuseră nici un rău nimănui.

Carlo nu reacţionă la fel de isteric precum Ricardo, dar Bella îşi dădea seama, după felul în care îşi strînsese pumnii, că era teribil de afectat.

Nimic pentru Eduardo, cugetă ea. Probabil că nimeni nu-l iubea destul de mult, încît să-i implore să-şi salveze viaţa. Dar Pablo cel mut, care stătea lîngă uşă?

Urmară cîteva momente de linişte, apoi se auzi o voce care vorbea în spaniolă. Însă nu era Lazlo.

– Repetăm, ieşiţi imediat afară şi aruncaţi armele afară. Lasaţi ostaticele să plece şi ieşiţi şi voi cu mîinile sus. Nimeni nu va fi vătămat.

168·163

– Mai bine să nu luați în seamă înregistrările alea, le zise Eduardo. Au fost probabil falsificate.

Părea foarte calm, dar încheieturile degetelor se albiseră pe patul pistolului.

– Mie mi-a ajuns, rosti Ricardo. Dacă o au pe mama, atunci înseamnă că-i pot face tot felul de nenorociri. Eu unul renunț.

– Şi eu la fel, zise Carlos.

Bella simți în acel moment un val de speranță care muri însă imediat.

– Nu renunțați deloc, le-o tăie Eduardo pe un ton de gheață. Am venit aici cu o treabă şi o vom face. După aceea Juan ne va proteja.

– Nu şi dacă veți fi morți, izbucni Bella.

– Taci din gură, tîrfă proastă, urlă Eduardo.

Întoarse arma spre Ricardo.

– Leagă-le iar picioarele, îi porunci.

Mîinile lui Ricardo tremurau atît de rău, încît îi trebui multă vreme să le lege.

– Acum leagă-le la ochi.

– Nu, sări imediat Carlos.

– Haide, legă-le la ochi, insistă Eduardo.

Bella recunoscu pe loc glasul călăului.

Se simți paralizată de frică, i se uscă gura şi ar fi vrut să țipe după ajutor, să le spună să n-o omoare, dar, atunci cînd eşarfa moale îi fu pusă peste ochi, își dădu seama că nu putea scoate un sunet.

Cineva o întoarse cu fața la perete.

Îl auzi pe Eduardo cum îi ordona lui Pablo să păzească uşa din față, iar Ricardo şi Carlo să ia poziție lîngă cele două ferestre.

– Vor să ne omoare, nu? şopti Chrissie de alături.

– Nu sînt sigură, răspune Bella.

– Crezi că o să doară tare?

– Nu cred. Se spune că o rană mortală doare foarte puțin.

Ricardo se luase iar la ceartă.

– Taci din gură, îl opri Eduardo. Eu o s-o fac. Eu îmi asum întreaga responsabilitate.

Urmă un moment lung de liniște.

– Nu, se rugă Bella. Te rog, Doamne, nu-i lăsa să ne omoare. Îl văzu deodată în minte pe Lazlo, cu chipul îmblînzit, cum întindea brațele spre ea. Apoi chipul lui se contopi cu cel al tatălui ei, cu ochii strălucitori de veselie, așa cum fuseseră demult, atunci cînd o ridica deasupra capului și o învîrtea. Își aminti de premiera lui *„Othello"*, cînd pulicul o aplaudase îndelung și apoi și de seara aceea, cînd Lazlo o scosese de la închisoare și o obligase să urce pe scenă, după furtul diamantului. Deodată, aplauzele acelea asurzitoare se transformară într-o rafală de mitralieră, iar în următorul moment auzi un geamăt și un urlet, și simți un corp căzînd alături de ea.

– Chrissie! urlă. Ați omorît-o, nemernici ce sînteți. Nemernicilor.

Se încordă, așteptînd înnebunită următoarea rafală care însă nu veni. Deodată i se scoase legătura de pe ochi. Se uită în jos la Chrissie, care zăcea la picioarele ei, așteptîndu-se s-o vadă ciuruită, dar observînd în schimb cu bucurie că fata respira.

Neîndrăznind să-și întoarcă privirea în spate, văzu un fir de sînge pe podea, aproape de picioarele ei. În mintea ei obosită își făcu loc gîndul că acela care

zăcea mort, ciuruit de gloanțe, nu era altul decît Eduardo.

Îl auzi pe Pablo vorbind pentru prima dată, cu un glas răguşit, tineresc, în vreme ce le spunea celorlalți să-şi arunce armele pe fereastră.

Precaut, Ricardo deschise geamul şi, ferindu-se de rafala de gloanțe venită de la cei de jos, aruncă armele în iarbă.

Cei de jos observară mişcarea şi încetară focul. Ricardo adună restul armelor rămase şi le aruncă şi pe acestea.

Bella reuşi s-o trezească pe Chrissie din leşin, în timp ce Carlos le tăia frînghiile din jurul picioarelor.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Chrissie.

– Ai leşinat, îi zise Bella. Pablo l-a împuşcat pe Eduardo. Iar acum aruncă armele pe geam.

În ochii injectați ai lui Chrissie prinse să strălucească o undă de speranță.

Dar Pablo avea în continuare mitraliera. În clipa următoare o împinse cu ea pe Bella, făcîndu-i semn cu capul spre scări.

– Plecați, le zise.

Bella trebui s-o ajute pe Chrissie să coboare scările. Biata fată părea extrem de fragilă. Probabil că slăbise foarte mult în ultimele zile. Pablo veni pînă la uşă cu ele, cu mitraliera în mînă.

Bella se întoarse spre el.

– E o şmecherie, îi zise. O să ne împuşti pe la spate.

Pablo clătină din cap.

– Atunci de ce l-ai împuşcat pe Eduardo?

– Ca să-l împiedic să vă omoare, răspunse Pablo. Pentru că trebuia s-o facă. Nu putea ceda ca

noi ceilalți. Era o chestiune de onoare. El era fratele mai mic al lui Juan.

Apoi, Pablo deschise uşa şi aruncă mitraliera în iarbă.

– Mulțumesc, rosti Bella. O să le spun că ne-ai salvat viața.

El îi zîmbi strîmb, se dădu într-o parte, o salută şi o invită să iasă din casă.

Un moment fu amețită de strălucirea necruțătoare a soarelui, dar după aceea vederea îi reveni. În fața ei se întindeau cam cincisprezece metri de iarbă arsă. În stînga ei, armele zăceau aruncate în iarbă. În spatele peluzei se vedeau sacii de nisip şi copacii.

În jur totul era extrem de tăcut. Nu se vedea nimeni. Un cîine lătră, undeva, în stînga.

Bella începu să meargă încet, ezitînd, pe jumătate tîrînd-o pe Chrissie după ea, încordată din cauza spaimei iraționale că oricînd putea fi omorîtă de un glonte tras din spate.

Se afla la numai cîțiva metri de umbra copacilor, cînd îşi dădu seama de forța ascunsă în spatele acelei operațiuni, brigada cu cîini, maşinile blindate, echipele de televiziune, ambulanțele, mulțimea de polițişti.

În următorul moment ajunse la sacii de nisip şi căzu în brațele primului polițişt de acolo. Imediat, o sută de mîini se întinseră spre ele, trăgîndu-le la adăpost, în spatele sacilor.

Era înconjurată de oameni şi de fotografi care o orbeau cu blitz-urile lor. Apoi îl zări şi pe Lazlo, deşi îl recunoscu cu greu. Ea şi-l amintea ca o felină, bronzat şi teribil de exotic în costumul alb.

Acum însă era palid ca moartea, neras, tras la față de epuizare, cu ochii înjectați şi cu maxilarul încordat.

– Of, Lazlo! scînci Chrissie, aruncîndu-se plîngînd şi tuşind în brațele lui.

– E totul în regulă, scumpa mea, îi zise el imediat. S-a terminat. O să fie totul bine. Acum eşti în siguranță.

Peste umărul ei întîlni ochii Bellei.

– Totul e bine acum, repetă mecanic.

În clipa următoare, asupra lui Chrissie se aruncă o siluetă deşirată, care o smulse cu repeziciune din brațele lui Lazlo, apucîndu-se s-o sărute pe față în neştire.

– Scumpa mea, scumpa mea, singura mea dragoste.

Era Rupert.

– Eşti bine? Nu eşti rănită? continuă el dintr-o suflare, încetînd s-o mai sărute şi privind în jos spre ea.

Chrissie rîdea şi plîngea în acelaşi timp.

– Mă simt bine, dar put, sînt jegoasă şi revoltătoare.

– Nu e adevărat, nici vorbă, eşti a mea şi arăți minunat.

Bella îşi întoarse capul, încercînd să-şi păstreze controlul. Dar Lazlo se apropie de ea şi o făcu să se simtă copleşită de o timiditate nefirească.

O clipă, atunci cînd mulțimea îl împinse, o prinse în brațe şi ea îi putu simți cămaşa transpirată şi bătăile iuți ale inimii.

Apoi Bella se retrase. Prea erau mulți oameni în jur, iar ea era atît de murdară şi putea ca un porc,

iar jena pentru părul ciuntit o scotea din minți. Repetase de atîtea ori scena revederii cu el, iar acum era incapabilă să mai spună ceva.

– Chrissie, izbucni deodată. E bolnavă. Trebuie dusă la spital. Se clătină. Lazlo o prinse imediat. Cînd deschise ochii, observă că se strînseseră cu toții în jurul ei şi o felicitau. Un ofițer de poliție, cu grad mare, îşi croia cu greu drum prin mulțime.

– Slavă Domnului că eşti teafără, îi zise. Ce se petrece acolo?

– Locul este destul de sigur, îi răspunse Bella. Şi-au aruncat toate armele.

– Sînt cu toții în viață?

– Numai trei dintre ei. Eduardo e mort. Pablo l-a omorît, pentru că avea de gînd să ne împuşte.

– Te simți în stare să răspunzi la cîteva întrebări? îi zise inspectorul.

Bella încuviință.

– Dar nu cred că ea, Chrissie, ar fi în stare. Are mare nevoie de un doctor.

– Ce mai face vedeta mea? azi un glas şoptindu-i la ureche.

Bella se întoarse şi văzu alături de ea chipul pistruiat, minunat de cunoscut al lui Roger Field.

– Doamne, Roger! rosti, după care, pierzîndu-şi cumpătul, începu să hohotească la pieptul lui.

Capitolul 23

Trebuiră să-şi croiască cu greu drum prin acea îmbulzeală. Fotografii încercau să facă cît mai multe instantanee, ziariştii căutau să ajungă mai aproape, dar, în cele din urmă, un cordon de poliţişti îi ajută şi, în clipa următoare, ea, Lazlo şi Roger erau urcaţi într-o maşină de poliţie, care demară în forţă.

Bella se agăţă de braţul lui Roger, tremurînd incontrolabil, la fel de timidă faţă de Lazlo, care stătea chiar alături. Cei doi poliţişti din maşină o inhibau şi mai mult.

Incapabilă să vorbească, privea pe geam la ţinutul pe care nu crezuse că avea să-l mai revadă, admirînd verdele copacilor, trandafirii sălbatici, florile de pe cîmp.

De fiecare dată cînd pe lîngă maşina lor trecea o alta venind din direcţia opusă, simţea nevoia să se

ascundă. Nu se putea obişnui cu faptul că de acum nimeni n-o mai ameninţa cu arma.

– Ce fac toţi ceilalţi din companie? îl întrebă pe Roger.

– Sînt morţi de îngrijorare din cauza ta.

– Mda, şi eu am fost destul de îngrijorată, rîse Bella fără veselie. Se întoarse apoi spre Lazlo. A... Diego e bine? A reuşit să ajungă pînă la tine?

Lazlo încuviinţă din cap.

– Dar soţia şi băieţelul lui? întrebă Bella.

– Or să vină aici mîine sau poimîine. Am alertat toţi oamenii potriviţi din strada Great Ormond, aşa că vor primi cea mai bună îngrijire posibilă.

– Îmi pare bine. Încă nu se putea uita drept în ochii lui. A fost prea mare deranjul? Sper că nu te-ai supărat că i-am spus că-l vei ajuta?

– Cristoase, nici vorbă de aşa ceva, răspunse Roger. Cea mai bună mîna pe care ai jucat-o vreodată, scumpo. Este clar că bietul om e căzut în limbă după tine. I-am şi spus lui Lazlo că ai pus la bătaie vechiul farmec Parkinson.

Bella începu să rîdă, dar rîsul se transformă imediat în plîns. Roger o strînse tare de mînă.

– E-n regulă, scumpo. Ştim cu toţi prin ce ai trecut. Dă-i o duşcă din butelcuţa ta, Lazlo.

La secţia de poliţie întîlniră o mulţime de oameni care stătea practic umăr lîngă umăr, sute de reporteri şi camere de televiziune. „Lăsaţi-mă să mă uit la ea". „Ea trebuie să fie amanta." „Uitaţi-vă la părul ei." „Biata Bella!" „Cum a fost?" „Ţi-au făcut ceva?" Toţi acei oameni încercau s-o atingă, trăgeau de rochie

Patru polițiști o conduseră înăuntru, unde i se permise să se spele puțin şi să bea o cană de cafea înainte să înceapă interogatoriul. Întreaga încăpere era plină de polițiști care puneau tot felul de întrebări.

Roger stătea alături de ea, ținînd-o de mînă, încercînd s-o ajute să depăşească momentele mai grele. Lazlo se părea că dispăruse temporar. Cînd ajunse la împuşcături, Bella începu să tremure din nou.

– Eşti sigură că Pablo l-a împuşcat pe Eduardo? o întrebă comisarul.

– Da, desigur.

– Dar erai legată la ochi, îi zise unul dintre inspectori, care avea o mustață imensă.

– Mi-am dat seama de direcția din care au venit împuşcăturile, răspunse Bella. În afară de asta, el era singurul care avea o mitralieră.

– Dar la început ai crezut că Eduardo o împuşcase pe Chrissie.

– Ştiu, dar asta numai din cauză că mă aşteptam să fie aşa.

– Şi două mitraliere au fost aruncate pe geam?

– Ei bine, nu foloseau decît cîte una o dată şi ştiu că a fost Pablo, pentru că pînă atunci fusese foarte retras. Ca apoi, deodată, să preia comanda.

– Dar de fapt nu l-ai văzut atunci cînd a tras, nu? insistă comisarul.

Gîndul că ei poate nu o credeau că spunea adevărul deveni de-a dreptul insuportabil. I se părea că toți cei de acolo nu erau cu nimic diferiți de Ricardo şi de Eduardo, care o pălmuiseră fără milă ca să scoată informații de la ea.

– E mai rău acum decît înainte, rosti ea şi, lăsîndu-şi capul pe masă, începu să plîngă. Nu sînt în stare de aşa ceva. Pur şi simplu nu sînt în stare.

În clipa următoare veni Lazlo. Se răsese şi-şi pusese o cămaşă curată. Părea să fi redevenit bărbatul puternic şi întreprinzător de dinainte.

– Dacă nu o lăsaţi în pace, rosti cu glas puternic, apropiindu-se de comisar, o să fac cel mai al naibii scandal care va distruge orice fel de imagine publică favorabilă pe care v-aţi făcut-o în jurul acestui caz. E totul în regulă, iubito, îi zise Bellei, prinzînd-o de cealaltă mînă. Nu mai durează mult. Cu un tact deosebit şi o blîndeţe irezistibilă, o ajută să povestească în detaliu toate întîmplările acelei dimineţi.

După ce Bella termină de vorbit, Lazlo se întoarse spre comisar şi rosti:

– Cred că ajunge. Tocmai am văzut-o pe sora mea. Nu este chiar atît de bolnavă. Ceva mai tîrziu va putea să vă spună povestea ei, dacă veţi fi capabili să arătaţi puţină consideraţie şi bun-simţ.

Comisarul îl privea pe Lazlo cu înţelegere şi respect.

– Foarte bine, domnule Henriques, oftă.

– Aş vrea să ne spuneţi unde aş putea discuta între patru ochi şi în linişte cu domnişoara Parkinson, continuă Lazlo. După aceea o puteţi duce direct la spital.

Au fost conduşi într-un fel de anticameră mobilată cu o masă şi două scaune, plus o plantă ornamentală într-un ghiveci aşezat pe pervazul ferestrei. Bella se lăsă să cadă pe unul din scaune.

– Nu vreau să merg la spital, rosti cu un glas tremurător. Mă simt foarte bine.

– Îți vor face un control de rutină şi apoi te vor lăsa să dormi. Nu o să stai mult acolo, numai o zi sau două pînă cînd mă întorc.

Bella îl privi îngrozită.

– Dar unde te duci?

El o privea cu o expresie greu de descifrat.

– Buenos Aires.

– Nu se poate! Deci, era o minciună. Juan nu a fost încă arestat.

– Încă nu. Dar acum am toate dovezile necesare ca să-l bag la puşcărie. Unde mai pui că poliția argentiniană nu are de gînd să lase să-i scape o astfel de ocazie, deci voi avea parte de toată cooperarea.

– Ce s-a întîmplat cu Steve? întrebă, roşind.

– E la răcoare, răspunse Lazlo. A fost prins ieri, cînd încerca să plece din țară.

– Şi a vorbit?

– Imediat, nu a mai stat să facă mofturi.

Bella tresări. Nemernicul de Steve, nu avusese nici măcar atîta curaj încît să-şi protejeze propriii amici mafioți.

– El şi cu Juan plănuiseră s-o răpească pe Chrissie de acum cîteva luni, continuă Lazlo.

– Aşadar, atunci cînd m-a contactat prin anunțul acela, cînd s-a prefăcut că era încă nebun după mine...

– Era numai o tactică, răsunse Lazlo. Citise despre tine şi Rupert prin ziare şi a apelat la aiureala aia cu anunțul doar ca să-ți adoarmă suspiciunile. Şi-a dat seama ce închistați sîntem ca familie, cum nu tolerăm deloc intruşii. Ai fost calea ideală de intrare.

Spusese totul cu mult mai multă brutalitate decît intenționase.

– Doamne, oftă Bella, simindu-se deodată învinsă. Deci totul s-a întîmplat numai din vina mea.

– Sigur că nu, se înfurie Lazlo.

Se auzi o bătaie la uşă şi un polițist băgă capul înăuntru.

– Domnu' Henriques, o să pierdeți avionul ăla dacă nu vă grăbiți.

– Vin imediat, îi zise Lazlo. Mai lasă-mă cîteva secunde.

Capul se retrase. Bella privea tristă spre mîini. Pentru un moment avu impresia că nici Lazlo nu mai ştia ce să spună.

Tensiunea dintre ei devenise de nesuportat. Simțea nevoia cumplită să se arunce la pieptul lui şi să plîngă, implorîndu-l să nu plece, dar continua să-şi privească unghiile roase.

– Bella, îi zise el încet, uită-te la mine, te rog.

– Nu pot, îi răspunse ea gîtuită. Între ei se lăsă iar tăcerea aceea agonizantă. Apoi el oftă şi se ridică.

– Bine, probabil că nu are rost să încerc să mai rezolv ceva în clipa asta. Eşti prea şocată. Roger o să aibă grijă de tine. Încearcă să te odihneşti cît poți de mult. Te sun din Buenos Aires imediat ce am ceva să-ți spun.

– O să ai grijă de tine, nu? îi zise, fără să reuşească să se uite la el.

– O să încerc, îi răspunse el obosit.

Bella se simți cuprinsă de un sentiment de înfrîngere.

Capitolul 24

A plecat din spital după patruzeci şi opt de ore. Doctorii i-au spus că avea o constituţie neobişnuit de puternică. În afară de faptul că noaptea visa diverse arme îndreptate spre ea şi ziua se gîndea numai la Lazlo, îşi revenise foarte bine. Cînd ieşi, Roger o ajută să treacă cu bine şi peste o conferinţă de presă enervantă.

Întrebările despre răpire şi traiul alături de bandiţi erau destul de nesuferite, dar după aceea reporterii trecură la viaţa ei personală.

– Erai logodită cu Rupert Henriques, îi zise reporterul care se ocupa de bîrfe pentru *„Daily Mail"*.

– Da, răspunse Bella.

– Dar ai rupt-o, insistă acesta.

– Da.

– De ce?

– Pentru că nu ne potriveam.

– Sau pentru că te potriveai mai bine cu vărul lui, Lazlo?

– Nu! strigă Bella, înroşindu-se la faţă.

– Lazlo a încercat să-l despartă pe vărul său de tine, nu?

– Aici nu sîntem la tribunal, interveni Roger Field cu fermitate, ca atare nu aţi vrea să încetaţi s-o mai chinuiţi pe Bella cu astfel de întrebări irelevante?

Dar în tot timpul conferinţei, toţi ziarişti ajunseră s-o întrebe ce era de fapt între ea şi Lazlo, pînă cînd Bella îşi pierdu cumpătul.

– Nu vreţi să încetaţi să mă mai chinuiţi aşa? le strigă ea. Nu e absolut nimic între mine şi Lazlo Henriques, şi de acum nu mai răspund la nici una dintre afurisitele voastre de întrebări.

Roger trebui să apeleze la tot tactul ca să potolească pe toată lumea.

„Se află într-o stare de nervi teribilă", îşi notară ziarişti în carneţelele lor, atunci cînd, un minut după aceea, Bella s-a ridicat deodată, a izbucnit în plîns şi a fugit din sală.

– Nu pot să mai suport, îi zise lui Roger în timp ce suspina de zor.

– Nici nu mai trebuie, îi răspunse el.

Cinci minute mai tîrziu, ea şi Roger erau scoşi pe o uşă laterală şi urcaţi rapid într-o maşină de poliţie care-i aştepta.

– Unde mergem? întrebă Bella.

– La o ascunzătoare de-a lui Lazlo, din Maida Vale, răspunse Roger. Acolo a stat ascuns cînd aţi fost răpite, tu şi Chrissie. Prea mulţi oameni, inclusiv presa, ştiau adresa apartamentului său.

Cum ajunseră acolo, fură întîmpinați de soția lui Roger, Sabina. Era o brunetă înaltă şi subțire, de o frumusețe uluitoare, ce distrusese speranțele mùltor tinere actrițe care îşi puseseră în cap să-l seducă pe Roger. Cum o văzu pe Bella, o şi strînse în brațe.

– Bine ai venit acasă, scumpo! Apartamentul acesta trebuie văzut ca să poți crede că există. Sînt sigură că aici şi-a ținut Lazlo primele unsprezece amante. Trebuie să vezi tapetul de satin de culoarea piersicii şi oglinzile din tavan.

– Aiurea, protestă Roger imediat. Lazlo l-a cumpărat mai mult pentru clienții care veneau aici în vizită. S-a întîmplat numai să fie liber pe moment, pentru că nu e nici un client aici. Dar arabilor le-a plăcut la nebunie dormitorul.

– Cred că afacerile lui s-au dus naibii, oftă Sabina. N-a mai dat pe la birou de nu ştiu cîte zile. Azi-dimineață i-a venit un teanc uriaş de corespondență care n-a mai fost deschisă de cînd ai fost răpită. Am pus toate scrisorile la el în dormitor. Şi pe tine te-am instalat tot acolo, Bella, aşa că noaptea, cînd stai în pat, poți să te admiri în oglindă, adăugă, ducîndu-i Bellei valiza în camera din partea dreaptă.

Pe un fotoliu erau aruncate cîteva pulovere ce-i aparțineau lui Lazlo, iar pe măsuța de toaletă erau o mulțime de butoni de cămaşă, forfecuțe de unghii, mai multe sticle de after-shave, perii de păr cu mînere de fildeş, cravate, carnete de cec, un portofel, mai multe pliante de curse, un stilou, un tenc impresionant de scrisori şi un teanc la fel de impresionant de bancnote de cinci lire.

Bella mirosi una dintre sticluțele de colonie, cu nuanțe puternice de lavandă şi mosc, şi parcă îl văzu aievea pe Lazlo cel elegant şi arogant, pe care-l cunoştea de dinainte de răpire, nu bărbatul palid şi zguduit care o întîmpinase atunci cînd fusese eliberată.

Sabina păru să-i citească gîndurile.

– Nici nu ştiu cum de a supraviețuit Lazlo în ultimele zece zile, îi zise. Nu a dormit deloc şi s-a chinut neîncetat să dea de voi, fără să reuşească să prindă vreun fir de la careva. Primeam numai afurisitele alea de telefoane la intervale de douăzeci şi patru de ore, care deveneau tot mai amenințătoare. După aceea a primit înregistrările alea absurde, care ar fi trebuit să-i dovedească că sînteți încă în viață, dar care ar fi putut fi făcute oricînd.

Sabina luă de pe pat cuvertura de blană şi începu să netezească cearceafurile.

– Apoi a primit părul tău prin poştă. Atunci a fost ultima picătură. Era deja convins că amîndouă erați moarte. Şi a cedat nervos. Este cumplit să vezi pe cineva, pe care îl credeai indestructibil, cum cedează brusc. Roger chiar a crezut că era terminat. Apoi, tocmai cînd încerca să-l mai înveselească puțin, a sunat Diego. După aceea şi-a revenit miraculos.

Bella simți cum roşea. Mai mult decît orice pe lume ar fi dorit s-o întrebe pe Sabina ce simțea Lazlo pentru ea, dar era prea speriată să nu capete vreun răspuns negativ.

– Aş vrea să sune, spuse pentru a suta oară.

– Sînt sigură că e bine, răspunse Sabina. E ca o pisică cu nouăzeci şi nouă de vieți. Acum te las să

te aranjezi. Mă duc să pregătesc cina. Să vii să bei ceva, imediat ce eşti gata.

După plecarea ei, Bella se privi imediat în oglindă. Doamne, ce mult ura părul scurt. Se întrebă dacă nu era cazul să-şi ia o perucă. Mirosi iar colonia şi se simţi străbătută de un val de dorinţă. Se decise să se uite prin corespondenţa lui.

Pe la jumătatea teancului găsi ceea ce sperase să nu existe, o scrisoare din Franţa, într-un plic albastru cu adresa trecută cu cerneală violet, scrisă de mînă, cu o caligrafie elegantă.

Numele de pe spate era, desigur, al Angorei. Era firesc ca afurisita să folosească cerneală violet. Pe Bella o mîncau degetele să deschisă scrisoarea. Fusese primită cu nouă zile în urmă, ca atare probabil că Angora habar nu avusese de răpire atunci cînd o scrisese.

Hotărîtă, Bella puse scrisoarea la fundul teancului. Apoi se schimbă într-o rochie verde cu negru, cu fusta despicată mult pe coapsă, în stilul cheongsam-ului chinezesc.

– Acum aduci mai mult cu Bella pe care o ştiam eu, îi zise Roger încîntat, atunci cînd intră în salon.

– Nu mă simt deloc feminină, se plînse ea, şi ce naiba mă fac cu părul?

– Mie-mi place cum arăţi aşa, răspunse Roger. Incită homosexualul latent din mine, aşa că m-am gîndit ca data viitoare să joci rolul Violetei.

– *„Nu şi-a dezvăluit vreodată dragostea, ci a ascuns-o şi, ca un vierme într-un boboc, aceasta i-a mîncat obrajii de satin“*, cită Bella. Cred că mi se potriveşte ca o mănuşă.

Pe la ora zece, cînd Bella încetă să mai întrebe

cînd avea să sune Lazlo, telefonul prinse viață. Răspunse Roger. Chipul i se lumină deodată.

– Eşti teafăr! Grozav, bună treabă! E mult mai bine aşa, ținînd cont de circumstanțe. De acum n-o să mai chinuie pe nimeni. Vrei să vorbeşti cu Bella? Îi întinse receptorul. E Lazlo.

Inima aproape că-i spărgea pieptul şi gîtul îi era atît de uscat, încît nu putea vorbi.

– Slavă Domnului, eşti teafăr.

– Nici o zgîrietură. Totul s-a lămurit aici.

– Mă bucur. Cum a rămas cu Juan?

– E mort. A încercat să fugă trăgînd cu arma, a rănit un polițist şi atunci ceilalți n-au mai stat pe gînduri şi l-au doborît.

– Doamne, ce oribil!

– Mda, n-a fost prea plăcut. Dar cel puțin acum, că e mort, o mulțime de oameni din Buenos Aires vor dormi bine pentru prima oară după ani de zile. Ascultă, nu pot să mai vorbesc mult. Trebuie să urc în avion în cîteva minute.

– La ce oră ajungi la Heathrow?

– Mîine, pe la zece şi jumătate, zborul B.725.

– Să vin să te iau? (Doamne, mai bine-şi tăia limba. Probabil că jumătate din Londra venea să-l întîmpine, iar ea îl forța s-o accepte printre ei.)

Dar el răspunse grăbit:

– Da, chiar te rog, şi mai spune-i lui Roger să-l sune pe Diego şi să-i spună că vin cu soția şi copilul lui, şi că ar fi de preferat să ne aştepte o ambulanță la aeroport.

– E senzațional! strigă Bella. O să fie atît de încîntat! Mai discută o clipă şi cu Roger. Ne vedem mîine.

Îi dădu receptorul lui Roger şi se îndreptă spre dormitor, se aşeză pe pat şi-şi acoperi faţa roşie cu palmele. Uf, îl iubesc, îl iubesc, îşi zise. Nu ştiu cum o să pot să trec peste următoarele douăsprezece ore.

Ca prin vis începu să se întrebe cu ce ar fi putut să se îmbrace ca să meargă la aeroport. Poate că Sabina putea să-i împrumute o pălărie cu boruri largi, dar aceasta ar fi fost o piedică, atunci cînd Lazlo avea s-o sărute.

Încetează, îşi zise. Nu poţi să-ţi numeri puii cînd nu există încă ouăle.

Roger veni după ea în dormitor.

– Ei bine, mi se pare că totul s-a rezolvat, nu? îi zise zîmbind. Bunul şi bătrînul Lazlo. Rossie Hassell joacă într-o piesă la I.T.V. într-o clipită. Nu vrei să vii s-o vezi?

– Nu, mai întîi vreau să mă spăl pe cap, răspunse Bella.

După ce se spălă, reveni în dormitor ca să încerce să-şi pieptene părul şi să-i dea o oarecare formă. Parcă umbla prin vis. Se uită la scrisorile adunate pe măsuţa de toaletă. Se simţea atît de relaxată şi, deşi ştia că nu ar fi trebuit să facă asta, nu putu rezista tentaţiei de a nu citi scrisoarea Angorei. Cu degetele umede desfăcu plicul şi începu să citească. Parcă ar fi desfăcut Cutia Pandorei! Ţipă deodată de groază şi cu o mînă dusă la gură, începu să recitească totul cu atenţie.

„Dragul şi scumpul meu Lazlo". Fiecare cuvînt i se imprima în suflet parcă ars cu fierul roşu. „Cristoase, filmul ăsta e o mare plictiseală... regizorul,

producătorul, primul asistent, cu toții au încercat să se culce cu mine. Actorul principal, pe de altă parte, a încercat de nenumărate ori să i-o tragă primului asistent, dar asta nu cred că te interesează pe tine. Regizorul pare decis să aibă o scenă cu mine, în care mă dezbrac, dar pînă acum i-am rezistat, păstrîndu-mă numai pentru tine, scumpule.

Am încercat să dau de tine la telefon, dar nu am primit nici un răspuns, dar nu contează, pentru că filmările se termină pe 12", adică azi, cugetă Bella amorțită, *„şi am de gînd să iau primul avion spre casă, pe 13. Sper că, în fine, ai reuşit s-o dezlipeşti pe Bella de Rupert.*

Nu cred că ai întîmpinat probleme ca s-o faci să-şi transfere afecțiunea asupra ta, dar îmi închipui ce neplăcut a fost pentru tine. Lasă că o să mă revaşez față de tine, imediat ce o să ne întîlnim. Cu toată dragostea şi nerăbdarea,

Angora."

Bella începu să plîngă încet. Deci acesta era adevărul, îşi zise singură. Aşa cum bine se temuse de la început, Lazlo îi dăduse atenție deliberat, ca s-o facă să se îndrăgostească de el, ca să se asigure că nu avea să se mai întoarcă la Rupert.

Ei bine, cîştigase. Se îndrăgostise de el şi nici prin cap nu-i trecea să se întoarcă la Rupert. Oricum, Rupert o avea pe Chrissie acum, aşa cum intenționase Lazlo de la bun început.

Iar el, pentru că-şi atinsese obiectivul, se putea întoarce liniştit la Angora, care făcea parte din aceeaşi clasă socială.

Îşi aminti cu groază de acel moto al familiei Hen-

riques, cu care Lazlo o chinuise prima dată cînd se cunoscuseră, *„Dacă zgîrii un Henriques, îți dai tu sîngele."*

Unde s-ar fi putut duce? Unde ar fi putut să fugă? Deodată se decise să se întoarcă la Nalesworth, mahalaua în care se născuse.

Poate că acolo avea să găsească în fine liniştea sufletească.

Roger şi Sabina erau cu totul absorbiți de piesă. Aşa că ea putu să-i scrie un bilețel lui Lazlo.

„Dragă Lazlo, tare mi-e teamă că din curiozitate am deschis această scrisoare de la Angora. Explică totul foarte limpede. Îmi pare rău că am fost o asemenea bătaie de cap pentru voi toți. Cum nu am la mine nici un ban, am fost nevoită să împrumut cincizeci de lire. O să-ți trimit banii înapoi imediat ce fac rost de alții. Mulțumesc că m-ai eliberat. Cu dragoste, Bella."

După ce-şi îndesă bancnotele în poşetă, luă o pereche de ochelari de soare de pe măsuța de toaletă şi se strecură afară din apartament.

Ceva mai tîrziu, în timp ce tremura de frig şi de disperare, urcă într-un vagon gol şi plînse fără oprire pînă cînd trenul intră în gara din Leeds.

Capitolul 25

Florile de pe morminte erau pline de noroi şi bătute fără milă de vîntul aspru şi rece.

Bella stătea în faţa pietrei de pe mormîntul mamei ei, tremurînd în rochia subţire, în timp ce dinţii îi clănţăneau şi ploaia i se scurgea şiroaie pe gît.

„Bridget Figge, moartă în 1969 – o sfîntă mult iubită" scria pe piatra funerară.

Era o ticăloasă cu pretenţii şi nu a fost chiar atît de iubită de mine, îşi zise Bella.

Cu toate astea, reflectă mai departe, poate că ar fi fost altfel dacă nu s-ar fi măritat cu bietul meu tată nestatornic şi leneş.

Apoi gîndurile îi fugiră spre Lazlo. Privi de la cimitirul gri la casele gri din apropiere şi la chipurile cenuşii ale trecătorilor ocazionali.

Acesta este căminul meu, îşi zise, şi nu-mi place

absolut deloc. Mă întorc la Londra.

Imediat după ce urcă în tren, se îndreptă spre barul din vagonul-restaurant. Agenții comerciali şi alți bărbați în costume de tweed încercau să soarbă supa chioară care se servea acolo.

Abia după ce sorbi al patrulea gin dublu cu apă tonică îşi dădu seama că nu mai mîncase de seara trecută. Dar era prea tîrziu ca să mai încerce să mănînce acum.

Drept pentru care mai comandă ceva de băut. I se părea foarte ciudat să se vadă pe prima pagină a ziarelor cumpărate de ceilalți călători, cu părul ăla scurt, tăiat anapoda, şi cu ochii speriați.

„Zece zile de teroare şi-au pus amprenta" era unul din titluri. *„Bella cedează în timpul conferinței de presă şi neagă orice poveste de dragoste"* era un altul.

Bella îşi aşeză mai bine pe nas acei ochelari de soare luați de la Lazlo, mai trase o duşcă de gin şi continuă să se gîndească mohorîtă la Lazlo. Comportamentul lui față de ea nu fusese niciodată cel al unui iubit.

De fapt, în marea parte a timpului pe care îl petrecuseră împreună fusese chiar abominabil, dar, cu toate astea, gîndurile ei se tot întorceau la seara aceea cînd se dăduse drept Steve şi aproape c-o violase pe întuneric.

Trebuie să fi simțit ceva atunci cînd o sărutase cu o asemenea fervoare, mai ales dacă ținea cont de ceea ce-i spusese Sabina, cum cedase atunci cînd primise părul ei.

Totul deveni deodată foarte simplu.

Avea să-l caute pe Lazlo imediat ce ajungea la

Londra şi avea să lămurească situaţia cu el.

Atunci cînd coborî din tren era cumplit de beată. Se împletici pe peron, încercînd să ocolească hamalii şi valizele lăsate în drum, în vreme ce căuta un telefon.

Cineva răspunse imediat la telefonul din apartamentul din Maida Vale, dar nu era Lazlo. Părea mai degrabă un poliţist.

– E la birou, îi zise un glas necunoscut. Cine-l caută? Bella nu răspunse. Cine îl caută? repetă glasul.

Bella puse receptorul la loc şi apoi sună la biroul lui Lazlo, unde i se spuse că se afla într-o şedinţă. Din nou fu întrebată cine-l căuta. Bella închise.

Deodată, gîndul că Lazlo se afla, undeva, în Londra o galvaniză. O să merg să discut cu el, îşi zise.

În taxi încercă să se aranjeze puţin. Rochia îi era încă udă leoarcă din cauza ploii, avea obrajii îmbujoraţi, iar ochii îi sticleau.

Reuşi să-şi dea cu fard de pleoape pe un ochi, dar apoi se plictisi şi renunţă să-l mai aranjeze şi pe celălalt, mulţumindu-se să golească o sticluţă de parfum pe ea.

Repeta mereu ceea ce voia să-i spună.

Ascultă aici... începea micul ei discurs.

Taximetrul se pierdu de trei ori, dar în cele din urmă opri în faţa unei clădiri înalte. Peste marea de capete şi pălării, Bella citi literele firmei: *Henriques Bros.*

– Evrika! strigă, coborînd din maşină şi împiedicîndu-se de marginea trotuarului, recăpătîndu-şi echilibrul numai atunci cînd dădu năvală pe uşile mari, de sticlă, ale clădirii.

Frumoasa secretară roşcată o privea cu oroare şi fascinaţie.

– Aţi venit să luaţi ceva? o întrebă încet.

– Numai pe Lazlo Henriques, răspunse Bella, trăgînd de fusta udă a rochiei, care se ridicase pe coapse.

– Aveţi stabilită o întîlnire?

– Nu, dar e foarte important să-l văd, răspunse Bella, încercînd să nu-şi arate disperarea.

Secretara simţi izul de gin şi ochii reci şi albaştri se opriră asupra pîntecului ei.

– Doamne, nu sînt gravidă! mormăi Bella. Chiar deloc, dacă la asta te gîndeşti.

Un bărbat în uniformă de curier ieşi din lift. Secretara îi făcu semn să se apropie.

– Această... persoană insistă să-l vadă pe domnul Lazlo.

Curierul se uită la Bella şi înlemni deodată.

– Dumnezeule, dar e chiar domnişoara Parkinson, nu?

– Da, da, mormăi Bella. Acum trebuie să-l văd, nu mă puteţi da afară, începu să strige isteric.

În acel moment o uşă din apropiere se deschise şi un bărbat roşu la faţă ieşi furios din încăpere.

– Nu poţi să opreşti cumva tămbălăul ăsta, Heywood? se răsti.

– Dar domnule, este domnişoara Parkinson, răspunse curierul.

Bella se împletici spre individul cu faţa roşie. Dintr-o dată îşi pierdu controlul.

– Te rog, teee roooog, suspină ea, treeeebuieee să-l văd pe Laaaazlo. Treeebuieee săăă mă ajuţi.

Apoi, peste umărul lui, prin fumul dens de ţigară,

se uită în încăperea din care ieşise acesta şi văzu o masă lungă, bine lustruită, în jurul căreia se vedea o mulțime de fețe distinse şi rozalii, iar la capătul ei cea a unui bărbat care era albă. Inima îi sări în gît. Acolo era Lazlo.

– Bella! strigă el, ridicîndu-se şi venind în fugă spre ea. Unde mama naibii ai fost? Am pus jumătate din oraş să te caute.

– M-am... dus în Yorkshire, dar ploua, aşa că m-am întors aici.

Începuse să se simtă extrem de ciudat. Lazlo o prinse în vreme ce se clătina periculos.

– Eşti beată, o acuză el.

– Oribil de beată şi cumplit de îndrăgostită de tine, strigă ea, după care leşină în brațele lui.

Capitolul 26

Primul lucru pe care îl văzu atunci cînd se trezi a fost tapetul stacojiu. Tresări, închise ochii şi, cînd îi deschise iar, observă imediat şirul de perii de păr, cu mîner de fildeş, fotografiile cu caii de curse şi mulţimea de costume din debara.

Nimeni altcineva în lume nu mai avea atîtea costume. Deci se afla iar în apartamentul lui Lazlo.

Reuşi să se ridice cu greu din pat, după care rămase nemişcată pe covorul de blană, simţind cum se învîrtea camera în jurul ei.

Văzu că era îmbrăcată cu o pijama neagră, care era mult prea mare pentru ea. Se împletici cu greu pînă în salon. Lazlo era într-un fotoliu. Se uita la cursele transmise la televizor şi sorbea tacticos dintr-un pahar cu şampanie.

Îşi ridică privirea şi-i zîmbi.

– Mă simt oribil, mărturisi ea, roşie de jenă.

El se ridică, reduse volumul sonorului de la televizor şi-i turnă un pahar de *Fernet Branca.*

– Ăăăăă... nu cred că mai pot să beau ceva, se opuse ea.

– Taci din gură şi bea.

Mormăind nemulţumită, Bella se supuse.

– Mă duc să mă spăl pe dinţi, murmură după aceea, dispărînd în baie.

Cînd durerea de cap o mai lăsă, începu să-şi amintească evenimentele din ziua precedentă. Reveni în salon.

– Îmi pare rău, rosti încet.

– Pentru ce?

– Că am dat buzna la tine, la birou, în felul ăla. Am făcut ceva cu adevărat scandalos?

– Mi-ai declarat dragoste nemuritoare în faţa Consiliului de directori şi apoi ai leşinat plină de graţie.

– Doamne! Au fost şocaţi rău de tot?

– Cred că au fost mai degrabă entuziasmaţi. De cînd cu devalorizarea, nu au mai prins ceva atît de interesant la birou.

– Şi ce s-a mai întîmplat după aceea?

– Nimic, te-am adus aici.

– Cît e ceasul? mormăi ea.

– Aproape trei şi zece. Mă pregăteam să văd cursa de la trei şi un sfert.

– Îmi pare rău că ţi-am ocupat patul şi... şi restul. Ce s-a întîmplat cu hainele mele? Adică, am făcut... roşi violent. Am făcut...?

– Nu, n-am făcut nimic. Erai ca şi moartă pentru restul lumii, iar eu nu agreez deloc necrofilia.

Acum începuse să rîdă de ea.

– N-am ce face, se scuză ea, înfigîndu-şi degetele de la picioare în covorul pufos. Nu am avut de gînd să mă comport aşa de rău şi nici să mă îndrăgostesc de tine. Chestiile astea nu erau deloc în agenda mea. Mai ales că tu probabil nu ştii cum să scapi mai repede de mine şi să dai fuga la Paris, ca să petreci un week-end de dezmăţ total cu Angora. „Toată dragostea şi nerăbdarea", chiar aşa, vacă tîmpită ce e.

Lazlo începu să rîdă cu poftă.

– Bella, scumpa mea, îi zise, ar trebui să înveţi că nu e bine să deschizi scrisorile altor oameni. Asta a fost scrisoarea Angorei pentru mine, nu a mea pentru ea.

Se ridică din fotoliu, traversă camera şi o luă în braţe. Apoi îşi lăsă capul în jos şi o sărută cu blîndeţe. Gura lui era rece şi avea gust de şampanie, iar Bella îi răspunse în cele din urmă, plină de entuziasm.

Apoi, el o întrebă:

– Încă mai crezi că vreau să fiu acum la Paris cu Angora?

Bella îi zise că nu, iar el o mai sărută o dată.

După aceea se aşeză iar pe fotoliu cu ea pe genunchi şi-i spuse:

– Cristoase, am vrut să fac asta încă din seara aia în care am jucat „crimă".

– Şi de ce n-ai făcut-o?

– Nu am putut. Eram într-o poziţie dată naibii. Îţi jucasem deja o farsă, dîndu-mă drept Steve şi încercînd să te seduc. Ştiam că mă urai de moarte, ca atare nu aveam cum să mă dau la tine. O singură mişcare greşită te-ar fi trimis imediat înapoi în

brațele lui Steve. Dar nu mi-a fost deloc uşor. A trebuit să continui să te văd, nu pentru că doream să te țin cît mai departe de Rupert, ci pentru că pur şi simplu nu eram în stare să stau departe de tine.

– Dar după ce a fost răpită Chrssie, nu te-ai mai apropiat de mine, nici măcar nu m-ai sunat.

– A fost cu totul altceva. Mi-a fost tare teamă ca nu cumva Juan să afle că te plac şi să te prindă, aşa cum de altfel a şi făcut-o. Ăsta este motivul pentru care m-am ținut departe de tine, deşi ştiam fiecare mişcare pe care o făceai. Ai fost urmărită toată vremea. Din nefericire, în noaptea în care te-au prins, omul care te urmărea a intrat într-o cafenea ca să-şi cumpere țigări. Pînă să-şi dea seama ce se petrecea, era deja prea tîrziu. A văzut numai cum ai fost băgată într-o maşină şi cum aceasta a demarat în viteză. N-a reuşit să vadă nici numărul de înmatriculare. Doamne sfinte, dacă ai şti prin ce calvar am trecut în acele cinci zile, cînd nu ştiam unde erai. Mă îngrozea gîndul că te vor omorî înainte să fi avut ocazia să-ți spun că te iubesc. Devenise o adevărată obsesie să-ți spun. Eram mort de îngrijorare din cauza lui Chrissie, dar gîndul că aş fi putut să te pierd pe tine mă scotea din minți.

– Aşa am pățit şi eu, mărturisi Bella. Cît am fost acolo nu m-am gîndit decît la tine. Aşa am reuşit să rămîn întreagă la minte. Visam mereu la tot ce se va întîmpla dacă aveau să mă elibereze printr-un miracol şi dacă aveam să ne revedem. Am repetat de nenumărate ori scena eliberării şi ce aveam să-ți spun.

Lazlo o luă de mînă şi o strînse lîngă obrazul lui.

– Şi eu, oftă el. Pe urmă am auzit rafala aceea

de împuşcături şi mi-am zis că erai moartă, şi Chrissie la fel, dar după aceea ați ieşit deodată din casă. Atunci mi-am pierdut tot curajul. N-am mai putut să-ți spun că te iubesc în fața tuturor oamenilor de acolo. Asta pentru că nu ştiam dacă erai pregătită pentru aşa ceva, dacă nu cumva încă mă mai urai.

– Dar cum rămîne cu nemernica de Angora şi cu scrisoarea pe care ți-a trimis-o?

Lazlo zîmbi răutăcios.

– Trebuie să admit că la început am fost gata să te seduc, pentru că nu voiam să te măriți cu Rupert (acum îmi dau seama că nu voiam să te aibă Rupert, pentru că te voiam pentru mine), aşa că am pus-o pe Angora să-l vrăjească pe Steve şi i-am promis că o să-i ofer un week-end la Paris dacă tu rupeai logodna cu Rupert. Ei bine, să fiu sincer, nu mă deranjează deloc să-i plătesc distracția, deşi va trebui să-şi găsească un alt bărbat cu care să se amuze.

Bella roşi.

– Cum se simte Chrissie?

– Bine, iese azi din spital. Rupert n-o mai scapă din ochi.

– Deci, toate planurile tale s-au cam materializat, rosti Bella cu o oarecare ranchiună în glas.

– Nu chiar, răspunse Lazlo, ridicînd-o de pe genunchii lui, ca să poată opri televizorul. Cred că de data asta o să renunț la cursele de la trei şi un sfert.

Bella privi nervoasă în jur, căutînd altceva de spus.

– Sînt sigură că Rupert şi Chrissie vor fi fericiți, rosti.

– Dar eu? Crezi că eu aş putea să te fac fe-

ricită? o întrebă Lazlo, apropiindu-se de ea şi luînd-o în braţe.

– Ştiu că par experimentată din punct de vedere sexual, murmură ea speriată, dar nu sînt, chiar deloc.

– Nu arăţi prea experimentată, să ştii, nu aşa cum crezi, îi răspunse el încet. Dar putem începe cu prima lecţie chiar acum.

– Dragule, rosti ea, cu faţa ascunsă la pieptul lui. Nu te ţine de glume.

Fii atentă, îşi zise singură, fii cu mare băgare de seamă. Nu ceda chiar imediat. Doamne, n-ar trebui să-i cad în braţe atît de uşor, a fost ultimul ei gînd coerent.

Deci, iată-mă în patul lui, îşi zise supărată, cîteva ore mai tîrziu, şi ar trebui să mă simt în al nouălea cer. Şi atunci de ce am impresia că tocmai mi-am tăiat singură gîtul?

– Ce s-a întîmplat? o întrebă Lazlo.

Bella privi în jos spre mîini.

– Mă gîndeam că acum, că m-ai avut, n-o să mă mai vrei, îi răspunse cu timiditate.

– Bella dragă, parcă ai fi Toma Necredinciosul, îi răspunse el.

– Te rog, nu te supăra pe mine. Pe cuvînt că aş vrea să te cred că mă iubeşti, dar pînă acum ai avut cohorte întregi de femei.

– Mă bucur că ai spus-o la trecut, îi zise el. Aprinse o ţigară, trase cu poftă primul fum şi i-o întinse ei. Apoi, după o clipă de gîndire, îi zise: Ştii ce, hai să ne căsătorim.

Bella se înecă cu fumul.

Apoi rămase nemişcată, neîndrăznind să spună ceva. Glumea, mai mult ca sigur că el glumea.

– Nu mi se pare că eşti prea încîntată de propunerea mea, îi reproşă el.

– Credeam că nu vrei să te însori.

– În contextul general nu. Înainte nici nu mă gîndeam la aşa ceva. Nu credeam că-mi face bine să merg seara acasă la cină mereu cu aceeaşi persoană. Dar cînd sînt cu tine, simt cu totul altceva. Mi-e şi frică să te scap din ochi.

– Dar cum a fost cu Maria Rodriguez?

– A fost o aiureală de puştani. Romeo şi Julieta moderni. Oricum, nu ar fi durat. Ceea ce m-a scos din minți a fost faptul că boul ăla de Juan i-a aruncat cu acid pe față, iar ea s-a sinucis. Te iubesc, copil nebun ce eşti, îi zise, prinzîndu-i fața în palme. Ai reuşit să mă întorci pe dos. N-am mai fost aşa de prins de vreo femeie de la căpitanul echipei de cricket de la Eton.

Bella chicoti şi privi în ochii întunecați care străluceau plini de tandrețe.

– Aiurea, răspunse. Dacă ai vorbit serios în privința căsătoriei, atunci să ştii că aş vrea foarte mult şi dacă se poate cît mai repede.

– Mîine depunem toate actele, răspunse Lazlo. Eu unul cred cu tărie că trebuie să încui uşa grajdului imediat ce a intrat calul. Şi o să-i cer lui Roger să te lase în concediu fără plată ca să te pot duce într-o călătorie de nuntă lungă şi frumoasă, să scăpăm de tot coşmarul ăsta cu Juan.

– Doamne! suspină Bella, prinzîndu-l cu brațele pe după gît. Cred că am făcut ceva uimitor de bun într-o existență anterioară ca să merit aşa ceva.

– Ai făcut ceva uimitor de bun şi în ultimele ore, îi răspunse Lazlo, sărutînd-o. Ştii care-i mare frumusețe? îi zise cîteva clipe mai tîrziu, cînd se opriră ca să respire. Mătuşa Constance o să înnebunească de furie.

Bella chicoti şi prinse imaginea ei în brațele lui Lazlo în oglinda mare de deasupra şemineului.

Arătăm foarte bine împreună, îşi zise mulțumită, dar ceva nu e deloc în regulă.

– Te-ai supăra foarte tare dacă m-aş face iar blondă? întrebă.

SFÎRŞIT